

Genç Birikim'den...

Değerli Genç Birikim Okuyucuları,

Aradan geçen bir ayın ardından yeniden beraberiz. Rabbimize şükürler olsun, biz yine buradayız ve elimizden geldiğince, gücümüzün yettiği sürece sizlere İslam dünyasında olup bitenleri, olayların arkasında yatan gerçekleri, Müslümanları ilgilendiren her konudaki aydınlatıcı yazıları sizlerin istifadesine sunacağız.

Geçtiğimiz bir ay boyunca Türkiye'nin gündeminde belki de en fazla 12 Haziran'da yapılacak genel seçim vardı. Parti liderlerinin mitingleri, vadeleri, birbirlerine sataşmaları hatta hakaretleri, arka arkaya çıkan kasetler... Göklere yerlere sığdırılmayan demokrasi nutukları... Yine bir seçim geldi ve insanlar, önlerine konulan ve hiç birisinin aslında gerçekten hiçbir şey değiştiremeyecek olan partilerden birini seçecekler. İnsanlar adeta bir hapishanede kendilerine daha çok ve güzel yemek vaad eden ya da daha çok imkân vaad eden, hapishane yönetimini, gardiyanlarını seçecekler. Müslümanlar açısından demokrasi, partiler ve seçimler bu ülkede hangi kazanımlar getirdi? Sistem/rejim Müslümanları her zaman demokrasi içerisine çekerek onları dönüştürmeye çalışmış ve bunu da başarmıştır. "Düşmanın silahı ile silahlanmak gerek" düşüncesi ile demokrasi ve partilerle guya İslam mücadelesi veren gruplar, iktidar olduklarında ne için mücadele ettiklerini unutmuşlar ve diğerlerinin yaptığının aynısını yani iktidar olmanın nimetlerinden sonuna kadar yararlanmayı birinci amaç haline getirmişlerdir. Dünkü mücahidler(!) bugün müteahhit olmuşlardır. En temel insanî hakları dahi tam olarak veremedikleri gibi şekli ve temel hiçbir İslami talepleri de (başörtüsü gibi) yerine getirememişlerdir. Dün ifade ettikleri İslam nizamı gibi kavramları zaten ağızlarına almadıkları gibi hafızalarından bile silmişlerdir. Sistem/rejim amacına ulaşmış, kendine muhalif olabilecek bü-

yük bir kitleyi dönüştürdüğü gibi onlar eliyle rejimi daha da güçlendirmiştir. Müslümanların gerçekten uyanık olması ve gerçekleri görmesi gerek.

Dünyadaki gündeme baktığımızda ise ortadoğuda olaylar durulmadığı gibi artarak devam ediyor. Özellikle Suriye ve Yemen'de hemen hemen hergün olaylar ve katliamlar devam ediyor. Ama zulmedenler eninde sonunda mücadeleyi kaybedecekler ve mazlum halklar ise sergiledikleri mücadele ve sabrın karşılığını İnşallah alacaklardır.

Bu ay dergimizde yer alan yazılarımızı yine heyecanla okuyacağınızı umut ediyoruz.

Ali Kaçar gündem yazısında İslami tebliğ'de nebevi davet metodu üzerinde durarak demokrasi anlayışını ve demokrasilerde yapılan seçimleri değerlendiriyor.

Süleyman Arslantaş yazısında 67 Arap-İsrail savaşından günümüze değin Filistin sorununu son gelişmeleri de ele alarak değerlendiriyor.

Celal Sancar Fikret Başkaya'nın, resmi ideolojiyi, sonra kendi dünya görüşünü/ideolojisini ve Müslüman'ları (Politik İslam) sorguladığı; aynı zamanda mevcut duruma ilişkin öneri ve temennilerini içeren yeni bir kitabı olan "Yeni Paradigmayı Oluşturmak" (Kapitalizmden çıkmanın gerekliliği ve aciliyeti üzerine bir deneme) kitabı üzerinde bir değerlendirme yapıyor.

Tevfik Uğur ise "**İsmailoğulları ve Mısır'dan Çıkış**" başlıklı yazısında ortadoğuda meydana gelen halk ayaklanmalarının Yahudi Devletini endişeye sevkettiğini ifade ediyor ve konuyu değişik açılardan değerlendiriyor.

Her ay olduğu gibi gündemde olan konular ile diğer İslami konuları anlatan yazıları elbette dergimizde okuyabilirsiniz.

Sizleri dergimizle baş başa bırakıyoruz.

Allah'a emanet olunuz.

Yıl: 14 Sayı: 145

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

İbrahim Hakkı Toprak

Genel Yayın Yönetmeni

Ali Kaçar

Yazışma Adresi

İlkiz Sokak No: 22/B
Sihhiye - ANKARA

Yayın Türü

Yerel, Süreli

Yönetim Yeri

İlkiz Sokak No: 22/B
Sihhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 67 18
Fax: (0312) 229 67 19

Dizgi & Tasarım

Genç Birikim

Baskı

Sistem Ofset
Strazburg Cd. No: 7/A
Sihhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 18 81

Baskı Tarihi:

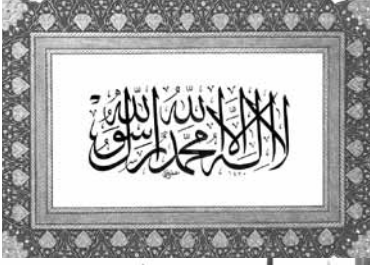
09.06.2011

genc
BİRİKİM

web : <http://www.gencbirikim.net>
e-mail : gencbirikimdergisi@gmail.com

Abone Şartları:

Yurtiçi abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 24.00 TL'yi Yurt dışı abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan 35.00 TL'yi Yapı Kredi Bankası, Sihhiye Şubesi (Şub. Kod. 309, Hes. No: 69405472) no'lu hesaba veya Ramazan DEMİRHAN 6157119 no'lu posta çeki hesabına yatırmanız ve Posta Çeki alındı belgesinin fotokopisini ve adresinizi İlkiz Sokak No: 22/B Sihhiye /ANKARA adresine göndermeniz yeterlidir.

Bu sayımızda...

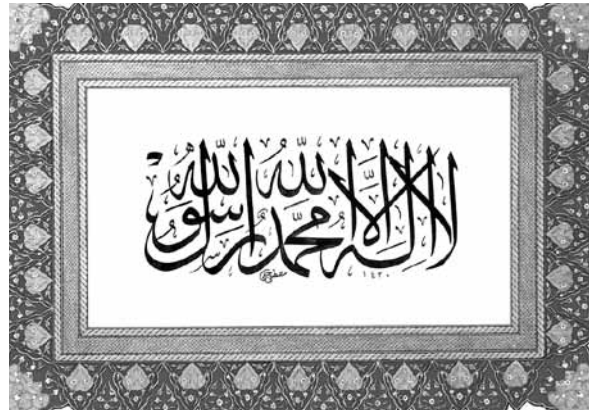
- 3 **İslamî Tebliğde Nebevi Metod!..**
Ali KAÇAR
- 8 **67 Arap-İsrail Savaşı'ndan Günümüze!**
Süleyman ARSLANTAŞ
- 12 **"Yeni Paradigmayı Oluşturmak"**
Celal SANCAR
- 18 **İsmailoğulları ve Mısır'dan Çıkış**
Tevfik UĞUR
- 21 **ABD Kimini Öldürüyor, Kimini de Ödüllendiriyor**
Cumali ŞENOL
- 26 **Haydi Kur'an'a, Haydi Kurtuluşa!**
Muhammed Mahi MÜNİR
- 28 **Dayanışmanın Kodları**
Hayriye BİCAN
- 30 **İlahi Vahiy Hayatın Kendisidir/Özüdür/Gözdesidir**
Necdet YÜKSEL
- 32 **Nakba'yı Hatırlamak**
Steve AMSEL - Çev: İsmail CEYLAN
- 34 **Sünnet'in Kur'an'ın Anlaşılmasındaki Yeri ve Önemi - II**
Ubeydullah TOPRAK
- 38 **Konferans: Aile İçi İletişim - II**
Ayten DURMUŞ
- 43 **İmtihan**
Ayşe Merve ADANUR
- 45 **Kader - V**
Fazlı BİLİR
- 49 **Üç Ayları Nasıl İhyâ Etmeli? - I**
Muhammed Zahid RAMAZANOĞLU
- 54 **İslamî Eğitimin İlkeleri - I**
Serdar KOYUN
- 57 **İslam Kardeşliği İçin El Ele...**
Furkan Alper ULUG
- 61 **İmani Kardeşlik**
Ömer Furkan KAPAN
- 62 **Zalime Meyletme Ey Oğul!**
İdris GÖKALP
- 64 **Şiirler: Batıl Mutlak Yol Olacak / İslam İçin Bayraklaş**
Necdet YÜKSEL

İslamî Tebliğde Nebevî Metod!..

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

İslam'ın fert ve toplum açısından, İslam ümmeti tarafından gerçekleştirilmesini zorunlu kıldığı bir takım hedefleri vardır. Bu hedeflerin gerçekleştirilmesi için de belli yolların izlenmesi, belli bir süreçten geçilmesi ve belli bir takım prensiplere riayet edilmesi gerekmektedir. İzlenecek bu yol, uyulacak bu prensipler ise, ilahi vahy tarafından belirlenmiş, Hz. Peygamber (as) tarafından ise pratiğe aktarılmıştır. Peygamberlerin Kur'an'da anlatılan tevhid mücadeleleri incelendiğinde bu açıkça görülecektir. Bir Müslüman için peygamberlere itaat etmek imani bir sorumluluk olduğuna göre, peygamberlerin izlemiş oldukları bu yol ve yöntem onlar için de uyulması gereken bir mükellefiyettir, bir sorumluluktur. Çünkü bu mükellefiyet Müslümanlar için aynı zamanda bir ibadettir.

Dolayısıyla, bu metoda uygun olarak faaliyet gösterip göstermemek, Müslümanların tercihlerine bırakılmamıştır. Çünkü bu, Müslümanlar için bir mükellefiyettir, bir zorunluluktur. Zaten, İslam'ın gözettiği hedefleri, İslam'ın öngördüğü ilke, esas ve metoda riayet etmek şartıyla gerçekleştirme faaliyetleri, ancak 'İslami Faaliyet'ler olarak adlandırılabilir. Çünkü bu faaliyetlerin gerçekleştirilmesinde, faaliyetlerin kendisi kadar, izlenen yöntem/metod da önemlidir. Bu nedenle bir faaliyetin İslami olabilmesi için izlenen yol/yöntemin de İslami olması gerekmektedir. İşte biz, izlenen bu yol ve yöntem "Nebevi metod/yöntem" diyoruz. Bu metod izlendiği ve buna göre hareket edildiği/çalışıldığı zaman, öngörülen hedefe ulaşılsa da, ulaşılmassa da bu uğurda -Allah rızası için- yapılan bütün

çalışmalar, Allah nezdinde kabul edilebilir, makbul amellerdir.

NEBEVÎ METODUN GEREĞİNİ VURGULAYAN AYETLER!..

Allahu Teâlâ, insanlık tarihi boyunca gönderdiği her peygamberi, itaat edilsin diye göndermiştir. (Nisa, 4/64) Dolayısıyla peygamberlere iman etmek, onlara itaat etmeyi de kaçınılmaz kılmaktadır. Bu nedenledir ki Kur'an-ı Kerim, Peygamber (sav) Efendimize itaat etme emri ile Allah'a itaat emrini -çoğunlukla- birlikte vermektedir:

"Ey iman edenler, Allah'a itaat edin; peygambere itaat edin..." Nisa/59

"Kim peygambere itaat ederse, gerçekte Allah'a itaat etmiştir..." Nisa/80

"De ki: "Allah'a itaat edin, peygambere de itaat edin... Eğer ona itaat ederseniz, hidayet bulmuş olursunuz..." Nur/54

"Allah ve Rasulü, bir işe hükmettiği zaman, mü'min olan bir erkek ve mü'min olan bir kadın için o işte kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Kim Allah'a ve Rasulü'ne isyan ederse, artık gerçekten o, apaçık bir sapıklıkla sapıtmıştır." Ahzab/36

Bu ve benzeri ayetlerin ifade ettiği ortak konu şudur; Müslüman için Rasullullah'ın uygulamaları bağlayıcıdır. Rasullullah (as)'ın herhangi bir konu ile ilgili bir sözü ya da uygulaması varsa, Müslüman o hususta Rasullullah'dan başkasını örnek alma, ondan başkasına uyma/tabî olma hakkına sahip değildir.

"De ki: "Eğer siz Allah'ı seviyorsanız bana uyun; Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah bağışlayandır, esirgeyendir."

De ki: "Allah'a ve Rasulüne itaat edin." Eğer yüz çevirirlerse şüphesiz Allah, kâfirleri sevmez." Al-i İmran/31-32

Bu iki ayette dikkat çekilen iki husus vardır:

1- Peygamberlere itaat, Allah'a itaat ile birlikte emredilmiştir.

2- Allah'a itaat için herhangi bir kayıt getirilmediği gibi, peygambere itaat için de herhangi bir kayıt getirilmemiştir.

3- Allah'a ya da Peygambere itaatten yüz çevirmek yani reddetmek küfrü gerektiren bir ameldir.

O bakımdan Müslüman için, her alanda, Allah'ın emir ve hükümlerini uygulayarak Allah'a; Rasulü'nün izinden giderek, O'nun sünnetini izleyerek de Peygambere mutlak bir itaat ve teslimiyetten başka bir seçenek yoktur. Müslüman için her hususta Allah'ın Peygamberini örnek almak, onun örnekliğini tartışmasız kabul etmek, fazilet kabilinden bir davranış değil, imanı ve vazgeçilmez bir görev, bir sorumluluktur:

"And olsun, sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü umanlar ve Allah'ı çokça zikredenler için Allah'ın Rasulünde güzel bir örnek vardır." (Ahzab/21)

"...Onlar, Ümmi peygamber (Rasûl)'e uyanlardır. Yanlarındaki Tevrat'ta ve İncil'de yazılıdır ki O (peygamber) onlara marufu emrediyor, münkeri yasaklıyor, temiz şeyleri helal, murdar şeyleri haram kılıyor ve onların ağır yüklerini, sırtlarındaki zincirleri indiriyor. Ona inananlar, saygı gösterip düşmanlarına karşı yardım edenler ve Onunla birlikte indirilen nuru izleyenler, işte kurtuluşa erenler bunlardır." (A'raf, 7/157)

Görüldüğü gibi, Hz. Peygamber'e tabî olmak, hayatın her alanında onun rehberliğini kabul etmek, onun izinden ayrılmamak, bütün insanlara ve özellikle de mü'minlere yönelik bir emirdir. Ona itaat etmemeyi, O'nun getirmiş olduğu sünnetin dışına çıkmayı haklı ya da mazur gösterebilecek herhangi bir gerekçe ileri sürülemez. Esasen Kur'an-ı Kerim şimdiye kadar işaret ettiğimiz bütün ayetlerinde ve değinemediğimiz birçok emrinde, Hz. Peygamberi her durumda izlemeyi emrettiği gibi, özellikle şu emrinde gösterdiği yolun izlenmesinin emredildiğini görmekteyiz. Çünkü diğer bütün yollar batıldır ve hepsinin ortak özelliği insanları haktan ayırıp hidayetden uzaklaştırmaktır.

"Bu benim dosdoğru olan yolumdur, şu halde ona uyun. Sizi O'nun yolundan ayıracak (başka) yollara uymayın. Bununla size tavsiye etti, umulur ki korkup-sakinirsiniz." (En'am, 6/153)

NEBEVÎ METODUN GEREĞİNİ VURGULAYAN HADİS-İ ŞERİFLER

Peygamber Efendimizin Sünneti, insanlık tarihinde başka hiçbir kimseye nasip olmamış bir şekilde günümüze kadar aktarılmış, bu konuyla ilgili değişik alan ve ilimlere dair sayısız eserler yazılmıştır. Onun örnekliği kıyamete kadar gelecek bütün insanlar için gereken şekil ve muhtevasıyla, tazelik ve canlılığıyla, ilham kaynağı ve yol gösterici olmak özelliğiyle muhafaza edilebilmiştir. Zaten böyle olmasaydı, Kur'an'ın peygambere itaat etme emrini vermesi ve onun uyulmaya değer güzel örnek olarak sunulması bir anlam ifade etmezdi.

Hz Peygambere itaat etmeyi emreden ayetlerin yanında, hadis-i şerifler de bulunmaktadır. Nitekim Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmaktadır;

"Ben aranızda iki şey bıraktım. Onlara sarıldığınız sürece ebediyen sapmayacaksınız: Allah'ın Kitabı ve Peygamber'in sünneti." (Mu'vatta, Kader, nad. No:3)

Bu hadiste de belirtildiği gibi, bir insanın hidayetden ayrılmaması, ancak Kur'an ve Sünnet'e sarılmakla mümkündür. Kur'an ve Sünnet, bir Müslüman için iki temel kaynaktır. Bu iki kaynağın arasında bir çelişki, bir tenakuz olmadığı gibi, Hz. Peygamber (as)'ın bütün yaptıkları ve uygulamaları da, Kur'an'a hiçbir şekilde ters düşemezdi. Hz. Peygamber'in Sünneti, kıyamete kadar gelecek bütün insanların problemlerine cevap verebilecek bir seviye ve yeterlidir (Nisa, 4/59). İşte bundan dolayı Hz. Peygamber'in kıyamete kadar gelecek bütün Müslümanlara, her alanda ve bu arada İslam'ı

hâkim kılmak sürecinde izlenmesi gereken yol da dâhil olmak üzere şu değişmez ve nihai emrini açıkça verdiğini görüyoruz:

"Size Allah'tan korkmanızı, Habeşli bir köle dahi olsa (başınızdakini) dinleyip (ona) itaat etmenizi emrediyorum. Benden sonra aranızdan hayatta kalacak olanlar çokça ayrılıklar görecektir. Size benim sünnetime ve benden sonra doğruya iletilen Raşid halifelerin uygulamalarına bağlı kalmanızı emrediyorum. Buna sımsıkı sarılın ve (adeta) azı dişlerinize kavrayın. Sonradan çıkan (dinde olmayan uydurma) şeylerden de çokça sakının. Çünkü sonradan çıkartılan her bir şey bid'attır. Her Bid'at dalalettir." (Eb Davud, Süne 5; Ayrıca bkz: Tirmizi, İlim, 16)

Hz. Peygamber'in uygulamalarını ashab-ı kiram aynı şekilde değerlendiriyor ve en basit gibi görülebilecek herhangi bir hususta bile ona uymayı, onun gibi hareket etmeyi ihmal etmiyorlardı. İşte Hz. Ömer (ra), Kâbe'nin etrafında tavaf sırasında Hacer-i Esved'i öpüyor ve büyük bir gerçeği, daha doğrusu gerçekleri şu çarpıcı ifadeleriyle dile getiriyordu:

"Allah'a yemin ederim, senin faydası da olmayan, zarar da vermeyen bir taş olduğunu biliyorum. Eğer ben Rasullullah'ı seni öperken görmeseydim, ben de öpmezdim."

Hz. Ömer bu sözleriyle hem İslam'ın nelere karşı tazim gösterebileceğini açıklamış olduğunu ve bunlar arasında bu gibi yaratıkların bulunmadığını ifade etmekte, hem de Rasullullah'ın uygulamasını, Sünnetinin bizim kişisel anlayış ve yaklaşımlarımızın çok üstünde ve bağlayıcı ifade ettiğini ortaya koymaktadır.

HZ. MUHAMMED (AS) MÜŞRİKLERLE ASLA UZLAŞMAMIŞTIR?

Son Peygamber dâhil Kur'an'da zikri geçen diğer bütün peygamberler, bütün zorluklara, kendilerine yönelik saldırılara ve işkencelere rağmen, hiçbirisi hiç bir zaman İslâm'ın ilkelelerini pazarlık konusu yapmamış, müşriklerle uzlaşmaya yanaşmamıştır. Bu konuda en ayrıntılı örneği son peygamber Hz. Muhammed (as)'ın hayatında görmek mümkündür. Mekke'de zulmün, vahşet ve işkencelerin tarihe kara bir leke olarak geçtiği o karanlık dönemde, hem kendisine, hem de mü'minlere insanlık dışı baskı ve işkence yapılırken, işkenceleri durdurmak ya da biraz olsun hafifletmek için bile tevhidden ve ilkelereinden en küçük bir taviz dahi vermemiştir. Mekke'nin müşrik önderlerine, müstekbirleşen yöneticilerine, zenginlikle şımaran siyasi zorbalara karşı iletilmesi gereken ilahi mesajı gizlemeye, çarpıtmaya yeltenmemiş, putları ve

putçuları övecek tavır kesinlikle sergilememiştir. Kendisinin ve mü'minlerin hayatı pahasına, işkencelere, boykotlara rağmen, kimseden çekinmeden, sözlerini eğmeden, bükmeden, müşrik önderlerini hoşuna gitmese de Kur'an'ı ve Allah'ın hükümlerini, açık ve net bir şekilde insanlara tebliğ etmiştir.

Tevhidi tebliğin önderi Hz. Peygamber (as), ihtiyacı olduğu zamanlarda da müşriklerden yardım kabul etmemiştir. Hz. Peygamber (as), "Bedir'e doğru giderken cesareti ve kahramanlığıyla ün yapmış bir müşrik Rasullullah'ın yanına geldi ve "Sana tabi olmak ve seninle birlikte yara almak istiyorum" dedi. Rasullullah ise: "Allah'a ve Rasulüne inanıyor musun?" diye sorunca yardıma gelen müşrik: "Hayır" cevabını verdi. Bunun üzerine yüce Rasullullah: "Öyleyse geri dön. Ben bir müşrikten yardım almam" diye buyurdu. Bu müşrikin yardıma gelmesi ilk anda Ahab arasında sevinç yaratmıştı oysa. Hadisi rivayet eden Hz. Aişe (R.Anha) daha sonraları şunları anlatıyor: Adam gitti, bir ağacın yanına vardığımızda yine geldi ve aynı teklifi yaptı; Rasullullah da aynı cevabı verdi. Rasullullah, Beyda taraflarına varınca yine geldi ve yine aynı cevabı alınca bu sefer "Evet, inanıyorum" cevabını verdi. Bunun üzerine Rasullullah: "O halde yürü" diye buyurdu.

Aynı türden bir başka örnek ise; Hubayb b. Abdurrahman, o da babasından, o da kendi babasından: "Rasullullah bir sefere çıkacakken kavmimden olan bir adamla yanına gittik ve kendisiyle birlikte savaşa katılmak istediğimizi bildirdik. O da: "Müslüman oldunuz mu?" diye sordu. Biz ise "Hayır" cevabını verdik. Bunun üzerine Rasullullah şöyle buyurdu: "Biz müşriklere karşı müşriklerden yardım almayız." Sonra biz Müslüman olduk ve savaşa katıldık."

Her iki olay bize önemli gerçekleri anlatmaktadır. Bedir'e çıkmakta olan Rasullullah çevresinde kahramanlığı ve cesaretiyle ün yapmış bir müşrikin yardım teklifini "Allah'a ve Rasulüne iman etmediği" için kabul etmiyor. Hâlbuki Ahab moral yönü ile bu yardım teklifini olumlu karşılamışlardı. Ancak peygamber neyin uğruna savaştığını şüphesiz Ahab'tan da iyi bilmektedir. Böyle kritik bir dönemde Müslümanlarla müşrikler arasında bir takım dostluklar, yardımlaşmalar kurulursa bu tevhidin insan hayatındaki kurumlaşma mücadelesine ilerde köstek teşkil edecek, savaşta kurulan ittifaklar giderek duygusal yakınlaşmalara, düşünce beraberliklerine ve hatta pratik uzlaşmalara da yol açacaktır. Oysa İslam'ın yeryüzüne kavgasını vermenin asıl amacı, şirki, düşünce ve kurumlarıyla tama-

men söküp atmaktadır. Bunun için de kesin ve açık bir tavır gereklidir. Şartlar ne olursa olsun müşriklerle kurulacak bir ittifak, dinin pratikte gerçekleştirmek istediği hedeflerle bağdaşmamaktadır.

Bu iki olay ve benzeri diğer olaylar da bize göstermektedir ki, İslami mücadele sürecinde müşriklerle her türlü ittifakın Rasulullah'a uygun görülmediği, bundan şiddetle kaçındığı gerçeğinin böylesine açık naslarla belgelenmiş olmasıdır. Kaldı ki Rasulullah bir başka Hadis-i Şerifi'nde açıkça "Müşriklerin ateşiyle aydınlanmayınız" diye emretmiştir. (Nesai, K. 48, B. 52)

Yukarıdan beri anlatılanlardan da anlaşılacağı üzere, son Peygamber (as) dahil hiçbir peygamber'in tevhid mücadelesinde, kendi çağının müşrik önderleriyle uzlaştığına dair hiçbir emare bulunmamaktadır. Tersine, uzlaşmama noktasında, hem İlahi vahiyde, hem de peygamberlerin uygulamalarında kesin talimatlar ve uygulamalar vardır. Bu da bize gösteriyor ki, Tevhid ile şirkin, küfür ile imanın, mü'min ile kâfirin, muvahhid ile müşrikin, uzlaşma içerisinde bir arada yaşaması asla söz konusu değildir. Bu, konjonktürel ya da içtihadla değiştirilebilecek bir durum da değildir. Çünkü İslam'da, tevhid ile şirk arasında uzlaşma veya orta çözüm yoktur. Ancak, Hak veya batıl, hayır veya şer, doğru veya yanlış, hidayet veya dalalet, nur veya karanlık, adalet veya zulüm birbirinden ayrı ve birbirine zıt olarak varlıklarını sürdürebilirler.

Peygamberler ve onların verdikleri mücadeleler bizlere örnek olduğuna göre, (Ahzab, 33/21; Mümtetine, 60/4) bizler de, İslam'ı hayata hâkim kılma mücadele şeklini ve yöntemini, bu örneklikler doğrultusunda yeniden gözden geçirmemiz gerekmez mi? İslam'ın egemen olmadığı sistemlerde yaşayan Müslümanların, tevhidi tebliğin önderlerinin bu örnekliklerini dikkate almadan, konjonktürel ya da içtihadî bir takım yöntemler belirlemeleri ne kadar İslami olacaktır? Mücadele şeklimizi bu çerçevede yeniden dizayn etmek ve konumumuzu da buna göre yeniden tanzim etmek durumundayız.

Netice olarak, son Peygamber Hz. Muhammed (as)'ın tevhid mücadelesi tercihimize bırakılmış, uysak da olur uymasak da olur türünde bir örneklik değildir; tersine mutlaka uymamız gereken bir örnekliktir. Dolayısıyla son aylarda yoğun olarak gündemimizi meşgul eden partisel/demokratik mücadele ve müşriklerle ya da şirk sistemleriyle ilişkilerimizi de, bu örneklik çerçevesinde yeniden gözden geçirmek gerektiği kanaatindeyiz.

İSLAM'DA HÜKÜM DE, HAKİMİYET DE ALLAH'INDIR!..

Kanun ya da hüküm koyma hakkı kime ait bir haktır; halka, yani halkın temsilcilerinin oluşturduğu parlamentolara mı, yoksa Allah'a mı ait olmalıdır. İşte beşeri sistemlerle, ilahi vahyi esas olan İslami sistem arasındaki temel fark buradan kaynaklanmaktadır. Bu farkın giderilmesi ya da arada bir noktada uzlaşılması da mümkün değildir. Çünkü hüküm ve hâkimiyet, Rabb'lıkla ve ilah'lıkla ilgili bir konudur. Yani kim hüküm koyuyor ve hâkimiyet hakkını da kendisine ait olduğunu söylüyorsa, o ilah'lık ve Rabb'lık iddiasında bulunuyor demektir. Kur'an-ı Kerim de, İslami ve cahili olmak üzere iki tür hâkimiyetin olduğundan bahsedilir. Nitekim bir ayette: "Onlar hala cahiliye hükmünü mü arıyorlar? Kesin bilgiyle inanan bir topluluk için hükmü, Allah'tan daha güzel olan kimdir? (Maide, 5/50) buyurulmak suretiyle, hüküm hakkının sadece Allah'a ait olduğu belirtilmektedir. Bir kişi, ya Allah'ın hükmünü ya da cahiliyenin hükmünü kabul eder; tercih kendisine aittir. Ancak ben Müslüman'ım diyen bir kimsenin, Allah'ın hükmünden başka bir hükmü tercih etme hakkı yoktur.

Hüküm Allah'ındır; İslam'a göre şekillenmiş ve her türlü değer yargısını İslam'a göre belirlemiş olan bir toplum, bu hükümden başka bir hüküm asla kabul edemez. Çünkü hüküm koymak, Allah'a has bir yetkidir. Başkalarının bu konuda herhangi bir ortaklığı ve yetkisi yoktur. Hiçbir kimsenin Allah ile birlikte hüküm koyması da mümkün değildir. O, hükmüne hiçbir kimseyi asla ortak etmez. Nitekim bir ayette; "Kendi hükmünde hiç kimseyi ortak kılmaz" (Kehf, 18/26) buyurulmaktadır. İslam'da Hâkimiyet de kayıtsız şartsız yalnızca Allah'a aittir. Bu, İslam akidesinin temel bir gereği ve sonucudur.

Hiç kimse, Allah'a ve Rasulüne rağmen hüküm koyamaz. Allah ve Rasulü herhangi bir konuda hüküm vermiş ise, kadın ve erkek hiçbir mü'minin o konuda başka bir hükmü tercih etme hakkı da yoktur. (Ahzab, 33/36) İhtilâflarda çözüm için başvurulacak yegâne mercii de, yine Allah ve Rasulüdür. (Nisa, 4/59) Bu ihtilâflarda Rasulün verdiği bir hükme, içlerinde herhangi bir sıkıntı duymaksızın ve tam bir teslimiyetle, teslim olunmadığı takdirde, iman etmiş de olunmaz. (Nisa, 4/65) Allah'ı Teâlâ bir ayette -ve benzeri diğer ayetlerde- bütün kapsama ve boyutlarıyla hâkimiyetin yalnızca kendisine ait olduğunu dile getirmektedir. "Hüküm yalnız Allah'ındır. O kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur." (Yusuf, 12/40) Bir başka ayet-i kerimede

de Allah'ın izin vermediği konularda kanun koymanın şirk ve bu şekilde kanun yapanların bu yetkilerini kabul edip karşı çıkmamanın da onları Allah'a ortak kabul etmek olarak vurgulandığını görmekteyiz. (Şura, 42/21)

İslam, hayatı çepeçevre kuşatan bir dindir. Hiçbir şey boşuna yaratılmamış ve başıboş da bırakılmamıştır. Hayatın her alanını düzenleyen ya bir ayet, ya bir hadis ya da ayet ve hadise uygun bir içtihadî hüküm söz konusudur. Bilindiği gibi, içtihad, hakkında nas (Ayat ve Hadis) bulunmayan konularda yapılır. İctihad, keyfi olarak, kendi heva ve hevesine göre yapılmaz. Dolayısıyla, yapılan içtihad mutlaka ayet ve hadisin ruhuna uygun

olmalı ve ters olmamalıdır. Hiç kimse, Allah'a rağmen, kendi heva ve hevesinde kanun koyma hak ve yetkisine sahip değildir. Çünkü kanun koymak ve hâkimiyet sahibi olmak ulûhiyetle ilgilidir. Allah'a rağmen kanun koymaya kalkışanlar ilahlığa soyunmuş demektirler, ama sahte ilahlığa! Ben Müslüman'ım diyen bir kimsenin Allah'a rağmen kanun koymaya kalkışması mümkün olmadığı gibi, böyle yapanlarla birlikte olması, onları kabul etmesi ve desteklemesi de söz konusu olamaz. Çünkü böyle yapmanın şirk olacağını, şirkin de, sahibini cehenneme götüreceğini bilir.

Partisel çalışmanın ya da demokratik mücadelenin Müslümanların önünü açacağı, İslami çalışmalar için uygun bir zemin hazırlayacağı tarzındaki düşünceler, Kur'an'da kıssaları anlatılan hiçbir Peygamberin verdiği tevhidi mücadeleyle bağdaştırmak asla mümkün değildir. 950 senelik tevhid mücadelesinde Hz. Nuh (as), ateşe atılmasına rağmen Hz. İbrahim (as) ve işkence, baskı ve boykota rağmen Hz. Muhammed (as) dâhil, hiçbir peygamber, içinde yaşadıkları şirk sistemlerini, kendilerine ya da birlik-

Kur'an-ı Kerim, son peygamber dâhil, hiçbir peygamberin, kendilerine ve beraberindeki mü'minlere yönelik zulüm ve işkenceleri geriletmek için, tağuti sistemlerle uzlaşmaya çalıştığını bize göstermemektedir. Tevhid mücadelesinde, bu, değişmez bir metoddur; zaten nebevi metod da budur. Akli ve içtihadî yorumlarla, hiç kimse, bu metodu değiştirmeye kalkmamalıdır. Partisel ya da demokratik mücadeleyi de bu çerçevede değerlendirmek gerekmektedir. Bir Müslüman halkın iradesinin ilahlaştırıldığı partisel ya da demokratik bir yöntemi, -velev ki İslami mücadele için uygun bir zemin oluşturacak dahi olsa- asla kabul edemez. Çünkü demokrasi beşer aklının ürünü bir din iken, İslam ise, Allah'ın bizler için uygun gördüğü/seçtiği bir dindir.

te oldukları mü'minlere yönelik zulmünü kısmen de olsa durdurmak ya da geriletmek için, içinde yaşadıkları şirk sistemleriyle bu anlamda bir ilişkiye girmeyi asla denememişlerdir. Her peygamber ve beraberindeki bir avuç Müslüman, bizimle mukayese bile edilemeyecek derecede çok daha zor şartlarda, büyük kuşatılmışlıklar ve işkenceler altında oldukları halde, tağuti sistemle uzlaşmadıkları gibi, bir takım haklar elde etmek için de sistemde kısmi değişikliğin peşinde de olmamışlardır.

Son Peygamber, kendisine iman eden mü'minler, bir taraftan işkenceden geçirilirken, kimileri de işkenceler altında şehid edilirken bile kendisine yapılan devlet başkanlığı teklifi dâhil, mücadelesini

kolaylaştırıcı; işkence ve zulümleri hafifletici hiçbir teklifi kabule yanaşmamış ve bütün teklifleri 'bir elime ayı, bir elime de güneşi verseler dahi' diyerek elinin tersiyle reddetmiştir. "Sizin dininiz size benim dinim bana" (Kafirun, 109/5) ayeti, biraz sizden, biraz bizden türü uzlaşma tekliflerine bütünüyle kapıların kapatıldığını bize göstermektedir. Kur'an-ı Kerim, son peygamber dâhil, hiçbir peygamberin, kendilerine ve beraberindeki mü'minlere yönelik zulüm ve işkenceleri geriletmek için, tağuti sistemlerle uzlaşmaya çalıştığını bize göstermemektedir. Tevhid mücadelesinde, bu, değişmez bir metoddur; zaten nebevi metod da budur. Akli ve içtihadî yorumlarla, hiç kimse, bu metodu değiştirmeye kalkmamalıdır. Partisel ya da demokratik mücadeleyi de bu çerçevede değerlendirmek gerekmektedir. Bir Müslüman halkın iradesinin ilahlaştırıldığı partisel ya da demokratik bir yöntemi, -velev ki İslami mücadele için uygun bir zemin oluşturacak dahi olsa- asla kabul edemez. Çünkü demokrasi beşer aklının ürünü bir din iken, İslam ise, Allah'ın bizler için uygun gördüğü/seçtiği bir dindir.

67 Arap-İsrail Savaşı'ndan Günümüze!

Süleyman ARSLANTAŞ
sarslantas46@hotmail.com

Mısır ihtilâli'nin başladığı 1952 Haziranından günümüze kadar Arap dünyasında çeşitli 'bağımsızlık' hareketleri oldu. Siyasi tarihe 'Nasır İhtilâli' diye de geçen bu hadisenin yankıları müthiş olmuştu. Körfez emirliklerinden Mağrib'e kadar neredeyse tüm Arap dünyasında bağımsızlık kasırgaları esmeye başlamıştı. Kuzey Afrika ülkelerinin 'bağımsızlık' savaşları Mısır ihtilâli'nden sonraya rastlar. İhtilâlin başı olan veya öyle kabul edilen Nasır, kendisine ve ekibine yardım eden ya da birlikte gerçekleştirdikleri devrimin ana unsuru oluşturarak başta 'İhvan' olmak üzere, General Necip vb. subayları da ekarte ederek ihtilâli 'tek adam' ihtilâline dönüştürdü. Bununla da yetinmedi, kendisini 'Ata Arap' ilan etti... Ne yazık ki ilerleyen zaman dilimleri içerisinde önünde engel olarak gördüğü tüm kişi ve kurumları yıkarak 'tek adam' paranoyasıyla hareket etmeye başladı. İhtilâl sonrası girdiği ilk Kanal Savaşı'nı (1956) İhvan'ın büyük desteğine rağmen kaybetti. Faturayı 'Müslüman Kardeşler'e kesti. Abdulkadir Udeh ve arkadaşları o dönemde idam edildiler. Nasır, Arap milliyetçiliği akımının verdiği hızla ve yine Amerika'nın bilhassa Mısır'a atadığı büyükelçilerin engin katkıları(!) ile bir taraftan önünde engel olarak gördüğü şahsiyetleri devirirken, diğer yandan Arap-İsrail Savaşı'na ciddi hazırlıklar yaptı. Nasır, Nehru-Tito üçlüsü olarak da habire birbirlerine gaz vermeyi de ihmal etmiyorlardı. Seyyid Kutub ve arkadaşları Yusuf Havvaş, Abdulfettah İsmail 1966 yazında idam edildikten sonra (29 Ağustos) içeride ve dışarıda Nasır ve yönetimi sorgulanmaya başlanmıştı. Gerçek Amerika'nın teşviki ve gerekse Arap milli-

yetçiliği dalgası ile iç müzayakalar Mısır'ı hızla Arap-İsrail Savaşı'na sürükledi. 5 Haziran'ı 6 Haziran'a bağlayan gece savaş başladı. Ancak o gece Mısır Genelkurmay'ı ve tüm kuvvet komutanları Amerika'nın Kahire Büyükelçisi'nin verdiği resepsiyonda oldukları ve yine birçoğunun o gece zil-zurna sarhoş olmaları nedeniyle savaşı tek taraflı başlatan İsrail'e karşı en ufak bir mukabelede bulunamamışlar ve Mısır Hava Kuvvetleri'nin neredeyse tüm Jet filoları yerinden kalkmadan hava üslerinde İsrail kuvvetleri tarafından imha edilmişti.

Arap-İsrail Savaşı'nın başladığı gün tüm Türkiye'de hemen hemen her kesimde heyecan doruk noktasındaydı. Sosyalist, Liberal, Sağcı, İslami eğilimli kim varsa herkesin gözü kulağı Arap-İsrail Savaşı'nda ve cephelerden gelecek güzel haberleri bekliyordu. Saatler ilerledikçe heyecan yerini hüzne bırakıyordu. Çünkü cepheden gelen haberler İsrail'in savaşı kazandığı noktasında idi. Nitekim kısa bir süre sonra da savaş İsrail'in galibiyeti ile bitti!.. Yalnızca savaş bitmedi, Haziran 1952'de Nasır ile başlayan 'Arap Milliyetçiliği' de Haziran 1967 Savaşı ile sona erdi. O savaştan sonra aklımda kalan iki ifadeyi paylaşmak isterim. Birisi yanılmıyorsa gazeteci, Nasır'ın yakın dostu Muhammed Heykel'e ait ve şöyle: 'Nasır, Galibiyet yüzü görmemiş Muzaffer!' (Nasıl oluyorsa) İkinci si de Nasır'ın ölümünden sonra (Eylül 1970) Kaddafi'nin: 'Mısır lidersiz bir ülke, ben ise ülkesiz bir liderim!' Sözü.

Amerika niçin Arap-İsrail Savaşı'nı teşvik etmişti? Neden bile bile Nasır gibi İslâm'ın muhtemel bir İslâmi yönetimin önünde ciddi bir en-

6 Haziran 1967 tarihinde İsrail askerleri Gazze'yi işgal etti. (The State of Israel Government Press Office)

gel olan Nasır'ı harcadı? Elbette bunun çeşitli nedenleri var. Bunlardan birincisi Nasır'ın üçüncü dünya ülkeleri ile oluşturduğu 'Bağılantısızlar Hareketi' ki bunun da başını Nasır, Tito ve Nehru çekiyordu. İkincisi Nasır, YALTA sonrası Mısır'ın Amerika'nın siyasi nüfuz alanına girdiğini yer yer unutarak ve hatta Assuan Barajı finansmanını da bahane ederek Amerika'ya naz ve sitemin yanında, Rusya ile ileri düzeyde flört etmesi Amerika'yı kuşkulandırıyordu. Üçüncüsü başta Seyyid Kutub olmak üzere ülke aydınlarının birçoğunu rejime küstürdü ve bu aydınlar alternatif arayış ve projelere yöneldiler. Bunları kendi toplumları ile de sözlü, yazılı ve eylem bazında paylaşmaya başladılar. Bu durum şüphesiz İslâm'ın ve İslâmi şahsiyetlerin alternatif olmalarını beraberinde getiriyordu. Bu gelişmeler başta Amerika olmak üzere tüm emperyal güçlerin bir tetikçi olarak İslam dünyasının bağrına sapladıkları İsrail hançerinin geleceğini tehdit ediyordu. Oysa bırakınız İsrail'in güvenliğini, İsrail'in toprak yetersizliği, su sıkıntısı gibi çok önemli sorunları vardı. İşte Amerika'nın Arap-İsrail savaşını tetiklemeasının önemli bir nedeni de İsrail'in hem toprak hem de su ihtiyacını karşılaması idi..

6 Haziran 1967 savaşı sona erdiğinde İsrail su ihtiyacını karşılamak için Suriye'nin Golan Tepelerini işgal etmişti. 1967 Savaşı'nın İsrail Genelkurmay Başkanı Menahem Begin: "Biz

Arap-İsrail Savaşı'nı biraz da su kaynaklarına sahip olmak için yaptık." demişti. İlginç değil mi, savaşın üzerinden 44 yıl geçti. 44 yıl içerisinde hiçbir gün Baas'çı Esad iktidarlara Golan'ı İsrail'den almak için en ufak bir çaba sarf etmediler. Ama sözüm ona hep de İsrail ile düşman olarak kalmaya devam ettiler!

İsrail 6 Haziran Savaşı'nın ardından Doğu Kudüs, Gazze ve Sina gibi önemli yerleri işgal etti ve işgali de devam ediyor. Amerika kendi inisiyatifinde olan BM güvenlik Konseyi'ne 242 sayılı kararı çıkarttırdı ve o kararla Arap dünyasına ve hatta tüm İslam dünyasına sözüm ona "atıfet" te bulunarak: "İsrail 1967 öncesi topraklarına çekilsin." denildi. Aslında Filistin davasının kırılma noktası bu kararın Arap dünyası tarafından kabul edilmesiyle başladı. Ne demek İsrail 1967 öncesi topraklarına çekilsin? Böyle bir hayâsızlık olur mu, birileri böyle bir hayâsızlık yapmış olsalar bile hayâ sahibi ülke ve insanlara böyle bir kararı kabul etmek yakışır mı? Ama yakıştırdılar. Zamanla tüm Arap dünyası ve diğerleri hep bir ağızdan: "İsrail 1967 öncesi topraklarına çekilsin." demeye başladılar. Bu ne demek biliyor musunuz? Bu, İsrail'in 1967 öncesi işgal ettiği topraklara meşruiyet kazandırmak demek, bu, İsrail'i meşrulaştırmak, onu bir devlet olarak kabul etmek demektir. Bu kararı kabul edenler halklarına sordular mı bunu? Hayır. Öyleyse ne bu kararı ne de bu kararı ka-

10 Haziran 1967'de İsrail tankları Suriye'nin Golan Tepeleri'ni işgal etti. (The State of Israel Government Press Office)

bul edenlerin meşruiyeti de yok hükmündedir. Ben, şahsen İslam dünyasının bir ferdi olarak ne bu kararı ne de İsrail'i meşru kabul etmeyeceğim ve yine emperyalistlerin ortaya koyduğu tüm çözüm önerilerine hep teyakkuza yaklaşıcağım. İslami duruşum bunu gerektiriyor da onun için! Bu kararın kabulü noktasında Halit Meşal ve İbrahim Gusse'nin yaklaşımlarına ilişkin haberlere de ihtiyatla yaklaşmaktayım.

Şimdi Amerikan başkanı Obama, İsrail başbakanı Netanyahu ile bir görüşme yaptı. Yaklaşık iki buçuk saat süren görüşmenin ardından Obama, İsrail'in 1967 öncesi topraklarına çekilerek Filistin devletinin kurulmasının önündeki engelin kaldırılmasını istedi. Sözüm ona bunu da kararlılıkla ifade etti. Fakat Netanyahu buna şiddetle karşı çıktı ve asla 1967 öncesi topraklara dönmeyeceğini açıkça ilan etti. Sonrasında Obama da tıpkı Kılıçdaroğlu'nda gördüğümüz gibi geri adım attı. Yani Arap dünyasının koro halinde benimsediklerini, kabul ettiklerini ilan ettikleri 242 sayılı karar hükümsüz hale geldi. Peki, ne olacak şimdi?

İsterseniz önce Fehmi Huveydi'nin "Tahran'dan Mısır Devrimi" adlı makalesinden bir alıntı ile bir cevap aramaya başlayalım. Huveydi Arap dünyasındaki ayaklanmaları tahlil ettiği makalesinde diyor ki: "Halklar onurunu savunuyor. Yabancı sömürgecilerin eline geçen ulusal alternatfin zulümlerine, sebep olduğu

zullete direniyorlar. Çünkü Arap halkları yeni bir tür "işgal" ile karşı karşıyaydılar. Bağımsızlığın içi boşaltılmış mânâ ve mefhumundan uzaklaştırılmıştı. Öyle ki yabancı işgalin alternatifi ulusal yönetimler artık Arap vatanının sırtında ağır bir yük ve ilerlemenin önünde büyük bir engel olarak belirginleşmişti. Kurtarıcılar işgalcilerin rolünü oynuyorlardı. Buna örnek olarak bağımsızlıktan sonra zulme ve şiddete maruz kalan Cezayirli bir kadının hikâyesini anlattım. Şöyle demişti: Fransız işgali 130 yıl sürdü, sonra Fransızlar çekilmek zorunda kaldılar ve kimse de gittikleri için hayıflanmadı. Ardından şu soruyu sormaya başladık: Şu bağımsızlık ne zaman sona erecek?!" (24 Mayıs 2011, Star gazetes) Fehmi Huveydi'nin naklettiği söze benzer bir sözü de Necip Fazıl merhum: "Kurtuluşlardan kurtulduğumuz gün kurtulacağız." demişti.

Aslında İsrail artık Amerika için bir yük. Amerika, İsrail vasıtasıyla Ortadoğu'da istediklerinin önemli bir kısmına sahip oldu. Bugün, başkaldırlara muhatap olan Arap yönetimleri meşruiyetlerini halklarından almıyorlardı. Onlar meşruiyetlerini İsrail'e sözde düşman olmaktan alıyorlardı. Şimdi ise şapka düştü, kel göründü! Arap halkları sahte, yapay İsrail düşmanlığını yutmuyor. Dolayısıyla despot, kukla Arap yönetimleri fonksiyonunu yitirdi, Amerika için de artık devrilmelerinin bir mahsuru yok. Zaten deviricilerin de alternatif bir ideoloji, dün-

ya görüşü bağlamında ortak paydaları oluşmuş değil. Ortada gözüken istek ve beklentiye bir isim vermek gerekirse üçüncü sınıf demokrasi ve onun alt başlıkları. Bu isteklerin de Amerikan, İngiliz ve İsrail menfaatleri ile çatışan bir tarafı yok. Öyleyse yıkılsınlar! Ancak Amerika'nın bölgesel olarak en önemli sıkıntısı İsrail'in güvenliği. Bunu sağlamak için Filistin devletinin kurulması şart. Filistin devleti için ise ya 1967 öncesi statü geçerli olacak ya da Filistin'e toprak bulunacak. Filistin'e toprak bulmak için ise yeni bir Sykes-Picot'a ihtiyaç var. Yani Ortadoğu'nun haritası yeniden çizilecek. Önümüzdeki aylar, yıllar özerkliklerin, federatif yapılanmaların, yeni devletçiklerin havada uçtukları aylar, yıllar olacak. Bölge halkı bedel ödemeye devam edecek, ta ki kendi benliğine aidiyetine dönünceye kadar. İsterseniz bu makaleyi Şehid Seyyid Kutub'un 1951'de kaleme aldığı "İslam'ın Dünya Görüşü" isimli kitabından bir alıntı ile sonlandıralım. Seyyid Kutub, bugün Komünizm sonrası İslam dünyasının batı kapitalizmine ve onların ne idüğü belirsiz demokrasi söylem ve çağrılarına dikkat çeken ifadeleri ile günümüzü hem tahlil ediyor hem de ne yapmamız gerektiği konusunda yol gösteriyor:

"Talihsiz beşeriyetin kurtuluş yolu; herhangi bir grupla birleşip diğer insanları mahvetmek ve hâkimiyet hakkının tamamını bir grup insana terk etmek değildir. Böyle bir yetki hangi gruba verilirse verilsin, beşeriyeti insafsızca sömürür.

Böyle bir halin kabul edildiği dünyada; yapılacak olan bütün harpler başkalarının arazisinde yapılacaktır. Türkiye, İran, Irak, Suriye, Mısır ve Afrika'nın kuzeyi harbin bütün dehşetini yaşayacaktır. Çatışmaların merkez sıkleti Pakistan ve Afganistan olacaktır. Abadan ve Zahran'da bulunan İran ve Arabistan'ın petrol merkezlerinde olacaktır. O muhtemel harp, bizim yeraltı servetlerimizi yok edecek ve memleketimizi bir çöl haline getirecektir. Harp'ten kim galip gelirse gelsin netice değişmeyecektir... Demokrasi

İsrail artık Amerika için bir yük. Amerika, İsrail vasıtasıyla Ortadoğu'da istediklerinin önemli bir kısmına sahip oldu. Bugün, başkaldırlara muhatap olan Arap yönetimleri meşruiyetlerini halklarından almıyorlardı. Onlar meşruiyetlerini İsrail'e sözde düşman olaktan alıyorlardı. Şimdi ise şapka düştü, kel göründü! Arap halkları sahte, yapay İsrail düşmanlığını yutmuyor. Dolayısıyla despot, kukla Arap yönetimleri fonksiyonunu yitirdi, Amerika için de artık devrilmelerinin bir mahsuru yok.

diye isimlendirilen dünyanın saflarına katıldığıımız takdirde sürünce-medede kalan ve bir türlü halledilemeyen meselelerimizin müspet neticeleneceğini vadeden batı dünyasının propaganda-cıları, sanki bundan evvel biz bu orduya iki defa katılmamış ve sanki bu denemelerden dersimizi almamışız gibi konuşuyorlar. (İki dünya savaşını kastediyor. S.A.)

Kurtuluş yolu; müstakbel harb vukuunda üçüncü kuvvet olarak ortaya çıkabilmek: doğu, batı kitlelerine: "Bizim topraklarımız üzerinde harp değirmenlerini işletmenize müsaade etmiyoruz. Çünkü emelleriniz için yeraltı servetlerimizi kullanma-

nıza rıza göstermeyeceğiz. Kurbanlık koyun gibi boyunlarımızı bıçağınızın altına yatırmayacağız.' Diyebilmektir." (İslam'ın Dünya görüşü-Sh.161)

İsrail ve İsrail'in küstah yöneticileri ne yerleşim yerlerini durduracak ne de işgal ettiği toprakları terk edecek. Yani İsrail Filistin'den çıkmayacak. İsrail ancak Filistin'den çıkartılır ve çıkartılacaktır. İşte bütün mesele bölge halkının muvazaalı değil, samimi; insanın, tarihinin, aidiyetinin farkında olarak yeniden bağımsız bir duruş sergilemesi gerekmektedir. Yaklaşık 1200 yıl Müslüman, Hristiyan ve Yahudiler olarak bölge halkı, Kudüslü, Filistinli hangi ilkelerle birlikte yaşadı iseler yine aynı ilkeleri ikame ederek yaşamaya devam edebilirler. Bunun için ise kolektif akıl, kolektif gayret gerekir. Şu anki İsrail yönetimi sadece Müslümanların günü ve geleceğini tehdit etmiyor, Yahudilerin ve Hristiyanların da geleceğini tehdit ediyor. Duruş çok önemli, eğer geçtiğimiz yıl yaşanan Mavi Marmara olayı ve şehitler olmasaydı, Hamas'ın duruşu, direnişi olmasaydı Mısır Hüsnü Mübarek rejiminin gitmesi sonrasında da Refah kapısını sınırsız olarak açmazdı-açamazdı. Siyonist İsrail'in gücü biraz da "Ben de Müslümanlarımdanım" diyenlerin acziyetinden kaynaklanmıştır. Oysa Müslüman'ın hatırlaması gereken en önemli stratejik ilkelerden birisi de: "İnanıyor-sanız mutlak üstünsünüzdür." ilkesidir...

"Yeni Paradigmayı Oluşturmak" (Çuvaldızı Kendime, İğneyi de Fikret Hocam'a...)

Celal SANCAR
sancarcelal@yahoo.com

Fikret Başkaya, daha çok kurulu sistemi (resmi ideoloji), sonra kendi dünya görüşünü/ideolojisini ve Müslüman'ları (Politik İslam) sorguladığı; aynı zamanda hale ilişkin öneri ve temennilerini muhtevi bir kitapla karşımızda: "Yeni Paradigmayı Oluşturmak" (Kapitalizmden çıkmanın gerekliliği ve aciliyeti üzerine bir deneme)

Kitaptan kısa alıntılar yaparak sizlere tanıtmaya çalışmanın yanı sıra; Müslümanlarla ilgili görüş ve eleştirileri bahanesiyle de, ilerleyen bölümlerde kendi düşünce dünyamıza yönelik açıklama ve eleştirilerde bulunmaya çalışacağım. Fikret Hoca, kitabının hemen başında konuya şu önemli soruyla giriyor: "**İnsan ve tabiata olmadık zarar veren kapitalizme; velhasıl her şeyi tersine çeviren bu sefil sürece dair söyle-necek sözünüz yok mu? Kapitalizm, aynı zamanda hem zenginlik hem de yoksulluk üreten şeytani bir makinedir.**" (S, 10) Ve hemen arkasından da bir öneri olarak; "**Daha geç olmadan yeni bir zenginlik, refah ve 'mutluluk' tanımına; yeni bir, İnsan- insan; İnsan- toplum; ve Toplum- doğa anlayışına, yeni bir yaşam tarzına ihtiyacımız olduğu**"nu (S, 11) vurguluyor. Bu soru ve arkasından getirilen öneriyi, bilhassa biz Müslümanların da dikkate almamız gerektiğini düşünüyorum. Fikret Hoca, Batıya öykünmenin hayalini

kuranlara da bir hatırlatmada bulunuyor: "**Türkiye'de yaklaşık olarak 90 yıldır, 'muasır medeniyet seviyesinin üstüne çıkma' şarkısı söyleniyor; oysa üzerine çıkılması gereken 'muasır medeniyet' kapitalist yıkıcılıktan ve barbarlıktan başkası değil. 'Ulaşılmaması, yakalanmaması, üstüne çıkılması' yegâne perspektif olarak sunulan muasır medeniyet; örgütlü şiddetin timsaliydi...**" (S, 11)

"Hukuk devleti", "hukukun üstünlüğü", "demokrasi", "demokratikleşme" gibi kav-

ramların; "yeryüzünün lanetlilerini" aldatmayı amaçlayan yalanlardan, ideolojik manipülasyonlardan başka bir şey olmadığını söyleyen Fikret Hoca; bütün bunlara rağmen yönetimi devralan tüm yetkililerin her ağızlarını açışlarında (bilhassa Anıtkabir ziyaretlerinde) Batılı değerlere vurgu yapma ihtiyacı hissetmelerine örnek olarak Recep Tayyip Erdoğan'ın sözlerine yer veriyor; "**Atatürk'ün ifade ettiği muasır medeniyet seviyesinin üstüne çıkmak bir amaçsa, bugüne kadar gelenler maalesef bu amacın semtine bile uğramadılar. Biz, Atatürk üzerinden geçinmiyoruz; o amaca varmak suretiyle Atatürk'e olan bu noktadaki muhabbetimizi ortaya koyuyoruz.**" (S, 46) Bu genel düşüncenin temelsizliğini de şu sözlerle ifade ediyor: "**Velhasıl hedef ufukta bir çizgi ve her yaklaşıldığı sanıldı-**

ğında uzaklaşıyor; zira bu dünyada reel bir karşılığı yok. Ayrıca baştan itibaren AB, iki şeye dayandı:

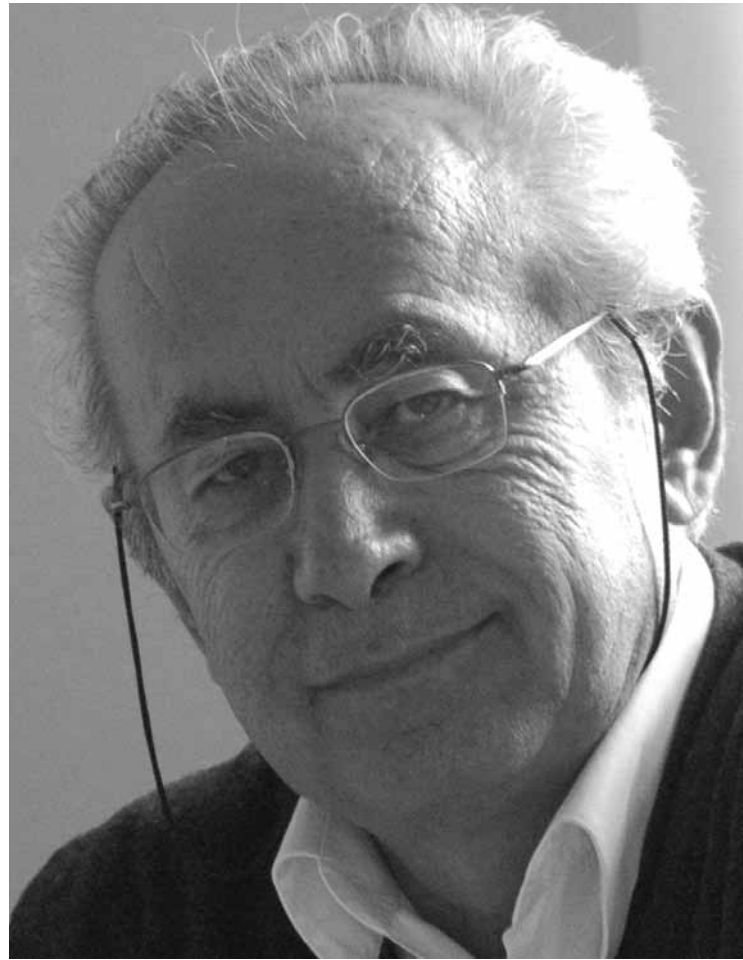
Neo-liberal küreselleşme,

Bir askeri saldırı paketi olan NATO.

Böyle bir birliğe katılarak 'hidayete erdiğini' sanmaktan daha büyük aymazlık olabilir mi? Dünya'yı 'Batı demokrasileri' denilen oligarşiler yönetiyor ve dünyanın geri kalanının da onlar gibi olacağı, olması gerektiği; bunun yegâne mümkün seçenek olduğu söyleniyor. Bu ifadelerden hareketle oligarşilerin sadece emperyalist ülkelere [ABD, Batı ve Orta Avrupa, Japonya, Kanada, Avustralya...] mahsus olduğu sanılmamalıdır. Üçüncü Dünya'da da oligarşiler var ve dünya ölçeğinde bir oligarklar ittifakına dayanan plütokratik bir iktidar geçerli." (S, 61 ve 124) Neticede, bütün bu şer odaklarının müsebbibinin de yine insanın tercihlerinden (kapitalizm) kaynaklandığına vurgu yapan Fikret Hoca, bu düşüncesi-ni şu yerinde ve isabetli sözlerle ifade ediyor: "Geçerli egemen sistem, Tanrı'nın yarattığı bir şey değil; doğrudan bazı insanların yaptığı tercihlerin, verdikleri kararların dayattıkları politikaların sonucu olan şeyler." (S, 304)

Fikret Hoca'nın, kitabın ilerleyen sayfalarında özlediği ortama (ütopyasına) ilişkin düşüncelerine de katılmamak mümkün değil: "Dayanışma-yardımlaşma duygusunun derin, sokaklarında rahatça yürünebilen ve karşılaşılan insanlarla selamlaşılan, yaşlılara saygı, sakatlara ihtimam, çocuklara sevgi gösterilen, başına bir iş geldiğinde yalnız olmadığı bilinci taşıyan, sosyal risklere ve doğal felaketlere topluca karşılık vermesini bilen; aç, evsiz ve gelirsiz kalma, muhtaç duruma düşme korkusu taşımadan yaşayan, ırkçılık ve yabancı düşmanlığının olmadığı, toplumsal eşitsizliğin düşük düzeyde olduğu, yediği şeyle zehirlenmeyen, hırsızlığın istisna olduğu, evlerin kapılarında üç-dört kilit, pencerelerinde demir parmaklıklar olmadığı; bölüşmesini, paylaşmasını bilen farklı bir 'zenginlik' anlayışına sahip olan, asıl 'zenginliğin' maddi olanın ötesinde olduğunu bilen, yöneticilerin bir koruma duvarının arkasına gizlenmeden insanlar arasında rahatça dolaştığı..." (S, 92)

Paradigma içi önerilerini de şu başlıklar altında veriyor; özetle aktarıyorum:

Üretimin kâr amacıyla yapılması saçmalığına son vermek,

Planlama, insan ve toplum yaşamı için vazgeçilmezdir.

Temel ihtiyaçları karşılamaya öncelik veren bir politika izlemek. Herkese başını sokacak mütevazı bir ev, kaliteli sağlık bakımı, eğitim, beslenme, giyinme, ulaşım...

Zararlı veya gereksiz üretime v.b. ve tüketim son vermek.

Nüfusun ülke sathına yayılması; zira, kırsal olmayan bir kent sürdürülebilir değildir.

Toplumsal uyum, aynı zamanda doğayla uyumu gerektirir.

Su, kent içi ulaşım, eğitim, sağlık, telekomünikasyon parasız olmalı.

Ülke dâhilinde üretilen malların ithalini durdurmak.

Otomobil çılgınlığına son vermek; toplu taşıma araçlarına yönelmek. (S, 366)

Fikret Hoca'nın, 12 Eylül sonrası Özal döneminde "Finans Kurumları" adı altında -yastık altında saklanan paraları ekonomiye katmak amacıyla- Ortadoğu'dan transfer edilen "yeşile boyanmış" bankalara dair görüşleri ise gayet net: **"[İslami Bankacılık] diye bir şey olmaz; zira bu günkü haliyle bankacılık, tefeciliğin 'çağdaş' [modern] versiyonudur. Faizsiz Bankacılık, insanları aldatma amaçlı, zihinsel bir dalaveredir.** (S, 275) İktisatçı İbrahim Erol Kozak da, kendisiyle yapılan bir röportajda bu "yeşil" bankalara ilişkin aynı isabetlilikle; "Bu finans kurumları size hiç faiz kokusu hissettirmeyecek; 'oldu da bitti maşallah' kabilinden sihirli bir formüle sahipler" değerlendirmesinde bulunuyor.

Kitap'ta, Müslümanlarla ilgili eleştiriler çerçevesinde, "POLİTİK İSLAM"a değindiği bölümde ise şu görüşlere yer veriliyor; aynen aktarıyorum: **"Ve politik İslam, İngiliz kolonyalizminin hizmetindeki oryantalistler tarafından Hindistan için ve Hindistan'da peydahlanmış, Güney Hindistanlı bir Müslüman Şeyhi olan El-Mewdudi tarafından da piyasaya sürülmüştü. Şeyh Ebu El- Ala El-Mewdudi, 1941 yılında Cemaat-i İslami adında bir siyasi parti kurdu ve Hindistan parçalanıp, Hindistan ve Pakistan olarak ikiye bölününce, amaç hâsıl olununca da [1947] Pakistan'a yerleşti. El-Mewdudi Türkiye'deki politik İslamcılarının başlıca fikir babalarından biridir. Diğerleri de İhvan-ı Müslimin'in [Müslüman Kardeşler] örgütünün teorisyonu, Mısırlı Seyyid Kutub'dur.**

Oryantalistler tarafından peydahlanıp, El-Mewdudi tarafından politik bir söyleme dönüştürülen söz konusu İslami öğreti; inançlı Müslümanlar ancak bir İslam devletinde yaşayabilir. Başka bir deyişle; Müslüman'ların, dinin devletten ayrı olduğu bir rejimde yaşaması mümkün değildir. İslam, din ve devlet işlerinin birbirinden ayrıldığı laik bir rejimle bağdaşmaz... Eğer Mewdudi'nin tezine itibar edilirse, o zaman Hristiyan dünyasındaki durumu açıklamak mümkün olmazdı. Hristiyanlık da bir din olduğuna göre ve dinler de son tahlilde birer ideolojiden başka bir şey olmadığına göre, Hristiyanlık için geçerli olanın Müslümanlık için de geçerli olması için bir neden olabilir mi? (S, 272)

Kitap, geneli itibariyle dikkatle incelendiği ve konu üzerinde kendisiyle daha detaylı konuşulduğunda haklı olduğu yerler var muhakkak; fakat bir araştırmacı olarak Fikret Hoca yukarı-

da açıkladığı görüşlerini, Kur'an bütünlüğü içerisinde yeniden gözden geçirmesi sonrasında, (kendisini tanıyan birisi olarak) gerçeğe daha yakın bir görüşe sahip olacağı kanaatindeyim.

Ben, gücüm yettiğince başlangıcından bu güne İslam'a ve Müslümanlara ilişkin bir özet yapacak ve daha çok da Türkiye'ye ilişkin değerlendirmelerde bulunacağım; bu vesileyle de **"çuvaldızı"** öncelikle kendimize batırmayı deneyeceğim. Umarım yazdıklarım Hocamı "Politik İslam" konusunu tekrar gözden geçirmeye, düşüncelerinin; bilhassa Türkiye'deki yönetici zevata (MNP'den AKP'ye) atfedilen "Politik İslamcılar" tanımlamasının aslında, "Neo-Kemalist Politikacılar" şeklinde olması yönünde ikna eder.

Türkiye dışındaki "Politik İslamcı" akım ve hareketlere gelince, kendilerini İslam'a nispet etmeleri noktasında haklı olabilirler; ama yöntem olarak onların da Peygamberin mücadele metodu hilafına, **"sistem içi"** mücadeleyi tercih etmeleri, daha baştan kaybetmelerine ve Resmi İdeolojileri içinde kaybolmalarına yol açmıştır. Çünkü hiçbir peygamber, mücadelesinin herhangi bir safhasında içinde bulunduğu sistemle hiçbir konuda uzlaşmamış, mücadelelerini **"sistem dışı"** usullerle sürdürmüşlerdir; kendilerine gelen tekliflerine hiçbir zaman itibar etmemişlerdir.

Anlatmak istediğim konuya gelince, İslam; biz Müslümanlara göre Hz. Âdem'e gelen vahiyle başlayan ve Hz. Muhammed'e gelen, Kur'an-ı Kerim olarak elimize aldığımız kitabın iki kapağı arasındaki ayetlerle tamamlanan dinin adıdır. Bu kitabın hayata uyarlanması örnekliğini de görevlendirme neticesi yine Hz. Muhammed göstermiştir. Kendisine vahiy gelmeye başlamasından bir müddet sonra, halkın içersinde bizzat dolaşarak onlardan kendisine destek çıkmalarını; bu vahyi hayata uygulamada güçleriyle yardımcı olmalarını talep etmiş, onların desteğiyle de Mekke'de bir yönetim şekli oluşmuştur ki, biz buna "İslam Devleti" diyoruz. Biz inanıyoruz ki, eğer bugün de Müslümanlar resmi ideolojinin "ayartmalarına" kanıp kıvrımsalar ve "sistem dışı" mücadeleyi göze alabilseler; yine aynı şekilde inançlarına dayalı ve kendilerine ait bir yönetim şekli oluşturabilirler.

Burada bir parantez açarak Fikret Hoca'nın, **"Neden Hristiyanlık laiklikle bağdaşabiliyor da, Müslümanlık bağdaşmıyor?"** sorusuna cevap vermeye çalışalım: Yukarıda kısaca bahsettiğim süreçte Hz. İsa'ya gelen mesaj taraftarlarınca (Havariler) korunamadığından, bir

süre sonra "Konsiller" eliyle, gerçek mesajdan kopuk ve içindeki çoğu metinler hayal ürünü nasihatlerden oluşan kitaplar olarak karşımıza çıkarılmıştır. Konsillerce esasları belirlenen Hristiyanlığın özeti ise şudur, bilindiği üzere: **"Tanrı'nın hakkı Tanrı'ya, Sezar'ın hakkı Sezar'a."** Bu yapıyla hayata müdahale edecek bir sisteme sahip olmadığı için, tabiatıyla laikliğe kapı aralamış ve nitekim sonraları Roma İmparatorluğu'nun kontrolünde hayatini devam ettirmiş ve bugün de o haliyle devam etmektedir.

Parantezi burada kapatarak, konumuza devam edelim: İslam dinine ilişkin ve bizim de seslendirdiğimiz bu kanaat (laiklik ve demokrasiyle bağdaşmama düşüncesi), sadece biz Müslümanlara ait değil; farklı düşünceden insanlardan da aynı görüşleri seslendiren insanlar var, sadece iki örnek vereceğim: "Şunu açıkça söylemek gerekir: Din temeline dayanan bir devlet düzeninin demokrasi ile bağdaşması mümkün değildir. Bilindiği gibi, İslam Dini Ve O'nun temelini oluşturan Kur'an, sadece iman ve ibadetle ilgili kurallar getirmekle kalmaz. Bunun dışında devlet yönetimine, toplum düzenine, insanlar arasındaki ilişkilere ve kişilerin davranışlarına yön veren geniş kapsamlı hukuk kuralları da getirir. Bu hukuk kuralları toplum yaşamının her yönünü kapsamı bakımından 'bütüncü' bir nitelik taşır. Egemenliğin halka ya da millete ait olması diye bir şey söz konusu değildir. Egemenlik sadece ve doğrudan Allah'a aittir. Herkes O'nun mutlak 'iradesine' boyun eğmek zorundadır." (Prof. Dr. Münci Kapanı, Cumhuriyet, 18.01.1990) İkinci örnek: "İslam; ahireti de kapsayan, tüm zaman ve yerlere evrensel olarak uygulanabilir tam bir hayat sistemidir. Hristiyanlığın aksine İslam'da din ve devletin ayrılması tasavvur olunamaz. Hükmü İslam'da aslidir; Kur'an, anayasayı ve bu anayasayı uygulayacak devleti öne çıkarır." (R. Hrair Dökmeciyan, Arap Dünyasında Köktencilik-İlke Yayınları, S, 56)

"Çuvaldızı kendimize batırmaya" kaldığımız yerden, devam edelim: Peygamberimizin yaşadığı dönemi ile ilk iki Halife (Hz. Ebubekir ve Hz. Ömer) dönemlerinde ve bir de Hz. Osman'ın yönetiminin ilk yarısında fazla bir problemin yaşanmadığı, ufak-tefek çıkışların da yöneticilerin dirayetiyle, büyümeden önlendiği tarihi bir bilgi olarak biliniyor. Ne zaman ki, kendisi fedakâr ve tüm varlığını İslam yolunda harcamış olan Hz. Osman'ın akrabalık duygusu, bazı stratejik görevlere Beni Umeyye kabilesinden olan akrabalarının gelmesine (Hz. Ömer'in, kendisini

uyarısına rağmen) engel olamamış; bir süre sonra bu zaaf hali (bir nevi bu sızmaya engel olamama) sistemin içten içe çürümeye başlamasının da başlangıcı olmuştur. Daha sonra görevi devralan Hz. Ali de bu gidişe tüm gayretine rağmen engel olamayınca, sapma artarak devam etti; böylece, Hilafet'ten Saltanat'a dönüşen yönetim, Osmanlı'nın adının "Cumhuriyet" olarak değiştirilmesiyle son buldu. Emevi'lerden Abbasi'lere ve Osmanlı'ya gelinceye dek; her ne kadar tüm bu süreçte arada iyi niyetli yöneticiler gelmiş olsalar da maalesef ömürleri ya kısa sürdü veya son verildi. İslam'ın, ilk döneminden günümüze -tabiri caizse- "tavşanın suyunun, suyunun, suyu" kaldı ve halen bu dine "İslam" diye inanılmaya devam ediliyor; Ve maalesef, inanıldığı söylenen İslam'ın kitabı Kur'an'ı eline almadan ölen, yine eline aldığı halde anlamadan okuyan milyonlarca "Müslüman" var. İnandıklarını söyledikleri kitaplarının (Kur'an) mesajından habersiz olma hali, toplumun egemenlerce maniple edilmesini kolaylaştırıyor tabiatıyla. Dün nasıl Sivas, Maraş, Çorum olaylarında kullanıldılarsa; bugün, yarın veya daha sonra da başka bir amaç için kullanılmaları kaçınılmazdır.

İşte bu toplumun içinden birilerinin parti kurarak ve söylemlerinde de İslam'a atıflar yapmaları dolayısıyla, kendilerine "Siyasal İslamcı" isminin verilmesi bence doğru bir tanımlama değil; şöyle ki: Türkiye Cumhuriyeti'nin, kurulmasıyla birlikte 1950 yılına gelinceye kadar bir iki şehirde ve birkaç dergi etrafında, fazla bir etkinliği olmayan dindar gruplar vardı; onlara da ceberrut Kemalist yönetimince, Stalinist baskı ve işkencelerle göz açtırılmadı. 50'lere gelindiğinde ise resmi ideolojinin; "yok edemiyorsan, yedeğine al ve kontrolünde olsun" mantığından hareketle CHP'nin, kendi içinden bir "muvazaa partisi" (DP) peydahlamasıyla bu "yedeğe alma işi" başlamış oldu. DP'nin kapatılması sonrasında, 60 Anayasasıyla birlikte biraz nefes almaya başlayan dindarlar arasından çok az da olsa bir grubun; bilhassa Ortadoğu ve Pakistan kaynaklı kitaplardan etkilenecek Kur'an'a yöneldiklerini gören resmi ideoloji, yine dindarlar arasından seçtiği kişilere kurdurduğu "muvazaa" partileriyle (MNP'den MSP'ye) bu gelişmeyi akamete uğrattı. Bununla yetinmeyen devlet, 28 Şubat sürecinde dindarlar üzerinde oluşturduğu "kontrollü" sancılanmayı müteakip, AKP adında bir "muvazaa partisi"nin daha doğmasını sağladı ve bugün itibarıyla; Kur'an'a yönelen Müslümanların, yine "Müslümanlar" eliyle sisteme entegre operasyonu da şimdilik başarıyla gerçekleşmiş oldu.

Bu partilerin sırasıyla kuruluş öncesi sürece kısaca bir göz atalım; Ve öncelikle MNP'nin kuruluş aşamasını Mustafa Gündüz Sevilgen'den dinleyelim: "Bir heyet olarak Erbakan başta olmak üzere (kendisi de var) Ahmet Tevfik Paksu, Korkut Özal, Fehim Adak, Recai Kutan'la birlikte önce Kolordu komutanlarından başladık; sonra İstanbul, Konya, Erzurum'da bulunan Ordu komutanlarına, daha sonra da Ankara'da bulunan Kuvvet komutanlarına bir heyet halinde gittik ve gittiğimiz her yerde, 'memleketin ve milletin ahlakının bozulduğunu, devletin bu gidişle pek ayakta kalamayacağını; ahlaki düzgün nesiller yetiştirebilmek için mazbut, muhafazakar kimselerin de siyasi arenada yer almaları gerektiğini anlattık ve buna sayın paşaların ne buyuracaklarını sorduk; onlar da gayet olumlu bulduklarını söylediler." MNP'nin kapanması ardından yurtdışına (İsviçre) giden Erbakan, bir süre sonra Muhsin Batur'un (Eski Hava Kuvvetleri Komutanı) marifetiyle, MSP'yi kurmak üzere özel bir kurye ile Türkiye'ye getirtildi. 12 Eylül sonrası MSP'nin de kapatılması sonrası Mamak Cezaevi'ne hapsedilen Erbakan, duruşmada savcının kendisini sürekli şeriat getirmekle suçlaması karşısında; hâkime dönerek, "Biz Laik Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan bu yana, rejime soğuk bakan Müslüman halk kitlelerini bu rejime ısındırmak için kurulmuş ve bunu büyük çapta başarmış bir siyasi parti olduğumuz halde, Sayın savcı tam aksi bir amaç taşımakla bizi itham ediyor..." diyerek esas görevini açıklar. (İslami Hareket Üzerine Ercümen Özkan'la Söyleşi, Anlam Yayınları, S,355, 370)

Konunun daha iyi anlaşılması için, Cemil Ertem'in "Bir politik muhalefet olarak İslam" başlıklı yazısından bir bölümü aktararak devam edelim: "Türkiye'de İslam'ı millileştirerek ehlileştirme ve ilkönce ulusal egemenliğin, sonra da emperyalizmin bir parçası yapma projesinin tipik ve tarihsel örneği Erbakan ve onun 'milli' görüşüdür. Bu anlamda bütün bu coğrafyada 'milli din' aynı zamanda, ulus-devlet ve onun bekası sayılmıştır. Böyle olunca İslam'ın temel çıkış noktası olan ümmet yok sayılmış onun yerine ırka bağlı aidiyet, İslam'la güçlendirilerek ulusal egemenliğin ve baskının temel ideolojik yapısı olmuştur. Türkiye'de, şimdiye değin faşist ideolojinin temelini, 'Türk-İslam sentezi' bulamacı oluşturmıştır. Türk-İslam sentezi, bu anlamda ne yalnız Türk ne de İslam'dır; hatta İslam hiç değildir. Doğrudan Amerikancı-faşist ve güdük bir ideolojidir. Türkiye'de, aynı zamanda, aşağıdan gelen İslam muhalefeti bu çembere almak için İslam referanslı partiler kurduruluyor, bunlar 'Milliyetçi Cephelerin'

ortağı yapılıyor ve çember tamamlanıyordu. Bütün İslam coğrafyasında millet oluşumu ve milliyetçi ideoloji, aynı Türkiye'de olduğu gibi, İslam'la birleştirilerek sağlanmış. Kemalist devlet kurulduğunda aynen bu yola devam etmiş, ulus vurgusunu tanımayan ve hiçbir zaman da tanımayacak, medreselere ve gerçek İslam entelektüellerine acımasız bir terör uygulayarak onları yok etmiştir. İslam'ı gerçek özünden, ümmet'ten uzaklaştırarak ulus-devletin dikenli tellerinin arasına sokmuştur." (Taraf, 10.09.2010)

AKP'ye gelince; Belediye Başkanlığı döneminde Erdoğan, ABD Büyükelçisi Morton Abromowitz'le görüşmesi sonrasında yaptığı açıklamada, "ABD'den kendim ve partim adına sıcak mesajlar aldım" (Selam gazetesi: 21-27.10.1996) diyerek, yeni bir partileşme sürecini başlattıklarının sinyallerini veriyordu. İşte o günlerde yaşanan dönem (28 Şubat süreci) sonrasında resmi ideoloji, nurtopu gibi bir çocuğa; yeni bir "muvazaa partisi" olarak dokuz yıla yakındır resmi ideolojiye can veren, AKP'sine kavuştu. Ve böylece Kur'an'a yönelen Müslümanların; yine "Müslümanlar" eliyle sisteme entegre operasyonu da, şimdilik başarıyla gerçekleşmiş oldu.

Bu ekibin, Erbakan'dan Erdoğan'a; Abdullah Gül'den Bülent Arınç'a, ağızlarından çıkan sözler bakıldığında (EKLER'de de görüleceği üzere), bu sözler bir İslamcının söyleyemeyeceği/ söylememesi gereken ifadelerdir. Bu sebeple kendim adına benim bu zevatı "İslamcı" veya "Politik İslamcı" olarak adlandırmam mümkün değildir; ayrıca bu sözler İslami tabirle, "FİSK" tanımına girer ve sahiplerini de en azından FA-SİK yapar. Ayrıca "Temsili Demokrasi"nin uygulayıcıları olarak, hâkim oldukları toplumları "güden" bu insanlar; aslında İslami ilkelerden çok resmi ideolojinin amentüsüne iman ediyor ve ona çağırıyorlar. Aksi halde kendilerine hayat hakkı tanınmaz, "efendileri" tarafından hayat damarları kesilirdi.

"Cemaat" adı verilen ve birer şirketten farklı oluşumların da durumları bu partilerden farklı değil; onlar da birer "muvazaa cemaatler" durumundalar ve gerektiğinde kullanılacakları konum da belli: "Yeni muhafazakâr akımın önemli temsilcilerinden olan Taha Akyol, 'Radikal İslamcılara karşı Gelenekli İslami Gruplar'a güveniyor. Yani tarikatlara, Nurculuk, Süleymanlık gibi dini ekollere. Türkiye ve dünyada Sünniliğin hiçbir zaman 'ihtilalci' olmadığını söylüyor, Taha Akyol; Ve 'Türkiye'de sosyal, ekonomik, kültürel açıdan gayri-memnun züm-

relerin çılginca bir şiddete, devrim girişimine mani olmaları bakımından bu yapılar (Tarikatlar, Nurcular ve Süleymanlılar) emniyet sübabıdır" diye ekliyor." (NOKTA, 13 Eylül 1987, S,15)

Sizin ifadenizle (Fikret Hoca) "Bir ortaoyunu" olan seçimler, 12 Haziran'da da tekrarlanacak; Ve bu sebeple yığınlar, sürüler halinde bu günlerde meydanlara toplatılarak vaatlerle boğuluyor, her seçimde olduğu gibi.

Resmi İdeoloji, mevcut dini anlayışı Diyanet İşleri Başkanlığı adında bir kurumla kontrol altına aldı; yok edemediği mevcut dini anlayışı, yedeğine alarak da kullanmaya devam ediyor hâlihazırda. Bu dini anlayış kullanılarak, Amerikan menfaatleri için NATO şemsiyesi altında Kore'ye askerini "kınalı kuzular" olarak gönderdi; bu yolda ölenlerine "şehid", yaralılarına da "Kore Gazisi" payesini verdi ki, ölenlerin yakınlarını da bugüne kadar "avutmuş" oldu. Bu "avutma" günümüzde de devam ediyor. Ayrıca bu mevcut durumdan istifade ile elin gâvuru da (dün İngiliz ve Almanya; bugün ise ABD), Türkiye'de yerli işbirlikçileri partiler (CHP'den AKP'ye), Ortadoğu'da ise, tarihleri "İslam'a ihanet tarihi" olan Suud ailesi ve diğer Arap ülkeleri yöneticilerinin uşaklıklarıyla ümmetin harem-i ismetini kirletmeye devam ediyor.

Netice itibariyle, yukarıda belirtmeye çalıştığım durum gereği bu "güdümlü" oluşumları "Politik İslam" veya "Siyasal İslam" olarak tanımlamak yerine; kanaatim odur ki, "Kur'an'a/İslam'a yönelişin önünü kesen; aynı zamanda kendilerine imkân veren yönetimleri 'meşrulaştırın' partiler ve cemaatler" olarak tanımlamak daha uygundur. Kaderleri de; kendilerinden önceki parti ve cemaatler gibi kullanılma süreleri bitince, tarihin çöplüğüne atılmaktır.

EKLER:

— Ufuk Güldemir : "Komutanlar Meclis locasında güven oylaması oturumunu izlerken, sıra Erbakan'a geldiğinde birbirlerine bakıp kaş-göz oynatmamalıdır. Bunu yaparlarsa günü geldiğinde, Erbakan'ın irticaa karşı kalkan olabileceğini gözden kaçırmış olacaklardır. Erbakan'ın siyasi sistem içinde kalması "irticain hortlaması" değil, laikliğin garantisidir." (Cumhuriyet, 20.3.1992)

— Erbakan, Türkiye'deki partiler arasında sadece RP'nin "laikliği" savunduğunu iddia etti.

Erbakan, şunları söyledi: "Sadece biz laikliği savunuyoruz. En 'Baticı' biziz. Diğerleri hep salata. (Bırsel Sancar, 25.6.1995, Milliyet)[İktibas, Ağustos 1995]

— Abdullah Gül, 26.12.2004 tarihinde Milliyet'ten Güneri Cıvaoğlu'na verdiği mülakatta; "Değiştik!" diyordu: "İslam devletinden, demokratik-laik devlet anlayışına DEĞİŞTİK. Gençliğimizde daha radikaldik, 'İslam devleti' gibi konuşmalarımız vardı. Şu andaki durumumuza, 'Değiştik' de deniyor; 'Geliştik' de. Aslında gençliğimizde radikaldik, zamanla rasyonel olduk; inançlarımızı koruyarak demokrasi ve laisizm çizgisindeyiz."

— Abdullah Gül: "Irak halkını düşündükçe, geceleri beni uyku tutmuyor." 1 Mart tezkeresine itiraz edenlere ise; "Duygusal olmayın, devlet işi bu!" diyor. (28.02.2003/Akit)

— R.T.Erdoğan: "Biz para pazarlığı yapmıyoruz" diyor; daha sonra ise: "[Savaşa hayır!] demek kolay; oysa bu yıl ödememiz gereken dış borç tutarı tam 73 buçuk milyar dolar. "Savaşa hayır!" diyenler, bunu nasıl ödeyeceğimizi de söylesinler!" (28.02.2003/Akit)

— R. T. Erdoğan İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı iken, ABD Elçisi Abromowitz ile görüşme sonrası; "ABD'den kendim ve partim adına sıcak mesajlar aldım" diyordu. (Selam gazetesi:21-27.10.1996)

R. T. Erdoğan: "Ülke menfaatlerini her şeyin üstünde tutacağımızdan eminim. Herkes bilmelidir ki, bizim siyasi önceliğimiz biricik Türkiye'mizdir; siyasi vazgeçilmezliğimiz, Türkiye'nin bekasıdır." (Gerçek Hayat, 07-13.02.2003)

— Erdoğan Davos'ta: "Dindarlardan korkmayın, aşırılardan korkun." (28.01.2005/Kanal-7)

— Ali Babacan: "Irak'a ilk bomba düşer düşmez, 8,5 milyar dolarlık ilk para dilimi de gelmiş olacak!" (28.2.2003/Akit)

— AK Parti'nin en önemli isimlerinden Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç ABD'de konuştu: "Eksenimiz AB, ABD, çağdaş ve modern dünyadır, bundan sapmadık..." (8sütün.com/07.04.2011)

İsmailoğulları ve Mısır'dan Çıkış

Tevfik UĞUR

Müslüman coğrafyalarındaki halk kıyıamları başlar başlamaz, bu olaylara temkinli veya art niyetli yaklaşan birçok yorumcunun sıkça dile getirdiği iki soru vardı: 1) Bu hareketlerin ardında gerçekten ve sadece halk mı var? 2) Farz edelim ki halk, rejimleri devirmede başarılı oldu, bu takdirde yerlerine kurulacak olan rejimler, İslami hükümlerle mi yönetilecek yoksa liberal-demokrat bir anlayışla mı? Temkinli değil ama halkları aşağılayan kötü niyetli ya da basirete muhtaç yazarların cevapları, sorulardan önce zaten verilmişti; Halk hareketlerinin arkasında ABD ve dolaylı olarak İsrail vardır. Bundan dolayı dikta rejimleri yıkıldıktan sonra tesis edilecek olan yeni sistemler; ılımlı İslam anlayışını ön plana çıkaran ve ABD ile İsrail ile barışık olan liberal-muhafazakâr yapıda olacaktır. Vahiyden uzak olan bu bakış açısı, henüz diktatörlüklere, sadece başkaldırıda yol kat etmiş olan İsmailoğulları'nı peşinen mahkûm eden halk düşmanı bir anlayışın tezahürüdür. Oysa vahye aşina olan müslümanlar; Musa'ya (a.s) verilen ilk görevin, İsrailoğulları'nı Firavun'un zulüm iktidarından kurtarmak olduğunu bildikleri gibi İsmailoğulları'nın -sonuç ne olursa olsun- başkaldırılarını en azından zulümden kurtulana kadar desteklenmesi gerektiğini bilirler.

*"Benim üzerimdeki yükümlülük, Allah'a karşı ancak hakikati söylemektir. Rabbinizden size apaçık bir belge ile geldim. Artık İsrailoğulları'nı benimle gönder."*¹ ayeti ve buna benzer ayetlerde geçtiği gibi, Musa'nın (a.s) ilk görevi,

İsrailoğulları'na vahyi tebliğ etmek değil onları Firavun'un zulmünden kurtarmaktı. Bu anlamda mazluma dininin sorulmasından veya zulümden kurtulduktan sonra neye inanacağını sorgulamadan önce peygamber takipçilerinin yerine getirmekle yükümlü oldukları ilk görevleri; zulüm sistemine odaklanmak ve mazlumları bu sistemin dışına çıkarmaya çalışmaktır. Oysa diktatörlerin zulmü altında ezildikçe aynı zamanda yerli ya da yabancı, İslamsı ve de laik analistlerin İsmailoğulları'nın başkaldırısını mahkûm eden anlayışları, hem diktatörlerin hem de onları iktidara oturtup destekleye gelen ABD ve Yahudi Devleti'nin ekmeğine yağ sürmekten başka bir fonksiyonu yoktur.

Yaşamında bir kez olsun mahrum halkların hayatları için, hayatını tehlikeye atmamış ve zulüm sistemlerine dokunmamış olan bu analistlerden halkların başkaldırılarını desteklemeleri elbette beklenemezdi ama Yahudi Devleti'nin bu hareketler karşısındaki endişesine benzer bir tedirginliğe muzdarip olacak kadar onurdan uzak bir yaşam sürdükleri de tahmin edilir değildi. Hani bu halklar; hayatlarında karşılaşacakları en kötü iktidarlara zaten mahkûm edilmişlerdi ve artık halklar için ölüm; bu despot yönetimler altındaki yaşama yeğleniyordu. O zaman bu faydacı ve varsayıcı stratejistler ne için endişeleniyordu? O halklar için mi, kendi halkları için mi, İslam ümmetinin geleceği için mi yoksa mezhep ve ırk kardeşliği arasında din kardeşliğinin canına okuyacak kadar sadece kendi ırk ve mezhebini düşündükleri için mi?

Allah katında Mısır halkı, Bahreyn halkından daha mı kutsal? Ya da Fars halkı, Suriye hal-

kından? Veya Filistin halkının geleceği için İsmailoğulları'nın tümünü yok etmek caiz midir? Ya da İran'ın halkı için, Suriye'nin Kürt ve Arap halkını toptan kılıçtan geçirmek? Ya hicazdaki krallığın selameti için Bahreyn halkı kurban mı edilmeli? Yoksa mezhep savaşı çıkmasın diye her iki mezhepten eşit miktarda asi mi asmalı? Yoo, mezhep çatışmasından çekinmeli ve gerekirse bu çatışmanın yaşanmaması için hayatı tehlikeye atmalı ama tüm bunlardan önce başkaldıran müslüman halkları mezhep savaşı çıkmasın diye, Şiilik ve Sünnilik adına ölümüne susturmaya çalışan Şii veya Sünni olan bağı yönetimlerin başını ezmeli değil mi?! Halkların geleceğini düşünmeden önce bu halkları ayırmak için kafalarda mezhep, ırk, bölge, ülke ve vatan üzerinden sınırlar çizen imam, âlim, komutan, lider veya devlet başkanını önce dilde ezmeli ardından halkların; onların iktidar ve statülerine son verecek olan başkaldırıları yüceltmeli ki bu statü sahipleri halk olmadan bir hiç olduklarını görebilsinler!.

Başkaldırı ilk başladığında, halk hareketlerinin sebep, seyir ve sonucunu anlayabilmek için dile getirdiğimiz bir husus vardı; *"Şüphesiz Yahudi Devleti ayakta kaldığı sürece, en bilgisiz müslüman dahi olayları doğru okuma hikmetine sahiptir. Nedir bu hikmet? "Yahudi Devleti'ni endişelendirip üzen olaylar, müslümanların lehine onu umutlandırıp sevindiren şey ise müslümanların aleyhinedir."* Hikmetin sağlaması, tersinden bakışla olaylar karşısında Hamas, Hizbullah ve Müslüman Kardeşler'in tavrı üzerine pekâlâ uygulanarak yapılabilir. Örneğin Tahrir meydanındaki gösterilerin başlamasından birkaç gün sonra, ABD'nin Mübarek'in arkasından çekilmesi ve göstericilerin lehine açıklamalar yapmaya başlamasından Yahudi Devleti endişelenip rahatsızlık duyuyorsa bu durum, müslümanların lehinedir."². Mısır'daki isyanla birlikte diktatörlüğün yıkılması karşısında Yahudi Devleti'nin tavana vuran bir endişesi söz konusu olduysa, benzer karakter ve yapıya sahip olan Suriye'deki kıyamın bu işgal devletini sevindirecek bir sonuca yol açması akıl dışıdır. Bu nedenle, Hizbullah'ın, Baas rejimine başkaldıran halk karşısında henüz net olarak dile getirilmemiş tavrından hareketle bu isyanın HAMAS ve Filistin Davası'na zarar vereceği sonucunu çıkarmak, kehanetten öteye geçmeyecektir. Hizbullah ve

HAMAS, önce Tunus ardından Mısır ve Libya halkının kıyamını selamladıysa –ki öyledir- yıkılan diktatörlüklerle aynı kanı taşıyan Suriye Baas'ına başkaldıran kardeş Suriye halkını selamlaması dışında başka bir tavır sergilemek, onlara yakışmayacaktır. Eğer Suriye'deki kıyama kinayacaklarsa bu takdirde Tunus, Mısır, Libya ve Yemen kıyamını da halklarıyla birlikte lanetlemeleri gerekir. Bu durumda ise Yahudi Devleti'nin bu başkaldıran halklar karşısındaki tutumuna benzer bir tutum takınmış olurlar ki, bu şekilde davranmaları onların yapısı ve duruşuyla çelişir.

Neydi Yahudi Devleti'ni endişeye sevk eden ve Filistin halkını umutlandıran şey? Yakındoğu ve Afrika'daki tüm müslüman coğrafyasında Arap, Kürt ve Türk halklarının kardeşleri olan ihvan-ı müsliminin önünde artık bir engel kalmamış olmasıdır. En başta İsmailoğulları'nın Mısır zindanından çıkacak olması ve müslüman kardeşler öncülüğünde selamete kavuşturulacak olmalarıdır. Şüphesiz bu olaylardan önce, Yahudi tablosunu ayakta tutan şövalyenin en önemli ayağı olan Türkiye'nin, Erdoğan iktidarı aracılığıyla destek olmaktan kurtulması, o lanetli devleti yeterince endişelendirmişti. Elbette Türkiye, Mısır ve Ürdün'e sapan ayaklar üzerinden ayakta kalmaya çalışan bu sözde devletin yok oluşunu hazırlayacak olan olaylar bellidir; On yıllardır Yahudi Devleti ile dostluğu sürdürmek adına Müslüman halklara düşmanlık edegelen ulusçu rejimlerin değiştirilip yerlerine halkçı iktidarlar tesis edilmesi. Daha önce belirttiğimiz gibi halkın inanç ve selametini önceleyen halk iktidarlara güçlendikçe, Yahudi Devleti'nin zayıflaması kaçınılmazdır. Öyleyse Türkiye'den sonra Mısır halkının inancı üzerinde yükseltilecek olan bir halk iktidarı da, Yahudi Devleti'nin nefes almasını güçleştirecek ve şu anda sahip olduğu gücü yeterince kıracaktır. Artık geriye sadece

2 Genç Birikim Dergisi 142. Sayısının "Kıyamlar ve Devrimler" başlıklı makaleden.

masa üzerinde şekillendirilen Ürdün rejimi kalmaktadır ki diğerleri yanında yıkılması en kolay ama son rejim olacağı için belki de en kanlı rejim olacaktır.

Suriye'deki kıyamdan dolayı Yahudi Devleti karşısındaki direnişin ve dolaylı olarak Filistin halkının zarar göreceğini iddia etmek, hem Suriye halkına hakarettir hem de bu halkı yıllardır ezegelen ulusçu rejimi temize çıkarmaktır. Güçlü olduğu dönemlerde kendi halkına zarar vermekten başka fonksiyonu olmayan bir rejim, Filistin halkı için hayati bir öneme sahip olması hakikatle çelişir. Şurası bir gerçektir ki Yahudi Devleti, herhangi bir rejimden önce müslüman halkların düşmanı olan bir devlettir. Yani her şeyden önce onu korkutacak olan şey, karşısında duracak güçlü rejimler değil güçlü halklardır. Çünkü Yahudi Devleti'nin temeli, müslüman halkların zayıflığı üzerine kurulmuştur. Bu durumda halklar zayıfladıkça ve onları yöneten rejimler, halktan uzaklaştıkça Yahudi Devleti güçlenir, halklar güçlenip iktidarlarını sağlamlaştırdıkça Yahudi Devleti'nin temeli zayıflar ve sarsılmaya başlar. Öyleyse Suriye ve Türkiye dâhil, müslüman coğrafyasında sessiz ya da sesli bir şekilde devam eden halk hareketleri; Arap, Kürt ve Türk halklarını güçlendirip, halk düşmanı iktidarlara yıkıyorsa, bu hareketlerin Yahudi Devleti'nin temelini yıkacak kadar sarsılmasını sağlayacak bir depremi tetikleyeceğini söylemek mümkün olacaktır.

Yahudi Devleti'ni korkutan şey, halk düşmanı rejimlerin yıkılması değil yıkılan bu rejimlerle birlikte halkların güçlenmesidir. Eğer Bin Ali, Mübarek, Kaddafi ve Baas rejimlerinden sonra kurulacak olan yeni iktidarlara eskiye göre halkları daha çok ezen bir yapıda olacakları söylenemiyorsa, bu durumda Libya ve Suriye'deki kıyamın arkasında ABD ve Yahudi Devleti'nin olduğu ya da bu kıyımların onları güçlendireceği de katiyen söylenemeyecektir. Müslüman halkları iyi ya da kötü yöneten bir rejim, gün gelir kendi çıkarları için Yahudi Devleti ile işbirliğine meyledebilir ama zulüm zindanından çıkıp serbest bırakılan müslüman halkların tabiatı her zaman için Allah'a yakın ve halk düşmanı rejimlerin dayanağı olan Yahudi Devleti'ne uzak kalacaktır.

60 yıllık Firavun iktidarından yeni yeni kurtulmaya başlayan İsmailoğulları'nın diktatörlüklerden sonra nereye doğru akacağını herkesten önce İsrailoğulları çok iyi biliyor. Binlerce yıl sonra tarih, bu sefer Filistin halkının kurtuluşu için, zorba bir topluluğa dönüşen İsrailoğulları ile çarpışacak olan İsmailoğulları'nın Mısır'dan çıkmaya başlamasıyla yeniden tekerrür edecek. Elbette bu tarihi vakia, zamanın rastlantısal bir şe-

kilde kurguladığı bir olay değil tarihe hükmeden Allah'ın takdiri ve müdahalesiyle gerçekleşen/gerçekleşecek olan bir olaydır. İsrailoğulları'nın ikinci yükselişi, ne kendilerine ne de diğer halklara hayır getirdi. Onlara yerlerinde sakin bir şekilde oturmaları emredilmişken onlar, güçlerinin doruğundayken azgınlaştıkça azgınlaştılar ve tümüyle yoldan çıktılar. İşte "Eğer dönerseniz biz de döneriz"³ sözü vuku bulmakta ve ikinci vaadin⁴ vakti; gün gün, ay ay, yıl yıl yaklaşmaktadır. Artık, "bakın yaklaşıyor yaklaşmakta olan" uyarısı karşısında ne İsrailoğulları azgınlıklarından vazgeçecek ne de ikinci vaadin vakti uzatılacaktır. İsrailoğulları ikinci kere döndüyse Allah'ın vaadinden dönmesi de artık mümkün değildir.

Mısır'dan çıkmaya başlayan İsmailoğulları, Filistin topraklarındaki zorba toplulukla mı çarpışacak yoksa Mısır çöllerinde iken dünyaya meyletmeye mi başlayacak? Eğer müslüman kardeşlerin bir kolu, zulmün en güçlü olduğu bir zamanda bile Filistin'deki kardeşlerine uzanabilmişse onlar; rahata ve özgürlüğe kavuştukları bir dönemde kardeşlerini terk edecek değildir. İsrailoğulları, Firavun'dan kurtulduktan sonra Sina Çölü'nde Filistin'e girmek yerine, Musa (a.s) ya "Ey Musa! Orada zorba bir topluluk var; onlar oradan çıkmadıkça biz oraya asla girmeyeceğiz. Eğer oradan çıkarlarsa biz de hemen gireriz"⁵ diyerek Allah'ın emrine karşı çıkmışlardı. Salih kulların tavsiyeleri karşısında daha da ileri gitmiş ve "Onlar orada bulundukları müddetçe biz oraya asla girmeyiz; şu halde sen ve Rabbin gidin savaşın; biz burada oturacağız" demişlerdi. Neydi bu tavsiyeler? "Onların üzerlerine kapıdan girin. Oradan giderseniz muhakkak galip gelirsiniz. Eğer mü'minler iseniz ancak Allah'a güvenin"⁶. Bu tavsiyenin anlamı şuydu; Eğer düşmandan değil Allah'tan korkarak Filistin'e girme cesaretini gösterirseniz, Allah sizi düşman topluluk karşısında mutlaka muzaffer kılacaktır.

Artık Allah'ın yardımıyla 60 yıllık Mısır zindanını parçalamayı başarabilen İsmailoğulları'nın bu zindandan çıktıktan sonra Filistin topraklarına doğru hareket etmesi ve 60 yıllık Yahudi Devleti ile çarpışmayı göze alması, 60 yıllık işgalin sona ermesi için yeterlidir. Ki Müslüman Kardeşler ve onların kardeşleri, geçmişte olduğu gibi günümüzde de yarın da Allah'ın izni ile bu cesareti elbette gösterecektir.

3 İsra 8

4 İsra 7

5 Maide 22

6 Maide 23

ABD Kimini Öldürüyor, Kimini de Ödüllendiriyor

Cumali ŞENOL

"ABD Başkanı Obama, 02.05.2011 pazartesi sabahı övünerek Pakistan'da bir evin basıldığını ve içerisinde kadın, erkek çocuk kim varsa öldürüldüğünü, öldürülenlerin arasında Bin Laden'in olduğunu ve baskını yapan ABD güçlerinin Bin Laden'in cesedini yanlarına aldığını açıkladı... Ardından bir ABD yetkilisi, Bin Laden'in cesedini İslamî usullere göre denize defnettiklerini açıkladı!"

Flaş, Flaş diye haber ajanslarından ve televizyonlardan defalarca duyduğumuz bu sözler ve ardından ajanslara servis edilen kare-kare görüntüler...

Usame Bin Laden; kimileri için ABD'nin dünyadaki hegemonyasına pabuç bırakmayan büyük bir kahraman(dı) ve şehîd oldu; kimileri için de "Su testisi, su yolunda kırılır" misali ABD'nin ajanı(ydı) ve ABD içinse dünyanın bir numaralı 'teröristi'.

Peki, kim bu **Usame bin Laden**¹? İşte size ana hatlarıyla Usame Bin Laden'in hayat hikâyesi²

Usame Bin Laden 1957 yılında Suudî Arabistan'ın başkenti Riyad'da dünyaya gelir. Yemenli köklü bir ailenin mensubu olan babası Muhammed bin Avan bin Laden 1930 yılının başında Hadramut'tan göç ettiği liman şehri Cidde'de bir süre taşımacılık işi yaptı. Kısa sü-

rede işlerini büyüten baba Muhammed Suudî Arabistan'ın en büyük işadamları arasına girdi. Suudî Arabistan'ın sıfırdan inşa edilen altyapı çalışmalarında önemli inşaat ihalelerini kazandı. Mescid-i Haram olarak bilinen Kâbe'nin ilk genişletilme projesi, tamamladığı önemli projeler arasındaydı. 1969'daki yangın sonrası zarar gören Kudüs'teki Mescid-i Aksa'nın tamiri çalışmalarına da gönüllü olarak katkıda bulunduğu söylenir.

Muhammed bin Laden, 1970 yılında, Usame henüz 13 yaşında iken bir uçak kazasında hayatını kaybeder. Babası vefat ettiğinde Usame bin Laden 50'den fazla kardeşi arasında, ergenlik çağına girmiş erkek çocuklar arasındadır. Üniversite eğitimini Cidde Kral Abdulaziz Üniversitesi'nde tamamlayan Usame, buradaki eğitim kadrosunda yer alan Filistinli **Abdullah Azzam** ve Mısırlı **Muhammed Kutub**'un İslamî yaklaşımlarından etkilenmiştir.

Babasının ölümü sonrasında en büyük ağabeyi Salim'in himayesine giren Usame onu da yitirince ailenin idaresi erkek kardeşlerden Bekir bin Laden'e geçer. Bu sırada genç bir delikanlı olan Usame babasından kendisine intikal eden mirastan nakit kısmının kendisine düşen payı ağabeyinden ister ve önemli bir kısmını cihad yıllarında Afganistan'da inşa edeceği 6 mülteci ve mücahid kampına harcayabileceği ciddi bir maddi kaynağa sahip olur. Babasının 11 milyar dolarlık mirasından Usame'ye düşen payın 200-300 milyon doları bulunduğu şeklinde söylentiler vardır.³

1 **Laden**, çam cinsi bir ağaç iken, **Ladin** denildiğinde ise, zihinlerde **dini yok, din karşıtı** gibi bir mâna çağrıştırmaktadır. Doğru telaffuz '**Bin Ladin**' değil, **Bin Laden** şeklindedir.

2 Usame bin Laden'in hayatı hakkında bak: Dr. Hayati Bice, Usame Bin Laden ve Şeyh Şamil, 5 Mayıs 2011, <http://www.haber10.com/makale/24033/>

3 Usame bin Laden'in hayatı hakkında anekdotlar için bkz: Afganistan, Taliban ve Ladin, (derleme), Birey yayınları, İstanbul-2001.

26 Aralık 1979'da Afganistan'ı işgal için düğmeye basan Sovyet lideri Brejnev, bu işgali **'dinsiz kâfir bir devletin İslam devletini işgal etmesi'** olarak değerlendiren ve cihad düşünceleri ile dolu olan Usame'nin hayatının en önemli safhasına yol açan gelişmeleri de başlatmış oluyordu. Usame, Afganistan'ın işgalinin hemen ardından Pakistan'a gitti. Sınırdaki Peşaver kentine de giden Usame, orada Sayyaf ve Rabbani gibi mücahid liderleri ile tanıştı. Suudî Arabistan'a döndükten sonra kardeş ve akrabaları ile yakın arkadaşlarına Pakistan ziyaretini ilgili bilgi veren Usame, 'komünist kâfirlere karşı' sert bir mücadele içine giren Afgan mücahidleri için büyük miktarda mali ve aynı yardımlar toplayıp Pakistan'daki kamplara taşıdı.

İlk yıllarda sadece Pakistan'a ulaştırılan yardım paralarını yönetmekle görevli olan Usame bin Laden'in Peşaver'de "Beytul-Ensar" (Ensar evi) adı ile kurduğu merkez cihada katılmak için dünyanın dört bir yanından gelen Müslüman gençlerin askeri eğitim öncesi ilk karşılama durağı oldu. Pakistan'daki mülteci kamplarının önderi olan Filistin asıllı Şeyh **Abdullah Azzam** ile de bu sırada tanıştı.⁴

Peşaver'de Abdullah Azzam tarafından organize edilen Mektebül-Hidamat (Hizmetler Ofisi)

4 Abdullah Azzam 1941 yılında Filistin'in Siletü'l-Hasirye kasabasında doğdu. 1966'da Şam Üniversitesi Şeriat fakültesini bitirdi. Abdullah Azzam'ın yazdığı kitaplardan birisinin ismi **"Afgan Cihadında Rahman'ın Ayetleri"** başlığını taşıyordu. O yıllarda Türkiye'nin Afganistan cihadını benimsemesinde Afgan dağlarındaki mücahidlere ulaşan **"gaybî inayet"** örneklerini anlatan bu kitapçığın büyük etkisi olmuştur. Abdullah Azzam 24 Kasım 1989 günü Cuma namazı için "Sebul-Leyl Camii" ne gitmek üzere iki oğlu ile birlikte evinden çıktı. Arabalarına bindikten kısa bir süre sonra önceden yerleştirilen TNT kalıplarının uzaktan kumandayla patlatılması sonucu oğlu Muhammed ve İbrahim ile birlikte şehid oldu.

örgütü ile Laden'in Beytul-Ensar merkezi kısa sürede bir bütün haline geldi. Zamanla Mektebül-Hidamat basın-yayın, enformasyon, yardım toplanması ve dünya Müslümanlarının -özellikle Arapların- mallarıyla canlarıyla cihada davet edilmesi görevlerini yerine getirirken Beytul-Ensar ise Azzam'ın dünyaya yayılan propaganda faaliyetleri ile cihada katılmak üzere gelenleri karşılama ve Afganistan'daki askeri eğitim kamplarına ve sonrasında cephelere götürülmesi görevlerini üstleniyordu. Bu süreçte Usame'nin Abdullah Azzam'la ilişkileri gelişti.

Usame bin Laden'in Afganistan'ın cihad topraklarına ilk ziyareti Ruslara karşı cihadın başlamasından üç yıl sonra 1982 yılında gerçekleşti. Cephedeki durumlara tanık olan Usame askeri kampların, dağ yollarının yapımının cihaddaki önemini anladı ve mücahidlere teknik ve lojistik destek kanallarının oluşturulması için yardım noktasında birçok zengin Suud'lu ve dinî yardım kuruluşunu harekete geçirerek Afganistan ziyaretlerini sıklaştırdı.

Usame bin Laden, 1982'den itibaren sık sık girdiği Afganistan'da cihadın ön saflarında iki yıl bizzat savaştı ve hatta Celalabad yakınlarında yaralandı. Usame Bin Laden, teçhizatlarını bizzat sağladığı ve birçok değişik İslam ülkesinden gelmiş olan dokuz bin mücahide komuta ettiği bu dönemi, **"İki yılda Afganistan cephelelerinde yaşadıklarımı, başka yerde 100 yılda yaşayamazdım"** diye anlatırdı. SSCB birliklerinin otuz metre kadar yakınına geldiğini ama kendisinin hiç ölümden korkmadığını, beklediği şehitlik anı gelince cennete gideceğini bilmenin kendisini sakinleştirdiğini dile getirmişti.⁵

Usame Bin Laden, cephelelerde mücahidlerle destek verdikten sonra 1986 yılında Afganistan'daki askeri etkinliğini arttırıp kendi özel kamplarını inşa etmeye başladı ve altı askeri kamp inşa etti. Usame'nin daveti ile 80'li yılların sonunda binlerce Arap kökenli mücahidin Afganistan'a gidip yüzlercesinin şehid olduğu, bu kişiler hakkında herhangi bir sicil bulunmamasının yol açtığı bilgi yetersizliği nedeniyle çoğu zaman -özellikle de en büyük maddî destek kaynağı olan Körfez ülkelerindeki İslamcı aileler- Afganistan'a giden gençlerin akıbetini telefonla veya elçiler göndermek suretiyle Usame'den sordukları zaman sıkıntılar yaşandığını gözlemleyen ve bu şekilde zor durumlar yaşayan Usame başlangıçta sadece Arap mücahidlerin kayıtlarının düzenli olarak kaydedilmesi kararı alır ⁶

5 Kendisiyle yapılan bir röportajdan

6 O yıllarda cihada katılmak için Türkiye'den bazı gençlerin de Afganistan'a gittikleri ve bunlardan bazılarının da

ve bu yardım örgütüne kayıt olan gönüllüler için bilgisayar ortamında bir veri tabanı oluşturur ve kamplara gelen gönüllülerin listesini **El Kaide** (veri tabanı) adını verdiği bir bilgisayar dosyası etrafında toplar. El-Kaide ismi de bu şekilde ortaya çıkmıştır.

1989'da Rusların başları utanç içerisinde öne eğik olarak, Afganistan'ı terk etmelerinden sonra 24 Kasım 1989'da cihad'ın manevi önderi Abdullah Azzam'ın şehadetinden sonra, Usame'nin mücahid gruplar içinde başlayan kanlı çatışmaları engelleme çalışmaları 1991 sonlarında sonuçsuz kaldı; bu dönemde üstadı Abdullah Azzam gibi yok edilmek istenen Usame bin Laden'e yönelik birkaç suikast girişiminin sonuçsuz kaldığı bilinmektedir.

Suud yönetimi, 1992 yılı sonlarında Usame bin Laden'in batılı kaynaklarda 300 milyon dolar olduğu iddia edilen mal varlığına el koymayı kararlaştırdı ve ülkeye dönmeye çağırdı. Usame'nin cihad faaliyetlerine son verme konusunda ikna edilemeyeceğini anlayan Suudi Arabistan yönetiminin baskısı ile 1994 yılı başlarında ağabeyi Bekir bin Laden yaptırdığı bir açıklama ile Usame ile Bin Laden ailesinin hiçbir bağı kalmadığını ilan edecektir. 9 Nisan 1994'de ABD baskılarına boyun eğen Suudi Arabistan hükümeti kararı ile Usame bin Laden Suudi vatandaşlığından da temelli olmak üzere çıkarılmıştır.

25 Haziran 1996 günü gerçekleşen ve 19 Amerikan askerinin öldüğü Suudi Arabistan'daki Hubar patlaması ile Usame bin Laden, hayatındaki yeni Afganistan dosyasını açtı. Patlamadan kısa bir süre sonra 23 Ağustos 1996 tarihinde gerekçesi sayfalarca süren ayrıntılı bir metinden oluşan **"Kâfirlerin Arap Yarımadasından Çıkarılması İçin Cihad İlânı"** başlığını taşıyan bir fetvayı Afganistan'ın Hindikuş dağlarındaki karargâhından yayınladı. Bu Usame'nin Amerikalıları ve Körfez'den ve İslam dünyasından çıkarılması için ilan ettiği ilk genel savaş ilanıydı ve bu ilân edilmiş savaş 11 Eylül 2001'de New-York'taki ikiz kulelere düzenlenen ve Usame bin Laden'e fatura edilen uçak saldırıları ile doruk noktasına ulaştı.⁸

şehid düştükleri bilinir. Bu şehidlerden ancak Bilal Yıldızcı, Tayfur Tekiner, Recep Şahin gibi birkaçı dışında çok azının şehadet haberleri, Türkiye'ye ulaşabilmişti. Bunun yanı sıra Afganistan cihadının oluşturduğu duyarlılık pek çok grubu Afganistan'a yardım faaliyetlerine yönlendirmişti

7 Bu cihad ilanının tam metni için bkz. M.S. Swetnam, Y. Alexander, (Çeviri: Derya Aydın), Usame bin Laden, s.99-127, Güncel Yayıncılık, İstanbul-2001.

8 Usame bin Laden hiçbir zaman "İkiz Kuleler Saldırısı"nı üstlenmedi.

O gün bugündür sürdürülen "ABD ile Köşe Kapmaca" denebilecek süreç, yapılan açıklamalara göre 1 Mayıs 2011 Pazar günü Pakistan'ın başkenti İslamabad yakınlarında sona erdi ve Amerikan komando birliği tarafından düzenlenen bir operasyonla şehit edilen Üsâme bin Laden'in cesedi mezarının bir ziyaret ve manevî güç yüklemesi yapılan bir yer haline gelmesini önlemek için(!), denize atıldı.

USAME'NİN ŞEHADETİNDEN SONRAKİ YORUMLAR

Usame Bin Laden'in ölü ele geçirilmesini ABD yönetimi büyük bir zafer olarak ilan ederken, Amerikan vatandaşlarının sevinç çığlıkları televizyon ekranlarından dünyaya yansıdı. İngiltere, Fransa ve Almanya da memnuniyetini dile getirdi. İsrail'deki sevincin derecesi ise çok yüksekti. Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy, Usame Bin Laden'in öldürülmesinden dolayı sevincini dile getirirken, Usame'nin öldürülmesinin El Kaide'nin bittiği anlamına gelmeyeceğini söyledi.

Bu arada bazı Amerikan ünlülerinin ilk yorumlarını nakledeyim: **Paris Hilton:** Los Angeles'a yeni indim. Usame bin Laden'in öldüğünü duyunca çok sevindim. Terörün ve şerrin yüzüydü. Dünya onsuz çok daha iyi bir yer. **Jim Carrey:** Vay be! Öcüyü öldürdüler! Bu gece bir şeyler olacağını hissetmişim. Bin Laden dönemi sona erdi. Sırada ne var? **Charlie Sheen:** Ölü ya da diri. Ölü olmasını tercih ettik. İyi iş çıkardınız çocuklar.

Usame'nin katledilmesi İslam dünyasını yasa boğdu. Pakistan, Sudan, Gazze, Endonezya ve daha birçok ülkede ABD tarafından Pakistan'da şehit edilen Usame Bin Laden için gıyabi cenaze namazları kılındı. Etkinliklerde ABD bayrakları yakıldı. Pakistan'da Peşaver kentinde Yüksek Mahkeme önünde Müslüman Hukukçular Forumu, Usame Bin Laden için gıyabi cenaze namazı kılarken, Pakistan'ın Karaçi, Quatta ve Multan kentlerinde de gıyabi cenaze namazları kılındı, protesto yürüyüşleri tertip edildi. Sudan'ın başkenti Hartum'da da Usame bin Laden için gıyabi cenaze namazı kılındı. Düzenlenen gıyabi cenaze namazlarında sık sık "Amerika'ya ölüm" sloganları atıldı. Gazze'de düzenlenen protesto gösterilerinde, Usame Bin Laden'in şehit edilmesi protesto edildi. Endonezya'nın başkenti Jakarta'da gıyabi cenaze namazı kılındı.

Usame Bin Laden'in şehadetiyle ilgili Hamas lideri İsmail Haniye de bir açıklama yaptı. Laden'i "Arap kutsal savaşçısı (mücahidi)" diye tanımlayan Haniye, "Bu saldırıyı Müslüman ve Arap kanının dökülmesinin ve baskıya dayalı Amerikan politikasının bir devamı olarak görüyoruz.

Arap kutsal savaşçısının öldürülmesini kınıyoruz. Allah'tan ona gerçek inananlar ve şehitlerle birlikte rahmet diliyoruz" dedi.

İslam dünyasının bu tepkisine rağmen T.C. Cumhurbaşkanı ve Meclis Başkanı başta olmak üzere devlet yetkilileri peşi sıra alelacele açıklamalar yapmaya başladı. T.C. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül Usame Bin Laden'in şehadeti ile ilgili ; "El Kaide Lideri Laden öldürüldü, siz nasıl değerlendiriyorsunuz? Amerikan yönetimiyle bu konuda temasınız oldu mu?>> sorusu üzerine, Gül: **"Bu şunu gösteriyor; teröristler ve terör örgütlerinin başlarının sonu, eninde sonunda canlı veya cansız şekilde ele geçirilmektedir. Dünyanın en tehlikeli ve sofistike bu anlamda terör örgütünün başının da bu şekilde ele geçirilmiş olması, herkese ibret vesilesi olmalı. Büyük memnuniyetle karşılıyorum"** diye konuştu. Mehmet Ali Şahin "Su testisi, su yolunda kırılır" diyerek tavrını ortaya koydu. Başbakan Erdoğan ise "ABD'nin Laden öldürüldü, bundan sonra dünya güvendedir açıklamasını yanlış buluyorum, olay bireysel bir olay değil. Kaldı ki Laden bir tane değildir. Ona bakarsanız bin Laden'ler çoktur." diyerek suikastı onaylamıştır.

Katolik Papa'nın, siyaseten bile olsa "Ne olursa olsun bir insanın öldürülmesini doğru kabul etmiyorum" diye açıklama yaptığı söz konusu olay karşısında, nasıl olur da böyle bir açıklama yapılabilirdi Abdullah Gül? Hani "ders olsun herkese" dedi ya, demek ki kendisi dersini çoktan almış. Yüce Allah'ın sonsuz kudret ve kuvvet sahibi oluşuna olan inancını, emperyalistlerin sahate gücüne imanla değiştirmiş görünüyor. Evet, hazret güce iman etmenin çıkmazını yaşıyor belli ki. Hakka, haklıya ve mazluma taraf olması gereken söz ve eylemleri, güç olarak gördüğü ABD başta olmak üzere tüm emperyalistlere sadakat şeklinde tezahür etmekte zira.⁹

T.C yöneticilerinin bu şekilde açıklama yapmalarının altındaki hakiki sebep -en iyi Allah (cc) bilir- Fethullah Gülen ve grubundan aldıkları destektir. Usame Bin Laden'in şehadetiyle ilgili gazetelerinde çıkan bir yorumu yorumsuz nakledeyim: "Bush yönetiminin yıllarca dünyanın en büyük terör örgütünün liderini yakalayamaması hep zihinlerde soru işareti oluşturmuştu. Soru, 'Laden'i yakalamayarak, ABD hem Afganistan'da ve hem de Pakistan'da istediği şekilde operasyonlar mı düzenlemek istiyordu?' şeklindeydi. Sonuç olarak dünya genelinde Müslümanların akıllarında ve kalplerinde hiçbir etki meydana

getiremeyen Bin Laden'in ölmesi en çok Müslümanlar arasında sevinç meydana getiriyor."¹⁰

Bu yorumdan birkaç gün sonra yine aynı gazeteden bir haber:

"East-West Institute (Doğu-Batı Enstitüsü -EWI), 2011 Yılı Barış Ödülü'nü Fethullah Gülen Hocaefendi'ye verdi. EWI Başkanı John Edwin Mroz, Gülen Hocaefendi'nin, inandığı değerleri hayata geçiren, sorumluluk sahibi, samimi bir Müslüman olduğunu belirterek, kendisinin teröre karşı net duruşunu takdir ettiklerini söyledi. Bu sene kuruluşunun 30. yılını kutlayan EWI'nin Yönetim Kurulu üyeleri arasında bir dönem Başkan Barack Obama'nın Ulusal Güvenlik danışmanlığını yapan General James L. Jones, yine eski ABD Dışişleri bakanlarından Condoleezza Rice gibi isimler bulunuyor. ¹¹

Fethullah Gülen Hocaefendi ise gönderdiği mesajında gönüllüler hareketine vurgu yaparak şunları söyledi: "Sizlerin, teveccühünüzün bir nişanesi olarak, beni, Doğu-Batı Enstitüsü Barış Ödülü'ne layık görmenizden dolayı hem mahcup oldum hem onur duydum.

New York'ta düzenlenen törene yazılı bir mesaj gönderen Hocaefendi ise bu ödülü kendi adına değil, kendisini içlerinden birisi olarak adlandırdığı sayısız 'gönüllüler' adına kabul ettiğini kaydetti. Son 10 yılda dünya genelinde yaşanan şiddet olayları nedeniyle toplumların birbirine karşı önyargılarının arttığına işaret eden Gülen Hocaefendi, din adına kimilerinin teröre başvurduğuna dikkat çekti. Hocaefendi, mesajında bu konuyla ilgili olarak, "Bazıları vahşete başvurdular; ve dinleri adına masum insanları öldürdüler. Din adına teröre başvurmaktan daha uzak bir şey olamaz İslam'da. Bu karanlık dönemin, arkada kaldığını ümit ediyor ve bir daha geri gelmemesi için dua ediyorum." ifadelerini kullandı. ¹²

10 Zaman gazetesi

11 F. Gülen'e East-West Institute (Doğu-Batı Enstitüsü -EWI) tarafından ödül verilmesinde ABD'de ikametini için kendisine kefil olan Graham E. Fuller'in parmağı olduğu kesindir. 20 yıl İslam ülkelerinde üst düzey görevli olarak CIA adına çalışan Fuller'in Yeni Türkiye kitabında işbirliğine uygun "ılımlı Müslüman lider" rolü F. Gülen'in çok hoşuna gitmiş görünüyor. Bu Fuller'in cemaat hakkındaki planları ile ABD'nin ülkemizdeki hesapları çok yakından ilişkili. Bu konunun bilinçli müslümanlar tarafından sorgulanması gerekir. BOP misyonunun bir parçası haline dönüştürülen cemaat-ABD ilişkisini ortaya koymak için Graham E. Fuller'in sözleri çok önemlidir. Zaten ödül veren EWI kuruluşunun yetkilileri arasındaki önceki ABD dışişleri bakanı Condeeliza Rice ismi BOP ile F.Gülen ilişkisini kanıtlıyor.

12 <http://www.zaman.com.tr/haber.do?haberno=1133238&title=fethullah-gulen-hocaefendiye-ewidan-2011-baris-odulu>

Daha öncede 2004 yılında Zaman'dan Nuriye Akman'a konuşan Fethullah Gülen,"Dünyada en nefret ettiğim insanlardan bir tanesi Usame bin Laden'dir. Çünkü Müslümanlığın dirahşan (aydınlık) çehresini kirletmiştir. Bir kirli imaj meydana getirmiştir. O korkunç tahribatı bundan sonra biz bütün gücümüzle tamire kalkışsak bile seneler ister"¹³ demişti.

Fethullah Gülen'in bu açıklamaları üzerine **Dr. Hayati Bice**'nin şu ibretamiz yorumlarını aktarmadan geçemeyeceğim: "İslâm'da cihadın yeri/ yöntemi konusunda son yıllarda ortaya çıkan kafa karışıklığı, 'İlimli İslâm' tartışmalarının tahmin ettiğimden ötesinde bir etki oluşturduğu anlaşıyor. Sonuçta bir Müslüman olduğunu kimsenin inkâr edemeyeceği Usame bin Laden hakkında Müslümanlar arasında yürütülen kampanya, olumsuz bir propaganda o derecede abartılmıştı ki; bugün -kaderin garib ve acib bir cilvesi olarak- ismi siyasi polemiklerle; kaset sızdırma operasyonları ile birlikte anılan bir "cemaat önderi" kendisi için 'dünyanın en nefret edilesi kişisi'nin "Usame" olduğunu dahi söyleyebilmişti.

Ancak 'İslâm adına konuşma yetkisi'ni kendisinde gören hiçbir kimse -üstüne üstlük üzerine hiç de vazife olmadığı halde- küresel/egemen güç odaklarınca oluşturulan kara propaganda girdabına kapılıp herhangi bir Müslüman'ı 'günah keçisi' ilan edip taşlama gösterilerine eliyle/diliyle ortak olamaz; bu vebali yüklenemez. Bunu herhalde en iyi bilmesi gereken yaygın TV/medya mecralarında günah keçisi ilan edilip ülke dışına 'hicret etmek (?)' zorunda kalan birisi olmalıdır bu ülkede... Bir gün gelecek bugün "terörist", "eli kanlı katil", dünyanın en nefret edilesi insanı" diye Usame bin Laden hakkında ileri geri konuşup yazarlar, mahşer günündeki hesaba kalmadan, tarih önünde mahcub olacaklar. Bundan adım gibi eminim.

O gün hiç kimse Usame'nin selefi inançlarını, tasavvuf hakkında nasıl düşündüğünü sorgulamayacaktır; ne 'istivânın mahiyeti', 'tevessül'; ne de kabirde dua etme gibi tartışmalarda, rabitanın fikhî hükmü konusunda neler düşündüğünü de hatırlayan çıkmayacağı gibi... **Ancak Usame bin Laden'in bütün dünya sathındaki ümmete İslâm'da cihad diye bir farz olduğunu hatırlatması hiçbir zaman unutulmayacaktır. Ayrıca Allah yolunda malı ile hizmet edenlerin gündeme geldiği her yerde de Onun ismi saygı ile hatırlanacaktır.**

İslâm'daki cihad farzının kanıtı olan onlarca ayet Kur'an-ı Kerim'in iki kapağı arasında durmağa devam ederken İslami bir kimlik sahi-

bi olduğuna inanan herkes ama herkes Usame hakkında konuşurken sözlerine dikkat etmek zorundadır. Hele de Uhud gazvesinde yaralanan ve öz amcası 'Seyyidül-Şühedâ' (Şehidler Efendisi) "Allah'ın Arslanı" Hz. Hamza'nın şehit edildiği sahneleri vaaz kürsüsünden anlatırken "Seyyidina Hamza", "Seyyidina Hamza" diye ettiği feryatlar hâlâ hafızalarda canlı olarak duran, gözyaşları içerisinde figan eden birisi en az iki kere dikkat etmelidir!..¹⁴

Böylesi izzetsizce sözlerin ve tavırların olduğu bir zamanda Bin Laden ile ilgili yaptığı uzun çalışmalarını bir kitapta toplamış ve George Town Üniversitesi'nde profesör olan Scheuer, Bin Laden için aynen şunları söylüyor: «Bence O, olağanüstü bir adamdır. Onların dünyasına Müslümanların toplumuna bir bakarsanız son 50 yılda bizim tarihimizi Usame Bin Laden kadar olumsuz şekilde değiştiren başka bir kişi yoktur. Bu beni bir düşman olsa bile oldukça sarsıyor ve etkiliyor. Onu tanımak ve saygı duymak açısından da böyle..» Scheuer şöyle devam ediyor: **"Bu adam biz ister kabul edelim ister etmeyelim İslam tarihindeki kahramanlarla oldukça ortak özellik taşıyor, çok samimi, sade yaşantılı, politik sayılabacak güzel bir Arapça konuşuyor, çatışmalarda 4 defa yaralanmış, oldukça fakir olan İslam dünyasında devasa bir serveti elinin tersiyle itmiş. 20 milyar doları olmasına rağmen bu servetten vazgeçmiş. Ve gitmiş 20 yıldır Afganistan'ın kirli sularını içerek yaşıyor. O kendisine saygı duyulması gereken bir kişidir. Saygı duymazsak yenemeyiz de."**¹⁵

Allah'ın izniyle, şehid Usame Bin Laden, emperyalizme, küfrün küresel ifsadına karşı onurlu bir direnişin simgesi olarak tüm Müslümanların gönüllerinde yaşayacaktır. İnşallah ümmetin mücahid çocukları, onun çok zor ve sıkıntılı şartlarda geçen hayatında ve mücahadesinde yaşananlardan da vahyin ölçüleri içinde dersler çıkarıp, yanlışlarını ıslah edip doğrularını biriktirerek, bu değerli birikim üzerine kendi birikimlerini ve tecrübelerini de ekleyerek, aynı direniş ruhunu, ümmet tevhidi ölçülerde bağımsız ve izzetli günlerine tekrar kavuşuncaya kadar sürdüreceklerdir. Rabbimizden, ümmetimize sabır dileyerek, Kur'an' ve Sünnet'le diriliş ve direniş ruhunu sürdürecektir azim niyaz ediyoruz!

14 Dr. Hayati Bice, Şamil'i de karalamışlardı Bir Zamanlar, 16 Mayıs 2011, <http://www.haber10.com/makale/24147/>

15 http://www.pressmedya.com/haber_detay.asp?haberID=3097. İnternet medyasında kendilerini "Zeki"sayan bazı akıllılar(!), Scheuer'in Usame'yi övücü bu sözlerini Usame'nin CIA ajanlığına delil getiriyorlar. Fildişi kulelerden ahkam kesmek buna deniyor galiba...

13 <http://www.habervitrini.com/haber.asp?id=123439>

Haydi Kur'an'a, Haydi Kurtuluşa!

Muhammed Mahi MÜNİR

Hayatımızın her alanıyla ilgili hükümler va'z eden, insanları karanlıklardan aydınlığa çıkarmak üzere Yüce Rabbimiz tarafından gönderilen Kur'an-ı Kerim eşsiz bir hazinedir. Maalesef kıymeti tam manasıyla bilmeyen ve istifade edilemeyen büyük bir hazine... Bu eşsiz hazineyi Hz. Ali ne kadar da güzel ifade etmiştir:

"O'nda sizden öncekilerin ve sonrakilerin haberleri ve sizinle ilgili hükümler vardır. O bir eğlence vasıtası değildir. Hak ile batılı birbirinden ayıran ilahi bir kelimedir. Allah Azze ve Celle, kibirlenerek O'nu terk edenin belini kırar. Kim doğru yolu O'ndan başkasında ile ararsa, Allah onu sapıklığa düşürür. O Hablullah (Allah'ın ipi) dir. Apaçık nurdur. Hikmet doludur. Nefsanî arzuların saptırmamasına, görüşlerin dağılmasına yegâne sebep O'dur. Âlimler O'na doymaz. O'nun sıkça tekrarı usanç vermez, bıktırmaz. İnsanları hidayete ulaştıran mümtaz yönleri son bulmaz, tükenmez. O öyle bir kitaptır ki, cinler O'nu işittikleri zaman: **"Şüphesiz biz doğruya götüren hayranlık veren bir Kur'an dinledik de O'na iman ettik. Artık Rabbimize hiçbir şeyi asla ortak koşmayacağız."** (Cin 1,2) Kim O'ndan haber verirse doğru söylüyor demektir. Kim O'nunla amel ederse mükâfatlandırılır. Kim O'nunla hükmederse adaletle hükmeder. Kim O'na çağırırsa doğru yola çağırılmış olur.." (Bu rivayetin hadis olduğunu söyleyen âlimlerimiz de olmuştur.)

Evet, biz de insanları Kur'an'a davet ediyoruz. "Hayye ale'l Kur'an" diyoruz.

Kendi nefsimizden başlayarak; Kur'an-ı Kerim'i başucu kitabı, hayatımıza yön veren,

klavuzumuz, reçetemiz görerek bu daveti sürdürmeliyiz.

Zulmün, ifsadın egemen olduğu şu zaman diliminde, insanlık vahiyden uzaklaşmanın, Kur'an'a yabancılaşmanın sıkıntılarını çekiyor. İnsanlığa yol göstermek ve beşeriyeti "Sırat-ı Müstakim'e" iletmek üzere gönderilmiş Kelamullah'ı bırakıp; beşerin kendi elleri ile yazdığı kitaplara ve kıt aklı ile ortaya koyduğu ideolojilere uymaktan kaynaklanan, bu zillet ve meskenet; esfele safilin-hayvanlardan daha aşağı olma hali- ortadadır. Bu zillet halini, kendileri için fırsat bilen ve yeryüzünde tuğyan eden zalimler, Kur'an-ı Kerim'in kutlu mesajının insanlara ulaşmasını engellemek için tüm çabalarını sarf etmektedirler. Okullarıyla, medyasıyla, festivaleri ve futboluyla...

Allah Azze ve Celle bu durumu bize şöyle haber vermektedir:

İnkâr edenler dediler ki: "Bu Kur'an'ı dinlemeyin ve onda (okunurken) yaygalar koparın. Belki üstün gelirsiniz." (41/Fussilet 26)

Bu zalim, tağuti, şer güçlerin aksine, kulluğumuzun gereği olarak, Kitabımıza sınıksız sarılmalı, hayatımızı, O'nun getirmiş olduğu mesajlara uygun olarak düzenlemeliyiz.

"Kur'an" kelime anlamı itibarıyla **"okumak"** kökünden türemiştir. Okunmak, üzerinde derin düşünmek ve ahkâmı ile amel etmek üzere gönderilmiştir.

"Kur'an'ı (okumayı, tebliğ etmeyi ve O'na uymayı) sana farz kılan Allah..." (28/Kasas 85)

"Kur'an okunduğu zaman, O'na kulak verip dinleyin ki, size merhamet edilsin."
(7/A'raf 204)

"Andolsun ki Biz Kur'an'ı düşünüp öğüt almaları için kolaylaştırdık. Yok mu öğüt alan?" (54/Kamer 17)

Yaşadığımız coğrafyada yaklaşık 90 yıldır Kur'an düşmanlığı tağuti sistem eliyle sürdürülmektedir. Yerli işbirlikçiler *"Bu Kur'an, Müslümanların elinde olduğu sürece biz onlara galip gelemeyiz."* diyen İngiliz komutanın izinden giderek, Kur'an-ı Kerim'e ait ne varsa ortadan kaldırmak için tüm çabalarını sarf etmişlerdir. Öğreticiliğini ve örnekliliğini yapan âlimler her türlü zulme maruz bırakılmış ve bir kısmı asılmıştır. Kur'an öğretilen camiler ve mekânlar basılmış ve hatta camiler ahır haline getirilmiştir. Ne için? Kur'an hayata hükmetmesin, hayat vahiy merkezli olmasın, şeytan ve avaneleri istediği gibi cirit atsın diye. Bu küstahlığı, Kur'an'ın ilk muhatapları olan ve O'na karşı çıkan, egemen zulüm sisteminden beslenen Mekkeli müşrikler de yapmışlardı. Zalimler zalimliğini yapacak yapmasına da, Kur'an'a inandığını iddia eden bizler görevimizi ne kadar yapıyoruz? Kur'an-ı Kerim hayatımızın neresinde? Ne kadar okuyoruz O'nu? Üzerinde ne kadar düşünüyoruz? O'nun yayılması ve hâkim olması için ne kadar çaba sarf ediyoruz? Bu soruları kendimize sürekli sorarak, muhasebemizi gerçekleştirmeliyiz.

Allahu Teala birçok ayette, bu konularda bizleri uyarıyor:

"...(Bu Kur'an) düzüp uydurulacak bir söz değildir, ancak kendinden öncekilerin doğrulayıcısı, her şeyin 'çeşitli biçimlerde açıklaması' ve iman edecek bir topluluk için bir hidayet ve rahmettir." (12/Yusuf 111)

"Onlar Kur'an'ı düşünmüyorlar mı? Yoksa kalpleri kilitli mi?" (47/Muhammed 24)

"Hâlâ Kur'an üzerinde gereği gibi düşünmeyecekler mi?" (4/Nisa 82)

"Şüphesiz ki bu Kur'an en doğru yola iletir; iyi davranışlarda bulunan mü'minlere, kendileri için büyük bir mükâfat olduğunu müjdeler." (17/İsra 9)

Okullar kapanıyor! Elhamdülillah. Zihinleri ve yürekleri sürekli kirletilen çocuklarımızın önünde 3 ay gibi bir zaman dilimi var. Aynı zamanda "Kur'an Ayı" olan Ramazan geliyor. Mutlaka ve mutlaka Kur'an'ı çocuklarımıza öğretmeliyiz. Tabii ki kendimiz bilmiyorsak -**"Sizin en hayırlınız Kur'an'ı öğrenen ve öğretenidir"** Nebevi müj-

desine nail olabilmek için- ilk başta kendimiz öğrenmeli ve öğretme çabası içerisinde olmalıyız. Kesinlikle, Kelamullah'ı belirli bir zaman dilimine hapsetmek çok yanlıştır. Bunun farkında olmalıyız. Kur'an sadece yaz tatillerinde, cenazelerde, belli gecelerde vb okunan bir kitap olmamalıdır. Hayatımızın bütününde egemen olmalıdır.

Sevgili çocuklar! Sizlere sesleniyorum. Sizler birer mücahid olacaksınız. Bunun için önce Kur'an'a sarılacaksınız. Kur'an aşığı olacaksınız. Hem okuyacak hem de okutacaksınız. İşte o zaman Allah sizden razı olacak, sizlere büyük bir mükâfat verecektir. Yeryüzündeki zulüm, ancak o zaman kalkacak, İslam'ın parlak ışıkları, tüm dünyayı aydınlatacak, dünya Dar'ul İslam, ahiret, Dar'us Selam olacaktır İnşallah.

Biz mü'minler için şifa ve rahmet olan (İsra 82), hidayet kaynağımız Kur'an'a gereken özeni göstermez, O'na sırt dönersek -Allah muhafaza etsin- işte o zaman bu zillet hali devam edecek, o dehşetli Kıyamet Günü'nde Kur'an aleyhimizde şahitlik yapacaktır. Ayrıca ümmeti olmakla övündüğümüz, şefaatinin umduğumuz Rasulullah(sav) şöyle haykıracaktır:

"Ya Rabbi! Muhakkak ki kavmim bu Kur'an'ı terk edip, O'ndan uzaklaştılar"
(Furkan 30)

HAYDİ KUR'AN'A, HAYDİ KURTULUŞA!

Dayanışmanın Kodları

Hayriye BİCAN

Kur'an-ı Kerim mü'minleri şifa ve rahmet iklimine (İsra-82) taşır ve onlara hakikati işaret ederek, mü'minlere o nurun ziyasında bir hayat sürmeyi öğretir. Bu dinin önderliğini ve öğretmenliğini icra eden Peygamber Efendimiz de bizim için rahmet kaynağı kılınmıştır. "(Ey Muhammed) Biz seni âlemlere ancak bir rahmet olarak gönderdik." (Enbiya-107) Hayatlara bahar çiçekleri sunan, yüreklere nur devşiren Peygamber Efendimiz (s.a.v.), bizim için en güzel örnek ve tek önderdir. "Sen en güzel ahlak üzeresin." (Kalem-4), "Peygamber sizin için en güzel örnektir." (Ahzab-21).

Günümüze rahmet ikliminden bir esinti taşımak istiyorsak, nebevi çağrıya kulak vermeliyiz, hiç şüphesiz. Çağlar üstü mesajın bugünkü muhatapları olarak Müslüman'ca yaşamak için çalışıp, bu aziz emaneti gelecek nesillere ulaştırmak zorundayız. Peygamber Efendimizin, insanlığın kurtuluşu için yaptığı çağrıyı hayatımıza taşırsak, duygu ve düşüncelerimize yansıtırsak, âlemlere rahmet olan iklimin gölgesinde bir yaşamın takipçileri oluruz. Böylece Peygamber Efendimiz, bizim için merhamet, şefkat, güven ve emniyet kaynağı olmaya devam eder. Aksi durumda karanlıklar içinde kalır tüm insanlık.

İnsanlığa rahmet mesajını ve kurtuluş reçetesini sunmak için gönderilen Peygamber Efendimizin sözüne kulak vermek içimizdeki fitrat çiçeklerini sulayarak, canlandırır. O'nun rahmet iklimi yaşantısından, hayatımıza, günümüze bir parıltı yansıtabilirsek, ne mutlu bize.

Ümmeti olarak Peygamber Efendimizin ahlakıyla hallenip, amellerimizi ona benzetmek, hayatlarımızı onun ölçülerine yaklaştırmak bizim için biricik hedef olmalıdır. Günümüz Müslümanlarının en çok muhtaç olduğu şey de budur. Ne yazık ki rahmet peygamberinin ümmeti olan bu çağın Müslümanları merhamete muhtaç. Merhametin merkezindeyiz ama rahmeti soluklamamak için burnumuzu tıkıyoruz, direniyoruz. Bu olguyu gerektiği kadar değerlendirmemek de doğal olarak mü'minler arasındaki alâkayı zayıflatıyor.

Mü'minlerin özellikleri sayılırken en önde gelen özelliklerinden olan merhamet ve şura kav-

ramlarının sosyalleşmeyi ve varlık göstermeyi sağlama etkileri kuvvetlidir. İslami bir vasıf olarak öncelenen bu değerlere, Kur'an'da özellikle dikkat çekilmiştir. "Muhammed Allah'ın elçisidir. Beraberinde bulunanlar da kâfirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler." (Fetih-29) "Rablerinin davetine icabet ederler ve namazı kılarlar. Onların işleri aralarında şûra/danışma ile dir." (Şûra-38)

Hayat lügatini oluştururken ilk sıraya yazacağımız rahmet ve şura kelimeleri Mü'minlerin en önemli özelliklerindendir. Kur'an-ı Kerim'deki orijinal kullanımda, "Ruhamau beynehum" ve "Şura beynehum" şeklinde vurgularıyla da insanı hoşnutluk ve huzur limanına taşıyan bu kelimeler, hayatımızın sevgi, şefkat, merhamet, nizam, varoluş ve şuur saçı anahtarlarıdır. Bu iki kelime kalpleri kaynaştırır. Duyguları yakınlaştırır. Hedefleri birleştirir. Hayatımızın şiarı olan bu iki kelimeyi hakıyla idrak edip, hak ettiği değeri verirken sahil-i selamete ulaşmakta bize kaptanlık yaparlar.

Rahmet kavramı; sevgi, şefkat, kardeşlik, dostluk, tebessüm, empati, diğergamlık, hüsnü muamele, hüsnü zan, hayâ, edep, haddini bilmek, adaletli olmak, paylaşmak, sabretmek, bağışlamak gibi temel ahlak kurallarının hepsini de kapsar. Merhamet kalbin hamurudur, güzel duyguların mayasıdır. Merhamet mayası çalınmayan gönüller dikenle dolarak, çorak çöllere döner. Kalp çalışınca, ağız kapanır, dil susar. Merhamet, içimizde olan güzeli, içimizde olan fitrat çiçeklerini yeşertmek, özümüzde bize hayat veren şeyi bulmak için çalışmaktır ki bize hayat veren şey İslam'dan başka bir şey değildir. "Ey İnananlar! Hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah ve Resulüne uyun." (Enfal-24)

Merhamet duygusu gelişen kişi eylemlerinde asla çıkarıcı davranmaz bilakis adaleti ölçü olarak bir yöntem geliştirir. Zaten insan kendi nefsiyle cenk içinde olursa her şeyle sulh içinde olur. İnsan kendisini kendisiyle açıklarsa, aşkın olanla bağını keserse sıkıntıya düşer ve insanı Müslüman yapan kuvvetten mahrum kalır. Mahrumların da rahmet meltemlerinden zevk alması düşünülemez. Görünürde, gözüyle kaşıyla herkes insan ama gerçekte insan olmak iç donanımla,

muhtevayla ilgilidir. Rahmetin dilini kuramayan, rahmet bakışıyla örülen ahlak libasını değerli bulmayanlar erdemli bir duruş ortaya koyamazlar.

Şura; Allah'ın emirlerine, İslam Nizamına teslim olarak, sulh ve selamet içinde bencillikten kurtularak, nefsanî arzulara tutsak olmadan ilahi rızaya kavuşturacak iman prensiplerine teslim olmaktır. Hayatın tanzimini sadece Allah için yaparak dosdoğru, sağlam bir nizam kurmak için mücadele etmektir. İstişare, Müslüman'ca yaşam tarzına uygun şekilde yaşam için, İslami prensiplerin gerçekleşmesi için nefse, hevaya, lükse, rahata sırtını dönerek yalnızca hakka boyun eğmektir. Şura şuurunu kazanan Müslüman nefsi ne ağır gelse de Rabbin rızasını kazanmak için doğrudan Rabbin emirlerine teslim olmak durumundadır. Asla unutmayalım ki, Müslümanlar arasındaki dayanışma merhamet ve istişare ile gerçek anlamını kazanır, hiç şüphesiz. Aramızdaki dostluk ve dayanışmanın kuvvetlenmesi, empati ve sempatinin gelişmesi, muhabbetin yerleşmesi için istişare ahlakını aramızda yaygınlaştırmalıyız.

Merhamet, inşa edici bir ilkedir. Güzellikler ve dostluklar inşa eder. Hayatımıza vahyin rahmet penceresinden aydınlık yansıtmak için, merhamet meltemini tüm vecheleriyle gönül şehrinde yaşatmalıyız. Merhametli olmak hem hal/eylem dili hem de kal/söylem dili ile müşahhaslaşan bir olgudur. Kali halde temsil etmek lazım. Merhamet yüklü bir karakter erdemin temessül etmiş halidir. Peygamber Efendimizin hayatında bunun çok güzel örneklerine şahit oluyoruz. Merhameti ve şefkati bizzat ondan öğreniyoruz. Müslüman, Muhammedi ahlakı öyle yaşamalıdır ki, sadece Müslümanlar değil bütün insanlık bu yaşantıya hayran olsun. İnsanlığı hakikate taşısin, sahili selamete ulaştırın. Unutulmamalıdır ki, İslami pratik olmadan fazileti tanımlamak, tanıtmak imkânını bulamayız.

Fazileti, edebi, erdemi insanı kâmil bir karaktere sahip olarak temsil eden kul muhataplarına faziletin ne olduğunu öğretir. İlmi ve ameli mezcederek irfana dönüştürenler fazilet sofrasından çeşitli tatlar ve çeşitli lezzetler sunarlar. Fazilet bilgisiyle fazilet ahlakını mezcetmek, canlandırmak kişiyi insanlaştırır. Asıl fazilet bilgiyi hayatta görünür kılmaktır, somutlaştırmaktır. Hiç kimsenin kınamasına aldırmandan ilmi irfana dönüştürerek cesurca yaşayanlar işte onlar fazilet tim-salleridir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v), "Ashabım, ümmetimin için güven ve emniyet kaynağıdır" diye buyuruyor. Onlar bizim için "Gökteki yıldızlar" gibidir, yol gösterirler. Onlar bizim için yaşam modelleridir. Onlar ilmi sadece anlatmak için öğrenmiyorlardı. Bilakis onlar sadece yaşamak

için öğreniyorlardı. Onların hayatında her ilim marifete dönüşüyordu. Bunun için kısa bir zaman diliminde bir medeniyet inşa ettiler. Çünkü vahiy onların hayatının özüyüdü. Candan bir parçaydı adeta uzuvları gibiydi. Günlük ihtiyaçlarını unutmadıkları gibi vahyi de asla unutmuyorlardı. Onlar biliyorlardı ki, hayata yaşayarak müdahale edilir. Ancak yaşayarak bir ahlak ortaya konulur. Biz de güzel davranışları canlı olarak yaşam alanına taşırsak ahlaklı bir toplumun inşasında söz sahibi oluruz.

Ashabı Kiram, merhameti de istişareyi de tüm boyutlarıyla yaşamın içine taşıyorlardı. Rahmet ve şura onların hayatında gerçek anlamına ulaşıyordu. Onlar sadece öğrenmekle yetinmiyorlardı. Bilgiyi bir akademik üstünlük taslamak için asla öğrenmiyorlardı. Vahiyden aldıkları aşkla, güçle İslam kardeşliğinin inceliklerini sergiliyorlardı, arz üzerinde. Onların hayatında merhametin ve muhabbetin ölçüleri, dayanışma ve yardımlaşmanın ilkeleri, müsamaha ve bağışlamanın incelikleri sadece Rabbin rızasına ulaşmaya ayarlıydı. Onlar bencillik, kıskançlık, ihtiras gibi basitliklerin tahakkümünden kurtularak kardeşliğin, dostluğun coşkun rengine boyanarak, Muhacir ve Ensar olarak son nefeslerine kadar aynı idealin peşinde yürüdüler. Rabbe niyazları da hep bu duygularla doluydu. "Ey Rabbimiz! Bizi ve bizden önce iman eden kardeşlerimizi bağışla ve imana ermiş olanlara karşı kalplerimizde yersiz ve uygunsuz düşünce ve duygulara yer bırakma. Ey Rabbimiz! Sen şefkat sahibisin, rahmet kaynağısın." (Haşr-10)

Dostluğun, dayanışmanın kodları bizim öz medeniyetimizin derinliklerinde mevcut bulunuyor. Diriliş tohumları fitratımızda saklı. Bu tohumları Rahmet damlalarıyla sulamalıyız ki izzet ve adaletin rengini alan bir vasatta yaşama şansına kavuşalım. Biz, rahmet dininin, rahmet elçisi olan Peygamber Efendimizin ümmetiyiz. Allah (c.c), Efendimizi bize şöyle tarif ediyor: "Andolsun size kendinizden öyle bir peygamber gelmiştir ki, sizin sıkıntıya uğramanız ona çok ağır gelir. O, size çok düşkün, mü'minlere karşı çok şefkatli ve çok merhametlidir." (Tevbe-128). Efendimiz (s.a.v), merhametin ve şefkatin capcanlı örneğiydi. Mü'minlere karşı ancak merhametle muamele ederdi. O'na (s.a.v) hakkıyla ümmet olmak için onun ahlakını yaşantımıza taşımak zorundayız. O'nun (s.a.v) gibi davranma yeteneğini geliştirmesek, işte o zaman O'nun (s.a.v) ümmeti olmak iddiamızı riske atmış oluyoruz.

"Allah ve Resulü, bir şeye hükmettikleri zaman, mü'min erkek ve mü'min kadının kendi işlerinde artık başka bir şeyi seçme hakları yoktur." (Ahzab-36)

İlahi Vahiy Hayatın Kendisidir/ Özüdür/Gözdesidir

Necdet YÜKSEL

İlahi vahiy hayatı tanzim/tarif ve dos-doğruca anlamlandırabilmek içindir. Her alanda tasdiklenebilir, dünya ve ahiret güvenliğini sağlatıcı anlamlı işlerde ancak, ilahi kriterler baz alınarak yapılabilir. Dolayısıyla da ilahi değerlere dayanmadan yola çıkanlar, yolda kalırlar/yolculukları tehlikelerle kuşatılır. Kendilerine reva görülen zulümleri tespit ve karşı koyuşta büyük yanılgılara düşmenin yanında, insanlığa/evrene yönelik zalimleşmelerini de önlemekte yetersiz kalırlar. Bu olgu bireyler kadar toplumlar, toplumlar kadar devletler içinde geçerlidir. Nitekim küresel düzlemde hala süren işgallerin/işlenen katliamların/sömürgeleştirilme ve köleleştirmelerin gerisinde ilahi vahyin hayatın dışında tutulması vardır.

İlahi vahiy dışarıda/bir kenarda tutarak doğruya/hakka asla varılamaz. Vahiy dışılık kontrolü küllen heva hevesin eline vermektir. Heva hevesin tekelindeki akıllara/yüreklere/düzenlere ise şeytani içgüdüler/odaklar hükmeder. Hükümün sahibi kimse hayatın dokusu da/yapılandırılması da hüküm sahibinin iradesi doğrultusunda biçimlendirilecektir. Biçimlendirmekse değerlerle irtibatlı olup, hedefindeki fertleri de kitleleri de içten dışa doğru kademeli olarak kendince anlamlandırmak/kalıba almak ve yeniden kodlamaktır.

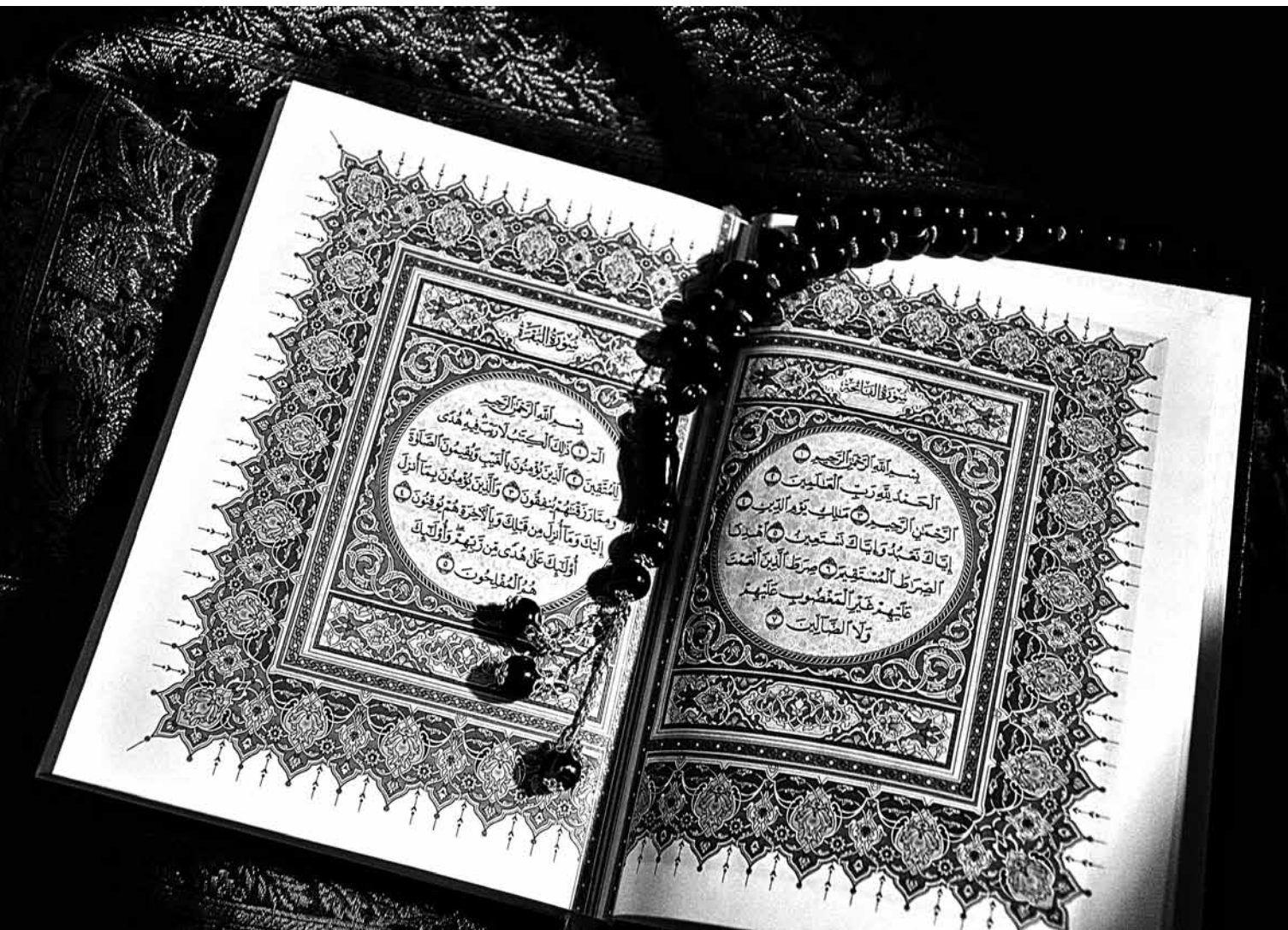
Hayatın anlamını da anlamamanın hayatını da inanılan değerler manzumesi oluşturur. Bu nedendir ki inanılan değerlerden bağımsız bir anlama/anlamlandırma/açıklama/sınıflandırma/yönetme ve yönlendirme düşünülemez. Bu

zihniyetin haricinde kalabilecek hiçbir nokta da/husus da/insan da yoktur. Farkına varılamaması inanılan değerlerin derin ve kuşatıcı tesirini ortadan kaldırmaz; meseleye müdrik bireylerde/toplumlarda/rejimlerde kapsamlı/büyük projeler yaparlar, söz sahibi haline gelmede önde giderler baskınlık sağlarlar.

Önde gidenler özlerinde/akıllarında zamanana/mekâna/geleceğe ilişkin barındırdıkları algı ve inançlarını gerilerinden gelenlere/etki alanlarına girenlere de telkin ederler. Zaten, ön planda bulunmak, göz önünde yer almanın hemen yanında, seçilen hayat tasavvurunu da sergilemektir. İnsanlar kendilerine öndekiler arasından örnek belirler ve hayata katılırlar.

Hayat geçmişiyle/bugünüyle/geleceğiyle bütün alan ve manalarıyla öncelikle doğru anlaşılmalıya muhtaçtır. Muhtaç olunan bu vaka rasgele yapılamaz; sıg entelektüel çabalarla sonuç alınamaz; keyfe göre yerlerden ele alınmak suretiyle hakkı verilemez. Her felsefi akım/ideoloji/insanlığa tahakküme odaklı düzenler, kendilerinin haricinde kalan yapıları yetersiz/çapsız/doğru anlayıştan uzak salt insanlık tarihine düşülecek küçük birer veri babında telakki eğilimindedirler. Bu eğilimin yine inanılan değerlerden beslenerek hayatta görünürleştirilmesi hiç de sürpriz değildir. İnsan boşlukta kalamaz: içinde sükûna/güvene/saygıya/değere erişebileceği, yapı taşı inançlar olan sığınaklar arar.

İnsan inandıklarının yanlışlığını aklından bile geçirmek istemez. Şayet iç dünyasını baştan ayağa dek sorgulamaya kalkarsa ve bunu da

taassubi değil de fitrata taşıyıcı bir bilgi/ışık tutma zaviyesinden yaparsa derinden sarsılması uzak bir ihtimal değildir. İşte Rabbimiz Kur'an'ı, insanlığı cahiliyenin helaka yol açıcı karanlık/boğucu/alçaltıcı tasallutundan kurtarıp doğru kavrayışın/nur'un/şerefin gerçek adresi olan, ilahi vahye iltica/teslim operasyonunu icra edebilmeleri için inzal eylemiştir.

Hayat, bütün kâinatı yoktan yaratan/bir şeykil verip, kanunlara göre de varlığını sürdüren ve işleyişini hiçbir kuvvetin bozmadığı, Rabbimizin "bakın" dediği yerden bakmadan anlaşılamaz. Zira Rabbimiz insanı yaratandır ve onun huzuru nasıl kazanabileceğini tartışmasız en mükemmelce bilip yegâne takdir edendir de. Nefsini yeterli/doyuma ulaşmış bir konumda gördüğünde azan/isyan eden/haddini fütursuzca aşabilen insan, ilahi vahye ters düştüğünde

içindeki ve dışındaki evreni tarumar eder. Çağdaş beşeri/cahili hayatın mimarlığını üstlenen azgın yönetimlerin, yeryüzünün her yanında, yeni rant/stratejik üstünlük sağlamak ve otoritelerini kabullendirmek için sürdürdükleri savaşlar ilahi vahye dayanmayan inançlarının insanlığın başına nasıl felaketler getireceğinin müşahhas delilleridir... İlahi vahiy hayatın kendisidir/özüdür/gözdesidir. Gayrısı batıldır...

İlahi vahiyle arasındaki bağları kopartan akıl çılgınlaşır/dengesi/düzeni bozulur. Dengesi, düzeni bozulup çılgınlıkta sınır tanımazlaşan akılların idaresi altındaki ülkelerde ise sadece kaos/gözyaşı/hak ihlalleri/sonu gelmez dayatmalar yaşanır. İnsanlık şer oyunlarını ancak ilahi vahyin kılavuzluğunda boşa çıkartabilir. Es-selamu Aleykum.

Nakba'yı Hatırlamak*

Steve AMSEL
Çeviren: İsmail CEYLAN

Pazar gecesi güneş batarken, tüm İsrail'de sirenler Soykırım Anma Günü nedeniyle çalacak. Pazartesi ise İsrail'in çeşitli şehirlerinde, özellikle Kudüs'teki Yad Vashem anma parkında törenler düzenlenecek.

Cuma günü ise Filistin'liler tarafından Nakba olarak adlandırılan "diğer soykırım"ın başlangıcı ve Deir Yasin katliamının yıl dönümü. Fakat bugünü anmak için sirenler çalamayacak. Çünkü İsrail'de Nakba hakkında konuşmak yasak.

İsterseniz Nakba'nın ne olduğu konusuna kısaca bir göz atalım...

"Olayların birkaç hafta süreceğini ve çatışmalar sona erdikten sonra evlerimize döneceğimizi sanıyorduk. Bir daha evlerimizi göremedik." Nina Saah, Washington, DC

"Ailemin yüzyıllardır içinde limon, portakal ve greyfurt yetiştirdiği çiftliğimiz elimizden alındı." Derviş Addasi, Walnut Creek, California

"1948'de topraklarımızdan zorla çıkarıldık. Halen hatırladıkça ıstırap çekiyorum. Batı Kudüs'teki evim şu an İsrail'liler tarafından bir anaokulu olarak kullanılıyor." Inea Bushnaq, New York

"New Orleans'taki insanlar bir sabah kalktıklarında her şeylerinin yok olduğunu gördüler ve evlerini terk etmek zorunda kaldılar. İşte Nakba'da bizim için Katrina Kasırgası'ndan farklı değil." Abe Fawal, Birmingham, Alabama

Bundan 60 yıl önce, 700.000'den fazla Filistin'li evlerini, işlerini, çiftliklerini, kasabala-

rını, şehirlerini, kısacası her şeylerini kaybettiler. Yahudi militanlar Filistin'de Yahudilerin çoğunlukta olduğu bir alan oluşturmaya çalışırken İsrail ordusu da soykırıma ortak oldu. Filistin'lilerin boşalan evlerine ise çabucak Yahudiler yerleştirildi. Nakba Arapçada "felaket, yıkım" manasına geliyor. Filistin'liler topraklarından zorla sürülüp çıkarılmayı bu kelimeyle tanımlıyorlar.

Nakba İle İlgili Gerçekler

Nakba İsrail-Filistin sorununun temel nedenlerinden biridir. 15 Mayıs tarihine denk gelir ki bu tarih 1948'de İsrail'in bağımsızlık açıklamasının ertesi günüdür.

Bu travmatik olay, Filistin mülteci krizinin oluşmasına yol açmıştır. 1948'in sonuna kadar Filistin nüfusunun üçte ikisi sürgün edilmiştir. Bu sayının yaklaşık yarısının askeri saldırılar yoluyla sürüldüğü biliniyor. Diğerleri ise Deir Yasin, Tantura ve birçok Filistin köyünde Yahudi militanların yaptığı katliamların korkusuyla yurtlarını terk etmek zorunda kaldılar.

Yahudi liderler bu "transferi" İsrail'in kuruluşu yolunda önemli bir adım olarak gördüler. Yahudi liderler, diğer Araplar onları savunmaya fırsat bulamadan Filistin'lilerin mümkün olduğunca çabuk sürülmesi için askeri gücün kullanılması gerektiğini açıkça söylediler. İsrail'in ilk başbakanı David Ben Gurion "Arap nüfusundan kurtulmak için suikast, gözdağı, kamulaştırma ve tüm sosyal servislerin kesilmesi yöntemlerini kullanmalıyız" dedi.

Yüzlerce Filistin köyü ve kasabası yok edildi. 450'den fazla Filistin köyü ve kasabası boşaltıldı ve bunların çoğu yıkıldı.

Filistinlilere ait mülklere ve eşyalara el konuldu. Yeni kurulan İsrail devleti Filistinlilerin hiçbir hakkını gözetmeyerek ve eve dönme ihtimallerini hiçe sayarak boşalan yerleri işgal etti.

İsrail’li tarihçi Tom Segev’in raporunda bu olay şöyle tanımlanıyor “boşalan tüm şehirler ve yüzlerce köye Yahudi göçmenler yerleştirildi. Özgür insanlar (Araplar) sürgüne gönderildi ve yurtsuz insanlara dönüştüler. Yurtsuz insanlar (Yahudiler) ise boşalan yerlere yerleşip özgür insanlara dönüştüler. Bir grup (Filistinliler) sahip olduğu her şeyi kaybederken, diğer grup (Yahudiler) ihtiyaçları olan her şeyi buldular; masalar, sandalyeler, tencereler, tabaklar, giysiler, aile albümleri, kitaplar, radyolar, evcil hayvanlar...”

Bazı Filistinliler ise İsrail sınırları içinde yaşamak zorunda kaldılar. Bu gün İsrail nüfusunun yaklaşık % 20’sini burada kalan Filistinliler oluşturuyor. Oy verme ve çalışma hakları var fakat yaklaşık 20’den fazla İsrail yasası, Yahudileri Yahudi olmayanlara karşı imtiyazlı tutuyor. İsrail’de yaşayan Filistinlilerin yaklaşık dörtte biri de İsrail içinde başka bir yere yerleştirilmiş durumda ve evlerine dönmelerine izin verilmiyor.

Şu an milyonlarca Filistinli sürgün dünyanın çeşitli yerlerine dağılmış durumda. BM verilerine göre 4,4 milyon Filistinli sürgünde yaşıyor. Kayıt dışı olanlarla birlikte bu rakamın 10 milyona ulaştığı söyleniyor.

Göçmenler uluslar arası anlaşmalarda kabul edilmiş haklara sahip. Evlerine dönme ve kaybettiklerini geri alma hakları var. Fakat İsrail devleti bu anlaşmaları göz ardı edip Filistinlilerin evlerine dönmelerine izin vermezken dünyanın herhangi bir yerinden gelen Yahudi’ye de kucak açıyor.

Ortadoğu barışının sağlanabilmesi için sürgündeki Filistinlilerin haklarının geri verilmesi olmazsa olmaz bir konu. Çoğunluk bu görüşü destekliyor. 2007 yılında Kudüs Medya ve İletişim Merkezi’nde yapılan bir anket verilerine göre, katılımcıların yaklaşık % 70’i sürgündekilerin kendi topraklarına dönmesi gerektiğini düşünüyor.

Nakba’nın Amerika ile ilgili etkileri de var. İsrail’in sürekli Filistinlilerin haklarını çiğnemesi, buna rağmen ABD’nin İsrail’e diplomatik ve finansal desteğini sürdürmesi anti-Amerikanizmin yayılmasına neden oluyor. ABD’nin Filistinli mülteci sorununu çözmesi ise bölgede kendisine karşı gelişen nefreti azaltacak ve stratejik olarak elini kuvvetlendirecektir.

Bundan iki yıl önce İsrail Dışişleri Bakanı Tzipi Livni Nakba kelimesi unutulmadan, bir Filistin devleti kurulma ihtimalinin söz konusu olmadığını, Nakba kelimesini zihinlerinden sildikten sonra devletlerinin kuruluşunu kutlayabileceklerini söylemişti. (Livni’nin 1991’de ölen babası Eitan, İsrail’in kuruluşu esnasında yapılan soykırım, katliam ve terör olaylarında aktif bir rol oynamıştı.)

Sünnet'in Kur'an'ın Anlaşılmasındaki Yeri ve Önemi - II

Ubeydullah TOPRAK

Kur'an-ı Kerim'e nazaran Sünnet-i Seniyyenin yerini, aralarındaki ilişkiyi ve Sünnet'in fonksiyonlarını açıklamaya çalıştığımız yazımızın birinci bölümünde; Sünnet'in Kur'an'ı beyan etmesi, Kur'an'ı teyit etmesi ve Kur'an'da yer alan bazı hükümleri neshetmesi hakkında bilgi vermiştik. Konumuza devam ediyoruz:

4) SÜNNET, KUR'ÂN'DA YER ALMAYAN BAZI KONULARDA HÜKÜM KOYAR:

İslam alimleri sünneti sadece Kur'an'ın mucmelini açıklayan, mutlağını mukayyet kılan veya umumiyet ifade kılan ayetlerini tahsis eden bir kaynak olarak değil, bunun yanı sıra Kur'an'ın hüküm getirmedikleri hususlar hüküm koyan, bağimsiz hüküm koyan bir yasama kaynağı olarak da görmüşlerdir. Dolayısıyla Sünnet, Kur'an'ın sessiz kaldığı alanlarda hükümler koyan ve böylece Kur'an'ın hükümlerine ilavelerde bulunan bağimsiz bir otorite vasfını da kazanmıştır.

Kur'an-Sünnet ilişkisi bağlamında en fazla tartış(tır)ılan nokta burasıdır. Oryantalistlerden etkilenmiş İslam modernistlerinin ve İslami ilimlerden uzak tiplerin görüşüne göre; Sünnet'in Kur'an'da yer almayan hükümler getirdiğini söylemek, Hz. Peygamber (sav)'i "hâşâ" Allâh Teala'ya ortak koşmak demektir. Hz. Peygamber (sav) Allâh Teala'nın ortağı değil, elçisidir. Dolayısıyla Sünnet'e böyle bir yetki tanımak Hz. Peygamber (sav)'e iftira olduğu gibi, aynı zamanda şirkittir. **Bu iddiayı Yaşar Nuri Öztürk şöyle ifade(!) ediyor:** "Dinin içeriğini, çerçevesini Kur'an çiziyor. Bunun dışında hüküm kaynağı aramak aldanış, kabullenmekse şirkittir. Kur'an'ın tebliğcisi olan Hz. Peygamber, bu ana kaynağın dışında hiçbir şey söylemez ve söylememiştir. Onun yaptığı, ana kaynağın zamanüstü buyruklarına açıklama getirmek ve o buyrukları canlı örneklerle insan hayatına kazandırmaktır. O halde, Hz. Peygamber'e maledilen bir söz veya fiil, Kur'an'daki buyruklarla çelişir, yahut Kur'an'da olmayan bir hükmü koyma durumunda görülürse, o söz veya fiilin Hz. Peygamber'e nispeti kabul

edilemez. Bunun aksini söylemek, Allah dışında din sahibi ve koyucusu icat etmek olur ki, bunun Kur'an'dan onay alması mümkün değildir."¹

Bu yaklaşımın ciddiye alınır yanı bulunmadığını birçok yönden ortaya koymak mümkündür. Her şeyden önce şunu belirtelim ki, Sünnet'in Kur'an'da bulunmayan müstakil hükümler getirdiğini söyleyenler, bunu, Hz. Peygamber (sav)'in "hâşâ" kendi arzusuna göre yaptığını söylememektedir. Bu türlü sünnetler de gayri metluvv (Kur'an dışı) vahiyle sadır olmaktadır.² Yani Kur'an âyetiyle bu türlü sünnetlerin kaynağı birdir. Sünnetin bu fonksiyonu elbetteki, Allah'ın Hz. Peygamber'e vermiş olduğu teşri yetkisinin bir neticesidir. Esasen hüküm koyma yani şâri sıfatının yegâne sahibi Allah'tır. Ancak Allah'ın verdiği yetkiye dayanarak Hz. Peygamber de Kitabın hükmünün bulunmadığı yerde hüküm koyabilir. Buna göre Allah mutlak manada şâri, Hz. Peygamber de mecazî anlamda şâri demektir. Bu hususta Ali Osman Koçkuzu şöyle der: "İnsanları cenabı Hakk ile tanıştıran ilk ve tek kaynak Hz. Muhammed'dir. Onun peygamberliği tasdik edildikten sonra fertler ve ilim artık ona teslim olacaktır. Onun koyduğu hüküm hükümdür. Haram kıldığı haram, helal kıldığı helaldir. Sonuç olarak şunu diyebiliriz: peygamberimiz dinimizde şâridir. Haram ve helal tespit eder. Bizler için zorluk ondan gelen haber ve hadisin gerçekliğinin tespitinde ortaya çıkmaktadır."³

Nitekim bu husus Kur'an'da şu ayetlerde ifadesini bulmuştur: "...Herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz, -eğer gerçekten Allah'a ve âhiret gününe inanıyorsanız- onu Allah' ve Resulüne götürün..." (Nisa, 59), "Hayır, Rabbin hakkı

1 Doç. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, Kur'an'daki İslam, Sh: 7-10, Yeni Boyut Yayınları.

2 Ebubekir Sifil, Sünnet'in Otoritesi, Vuslat dergisi, 2007.

3 Ali Osman Koçkuzu, Rivayet İlimlerinde Haberi Vahitlerin İtikat Ve Teşri Yönünden Değeri, Ankara, s.107, 1998.

için onlar aralarında çıkan çekişmeli işlerde seni hakem yapıp, sonra da senin verdiğin hükme, işlerinde bir burukluk duymadan tam anlamıyla teslim olmadıkça inanmış olmazlar.”(Nisa,65) ,”Allah ve Resulü bir konuda hüküm verdikten sonra artık inanmış bir erkek ve kadının kendileriyle ilgili konularda tercih serbestisi yoktur...” (Ahzab, 36)

”O (Peygamber) ki, kendilerine iyiliği emreder, kendilerini kötülükten meneder; onlara güzel şeyleri helâl, çirkin şeyleri harâm kılar, üzerlerindeki ağırlıkları, sırtlarındaki zincirleri kaldırır atar. O’na inanan, destekleyerek O’na saygı gösteren, O’na yardım eden ve O’nunla beraber indirilen nura uyanlar, işte felâha erenler onlardır.” (Araf 7/157) Bu ayette dikkati çeken husus, o peygamber kendine temiz şeyleri helal kılıp, pis şeyleri haram kılar, ifadesi ile Yüce Allah’ın helal kılma ve haram kılma yetkisini, doğrudan doğruya Hz. Peygamber’e izafe etmesidir. Bunu teyit eden bir başka ayette de şöyle buyrulmaktadır: ”Kendilerine Kitap verilenlerden Allah’a ve âhiret gününe inanmayan, Allâh’ın ve Elçisinin harâm kıldığını harâm saymayan ve gerçek dini din edinmeyen kimselerle, küçülüp boyun eğerek elleriyle cizye verecekleri zamana kadar savaşın.” (Tevbe, 29) Aynı şekilde bu ayette de Yüce Allah, haram ve helal kılma yetkisini kendisinden sonra Resulüne izafe etmektedir.

İşte bu ayetleri görmezlikten gelmek ve tek hüküm koyucunun Allah olduğunu söylemek aksi bir durumu ise anonim bir şirkete benzetmek gibi bir anlayışın Kur’an’a dönmek, gerçek İslam, Kur’an İslamı gibi sloganlarla ile hiçbir alakası yoktur. Aksine böyle bir anlayışın Kur’an’a dönmek değil, Kur’an’ı devre dışı bırakmak, onun anlaşılması üzerine set çekmek ve Kur’an’a istenen bütün düşünceleri söyletmek isteyenlere yardım yolunda atılan bir adımdan başka bir görüntüsü olmadığını düşünüyoruz. Hz. Peygamber hüküm koyarken, bu hükümleri kendi kafasından koymamıştır. Resulullah’ın Kur’an ışığında onda olmayan hükümleri koyması da elbetteki bir vahyin mahsulüdür ve Hz. Peygamber’in bu noktada koymuş olduğu hükümler ‘ **O size temiz şeyleri helal, pis şeyleri haram kılar’ (Araf, 157)** ayetine racidir.

Hız. Peygamber’in Kur’an dışında koyduğu hükümlerin geçersizliğini idda edenlerin diğer bir iddiaları da bu hükümlerin Kur’an’a aykırı olduğu şeklindedir. Elbette ki Hz. Peygamber’in koyduğu hükümlerin Kur’ana aykırı olduğu düşünülemez. Bu noktada yapılan en büyük yanlışlık, peygamberin Kuran’da olmayan bir hükmü ortaya koymasının Kur’an’a aykırılık noktasında ele alınmasıdır. Yukarıda ifade etmeye çalıştığımız

gibi Hz. Peygamber’e genel olarak ortaya çıkan bazı konularda hüküm koyma yetkisi verildiği gibi Kur’an’da olmayan hususlarda ona haram ve helal kılma yetkisi verilmiştir.

Sünnet’in/hadis-i şeriflerin Kur’an-ı Kerim’de bulunmayan yeni hükümler getirdiğine şu örnekleri verebiliriz:

a)Vahşi olmayan eşeklerin etinin haram olması: Enes (ra) der ki; Peygamber Efendimiz (sav) geceleyin Hayber’e geldi. O, geceleyin bir kavme varınca sabah olmadan savaşı başlatmazdı. Sabaha kadar beklerdi. Hayberliler, omuzlarında kürekler olduğu halde evlerinden dışarı çıktılar. Resulullah’ı görünce; “İşte Muhammed (sav) ve beşli ordusu” dediler. Sonra da kalelerine sığındılar. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz (sav) ellerini kaldırarak; «Allahu Ekber, Hayber harab oldu. Biz bir topluluğun mıntıkasına indiğimizde uyarılanların sabahı ne kötü olur» dedi. Biz eşekler yakaladık, onların etini pişirdik. Peygamber efendimizin bir davetçisi şöyle bağırdı: «Allah ve Rasulü eşek etlerini yemeyi size yasaklıyor» Bunun üzerine kaplar dökülerek içindkilerle beraber kırıldı.»⁴Hadis-i şerifin ifade ettiği bu hüküm yeni bir hükümdür. Çünkü Kur’an’da eşek etleri ile ilgili herhangi bir hüküm yoktur.

b) Hayızlı kadının namaz kılmaması ve oruç tutmaması: İslâm’ın ilk yıllarından beri Müslüman ilim adamları tarafından ittifakla benimsenmiş olan görüşe göre, kadınlarda âdet ve nifas kanaması hükmî kirlilik oluşturmaktadır. Buna göre, bu hâldeki kadınlar, hükmî kirlilikten temizlenmiş olma şartı bulunan ibadetlerini eda edemeyeceklerdir. Namaz için, maddî kirlilikten temizlenmenin yanında, hükmî kirlilikten/hadesten de temizlenmenin şart olması sebebiyle, âdet ve nifas kanaması gören kadın, bu günlerde namaz kılamayacaktır. İslâm âlimleri arasında bu hususta ittifak vardır.⁵ Günümüzde bazı modernist ilahiyatçılar, konu hakkında açık bir âyetin bulunmadığını gerekçe gösterip bayanların âdet ve nifas hâllerinin hükmî kirlilik oluşturmadığını, dolayısı ile, özel günlerindeki bayanların namazlarını kılmaya devam edebilecekleri ve oruç tutabilecekleri görüşünü savunmaktadırlar.⁶ Bu görüşü savunanlara göre, “Bu hâldeki kadının hükmen kirliliği olduğu ya da o hâlde iken namaz

4 Buhârî Kit. Cihâd bab: 130. Megazi bab: 38; Kit. Zebaih bab: 28. Müslim Kit. Sayd bab: 23. hn. 1407.

5 **Nihat Dalgın**, Özel Günlerinde Bayanın Namaz İbadeti, Sayı : 85 Temmuz-Ağustos-Eylül 2009

6 Görüş ve delilleri için bkz. Y. Nuri Öztürk, Kur’an’daki İslâm, İst. 1994, s. 451-452; Hüseyin Atay, Kur’an’a Göre Araştırmalar IV, Ankara 1995, s. 151. Kısmen Mustafa İslamoğlu da bu görüştedir. http://www.mustafaislamoglu.com/143_Adet-halindeyken-oruc-tutulabilinir-mi-.html

kılamayacağı şeklinde bir yasak Kur'an'da bulunmamaktadır. Bu sebeple, kadınların özel günlerinde namaz kılmaları yasaklanamaz; ancak, bu hâl kendilerini rahatsız edeceği için, kendilerini namaz kılmaya müsait görmezlerse, namazlarını kılmayabilirler. Bu kadınlar, kendilerini fazla bitkin bulmuyorlar ve namazlarını edâ etmek istiyorlarsa, hasta ve yolcu olan şahsın Ramazan'da oruç tutmama ruhsatı bulunduğu hâlde, dilerlerse tutabilecekleri gibi, bu hâllerinde iken de dileyen kadınlar namazlarını edâ edebilirler."

İslâm âlimleri ise, âdet ve nifas kanamasının hükmî kirlilik oluşturduğu, bu sebeple, kadınların bu günlerde namaz kılmalarının yasaklandığı hususunda ittifak etmişler ve bu görüşlerini Sünnet'e dayandırmışlardır.⁷ Peygamber Efendimiz, âdet hâlinin büyük hades/mânevî kirlilik hâli olduğunu, bu günlerde namaz ibadetinin edâ edilemeyeceğini, ayrıca, söz konusu günlerde kılınmayan namazların, temiz olunan günlerde kaza edilmesinin gerekmediğini belirtmiştir. Konu ile ilgili hadislerden bazıları şöyledir: Hz. Aişe'den naklettiğine göre; **"Biz Resulullah döneminde âdet görüyor, ama o günlerde kılamadığımız namazları kılmakla emrolunmuyorduk. Tutamadığımız oruçlara gelince onları kaza etmekle emrolunuyorduk."**⁸

Bir diğer rivayette de "Allah Resulü, kendisine gelerek, devamlı kanama geçirdiğini, temizlenemediğini ifade eden ve bu durumda namazları terk etmem gerekir mi diye soran Fatıma binti Ebi Hubey's'e; Hayır, bu anlattığın hayız kanaması değil, bir başka sebepten gelen kan sızıntısıdır. Hayız kanaması gördüğün zaman, namazı bırak ve hayız hâlin sona erince, kanı temizleyerek guslet ve namaz kıl."⁹ demıştır. Görüldü-

ğü gibi, âdet kanamasının yaşandığı günlerde, namazın bırakılması, bitiminde ise, yıkandıktan sonra namazın kılınması emredilmektedir.

Nihayeten kadınların özel hâllerindeki namaz kılma yasağı, "Bu günlerde kadınların Allah'ı anmaları yasaktır." şeklinde anlaşılmamalıdır. Aksine, özel hâli devam eden kadınların -namaz kılamaz, oruç tutamaz ise de- Allah'ı zikretmesinde, değişik şekillerde tesbihatta, dua ve niyazda bulunmasında, dinî sohbetlere iştirak etmesinde hattâ bunları yönetmesinde bir sakınca olmadığı gibi, imkânları ölçüsünde, bu tür kulluk belirtilerinde bulunmaları tavsiyeye şâyândır.

c) Her yırtıcı hayvanın ve leş yiyen pençeli kuşun etinin haram olması hükmü: Resulullah (sav) "Her köpekdişi olan yırtıcı hayvanın yenilmesini yasakladı."¹⁰ Diğer bir rivayette; "Resulullah (sav) köpekdişi olan her yırtıcı hayvanın ve leş yiyen pençeli kuşun yenilmesini yasaklamıştır"¹¹ buyurmuştur. Görüldüğü gibi bunların haram olması, hadis-i şerif ile beyan edilmiştir.

d) Altın ve ipeğin erkeklere haram oluşu: Hz. Ali (ra) der ki: Resulullah (sav) sol eli ile İpeği sağ eli ile de altını tuttu. Ellerini bunlarla birlikte yukarı kaldırdı ve şöyle buyurdu: "Bu iki şey ümmetimin erkeklerine haram, kadınlarına helaldir,"¹² Altın ve ipeğin haram olduğuna dair birçok rivayetler mevcuttur.¹³

Sahih hadislerle rağmen Kur'an Merkezli İslam(!) adına verilen fetva: **"Kur'an merkezli İslam'a göre erkeklerin altın yüzük takması haram değildir"**¹⁴ Ebubekir Sifil hoca'nın bu konuyla ilgili yorumunu aktaralım: "Dini kaynaklarından soyutlayarak kendi Kur'an anlayışlarına indirgeyenlerin ortaya attığı bid'atlerden sadece biri, belki de en hafifi, erkeğin altın yüzük kullanması meselesidir. Aslında başta Sünnet olmak üzere "Edille-i Şer'iyye"nin diğer unsur-

7 Bkz. Serahî, Muhammed b. Ahmed b. Ebû Sehl, el-Mebsût, Beyrut ts., III, 152; Merğînânî, Ebû Bekir b. Abdülcelil, el-Hidaye Şerhu Bidâyeti'l-mübtetü'l-İslâmiyye ts., I, 31; İbn Kudâme, el-Muğni, I, 348; Zürkani, Şerh ale'l-Muvatta, Beyrut 1978, I, 122.

8 20. Buhârî, Hayz 20; Ebû Davud, Tahâre 104.

"Âdet halindeyken oruç tutabilir miyim, dinen bir sakıncası var mıdır? "sorusuna "Bu Hz. Aişe'nin kendi yaklaşımını aktardığı bir hadise dayanılarak tüm imamlarımız tarafından bir ruhsat olarak değil sanki bir yasak olarak değerlendirildi. « Allah'ı alem bizim konuyu Kur'an ekseninde yeniden tarayarak vardığımız sonuç o ki, vahye göre hayız "ezen" yani "rahatsızlıktır". Hasta bir kimsenin orucunu isterse erteleyebileceği ve gününe gün kaza edeceği, istemezse ertelemeyeceği hükmü ise Bakara 184'ün açık hükmüdür. Bu sorunuzun cevabını ben değil Kur'an böyle vermiştir. Ona sorup cevabını aldınız." diye cevap veren (!) müctehid(!)lerin olduğu bir memleketteyiz vesselam.

9 Buhârî, Hayz 19,24; Vudu', 63; Müslim, Hayz 62; Malik, Muvatta, Salât 37; Bu hadisi İbn Hıbban ve Hakim sahih olarak nitelemişlerdir. Bkz. Sanânî, Sübülüs-selam, I, 163. Serahî, bu konuda Hz. Peygamber'den rivayet edilen; "kadınlar ömürlerinin yarısında oruç tutmaz ve namaz kılmaz" şeklindeki hadisle amel etmektedir. Bkz. el-Mebsût, III, 152.

Ancak, birinci hadis, kendisinden hüküm çıkarma açısından daha sağlıklıdır. Bkz. Zeylaî, Nasbu'r-riye I, 193, 203.

10 İbn Mace Kit. Libas, bab: 19, hn. 3595, 3596; Nesei Kit. Zineh bab: 40

11 Buhari, Kit. Libas bab: 30; Müslim Kit. Libas 3-23, hn. 2066, ; Tirmizi, Kit. Libas, bab: 1, hn. 1720.

12 İbn Mace Kit. Libas, bab: 19, hn. 3595, 3596; Nesei Kit. Zineh bab: 40

13 Bkz. Baharî, Kit. Libas bab: 30; Müslim Kit. Libas 3-23, hn. 2066,

14 <http://www.aliumuc.com/?p=98> Sitesinde altın yüzük takmanın haram olmadığını iddia eden nevezhür müctehidimizin(!) şu sözüne bakar mısınız: "Bize göre asıl tehlikeli olan, altın yüzük takmak değil, Allah'a iftira atıp, O'na şirk koşturmak... Peygambere iftira atıp, O'nun (açıkça değilse de dolaylı olarak) Kur'an'a uymadığını iddia etmektir."

larını devre dışı bırakmakla bu akımın temsilcileri, Kur'an'a, kendi anlayışlarını söyletmenin, bu suretle de Din'i kendi dar (yoksa alabildiğine "geniş" mi demeliydiniz?) anlayışlarından ibaret hale dönüştürmenin peşindedirler. Ya da daha doğrusu, aralarında bu amacı gütmeyenler varsa da sonuç buraya çıkmaktadır..¹⁵

e) Tek bir şahid ve davacının yemin etmesiyle hüküm verme: Mesela, Allah Kur'an-ı Kerim'de "Ey iman edenler! Belirli bir vadeye kadar birbirinize borçlandığınız zaman onu yazın... Erkeklerinizden iki de şahit tutun" (Bakara, 282) buyuruyor. Sünnet, tek bir şahidin şehadetiyle birlikte yemin etmesinin Kur'an-ı Kerim'de zikredilen iki şahidin yerini tutacağını beyan etmiştir.

Bu örneklerin dışında bir kadının, halası, teyzesi, kızı ve kardeşinin kızı üzerine nikâhının haram oluşu, ninenin miras hakkına sahip olduğu, müslümanın kaire karşı kısas yoluyla öldürülmemesi, fitır sadakasının ve vitir namazının vacip oluşu, nesep açısından haram olan şeyin süt emzirme yoluyla da haram oluşu, çoğu sarhoş eden şeyin azının da haram olacağı ve besmele ile gönderilen av köpeğinin yakalamış olduğu avın helal olması, şer'i boşamanın şekli vb. gibi hususları sayabiliriz.¹⁶

DEĞERLENDİRME

Hz. Muhammed (sav), belli bir kavme ve coğrafyaya değil, bütün insanları uyaran ve müjde veren bir peygamber olarak gönderilmiştir. Yalnızca uyarmak ve müjdelemekle yetinmeyip Allah'ın iradesini yeryüzünde hakim kılmak için mücadele etme vazifesi ve kendisine itaat etme salahiyeti ile teçhiz edilmiştir. Ebedi saadete talip olanlar için en iyi örnektir. Yalnızca Kur'anı tebliğ etmeyecek aynı zamanda onu açıklayacaktır. Bir kimsenin hem Allah'ın razı olmadığı O'na itaatsizlik ve isyan teşkil eden fiiller işlemesi hem de insanlar örnek olarak gönderilmiş olması bir arada düşünülemeyeceği için Hz. Peygamber'in özelliklerinden biri de 'ismet' sıfatıdır. Bu sıfatı gereği olarak Hz. Peygamber kasten Allah'ın rızasına aykırı bir davranışta bulunmaz, unutmaya yanılma gibi elde olmayan sebeplerle hata ederse Allahu teala tarafından uyarılır. Hz, Peygamber'den zuhur eden hataları din kuralı dini hüküm ve örnek davranış olarak ümmete intikal etmez.

Rasulullah (sav) tebliğ ettiği Kur'an'dan ayırmak mümkün değildir. Hz. Peygamber, Kur'an-ı tebliğ etmenin yanında onu beyan etmiş, öğretmiş, kendisine havale edilen boşlukları doldurmuş onu yaşanan İslam olarak hayata geçirmiştir. Bu itibarla Hz. Peygamber'in gerek hayatının gerekse sünnetinin özelde Müslümanlar, genelde de bütün insanlık için önemli bir yeri vardır. Din sürecini son kemal halkasını oluşturan, yıldızlar nisbetle güneşin doğuşu gibi kendisinden öncekileri hükümsüz kılan Yüce Kur'an'a ulaşmanın tek yolu Resulullah (sav)'tır.

Sünnet, Hz. Peygamber'in ortaya koyduğu hayat modeli, İslamın pratik örneği iken, onu mü'minler için örnek olmaktan çıkarmaya, din için delil olmaktan uzak tutmaya çalışan düşünce ve beyanlar, Peygamber'e rağmen peygambersiz bir Müslümanlık hayâlidir.¹⁷ İbn Teymiyye bu konuyla ilgili şu açıklamayı yapmıştır: **"Hiç kimse Hz. Peygamber ve onun götürdüğü hakikatlere inanmadıkça ve ona iç ve dış alemiyle uyup bağlanmadıkça Allah'a dost olamaz. Bu itibarla Allah'a sevgi ve dostluğu iddia edip de Hz. Peygamber'e ve onun sünnetine tabi olmayan kimse Allah'ın dostlarından değildir. Bilakis ona muhalefet edenler Allah'ın düşmanı şeytanın öz arkadaşı olurlar."**¹⁸ Büyük müfessir İbn Kesir de ; "Allah'ı sevdiğini iddia ettiği halde Hz. Peygamberin sünnetine uymayan kimseler, söz ve hareketlerinde O'nun sünnetine ittibâ ve iktida etmedikleri müddetçe dâvâlarında yalancılardır"¹⁹ demektedir.

İslamda Kur'andan sonra ikinci delil olan Sünnet, islamı anlama ve yaşamada ümmeti Muhammedin güvencesi, yegane örneği ve tek yoludur. Son olarak diyebiliriz ki: İslâm dininin gerek ibâdet, ahlâk ve gerekse sosyal hayata geçirilmesi hususunda, Hz. Peygamber'in, O'nun sözlerinin ve uygulamalarının önemli bir yeri olduğunu gayet iyi bilen din düşmanları, doğrudan doğruya Kur'an'a saldıramadıkları için Hz. Peygamber'in ve O'nun sünnetinin dindeki yerini sarsmaya, hadîsler üzerinde şüphe uyandırmaya çalışmaktadırlar. İnananların bu oyuna gelmemeleri, Hz. Peygamber'in önderliğine ve O'nun sünnetinin rehberliğine sınıksız sarılmaları gerekir.

Alemlerin rabbi olan Allah(cc)'a hamd olsun. Allahım! Bu çalışmamı, sırf senin rızan için yapmış bir amel kıl! Okuyanları bundan istifade ettir! Onlardan gelen salih dualarla beni mükafatlandır, affet ve rızana ulaştır! (Âmin)

15 <http://www.ebubekirsifil.com/index.php?sayfa=detay&ur=gazete&no=511>

16 Geniş bilgi için bak: Doç. Dr. Muhsin Demirci, Tefsir Usulü ve Tarihi, Sh: 281-283, Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Vakfı Yayınları. Ayrıca Mevlüt Güngör, Sünnetin Dindeki Yeri, Ensar neşriyat, İstanbul 1997.

17 İ. Lütffi Çakan, Altınoluk Dergisi, Ekim, 1990, s. 6.

18 İbn Teymiyye'den nak: Hüseyin İspiroğlu, Bitirme Tezi. <http://www.diyantetrazzonegitim.gov.tr/2donemtezi/ispiloglu.doc>

19 İbn Kesir, Tefsiri'l-Kur'ân'il-Azîm, Kahire, I, 358

Konferans: Aile İçi İletişim - II

Genç Birikim

Dergimiz Konferans Salonunda 24 Nisan 2011 Pazar günü Eğitimci-Yazar Ayten DURMUŞ tarafından gerçekleştirilen "Aile İçi İletişim" konulu konferansın ikinci bölümünü yayınlıyoruz.

Herkesin yaşına göre, konumuna göre kadın olsun, erkek olsun, sadece yakın akraba çevresiyle yetinmeyeceğiz. Bunun dışında sosyal bir çevre muhakkak olmalı.

Aile hayatından şunlar çıkartılacak:

Azarlamak, tahkir etmek, -biraz daha Türkleştirelim- hakir görmek, küçümsemek. Şiddetin çeşitleri vardır arkadaşlar, doğrudan el ile uygulanan şiddet en genelidir. Sözlü şiddet, dil şiddeti; hani dilin dövmesi vardır, dilin kırması vardır. Başka, ekonomik şiddet vardır, parayı kazanan taraf hani bu çoğunlukla erkeklerdir de bazen kadının da çalıştığı hatta daha fazla gelirinin olduğu durum da var. Hatta kadın da kendisine göre bir ekonomik şiddet uygulayabilir. Mesela adam ne kadar kazanırsa kazansın, kadına yetiştiremeyebilir parasını. Son olarak da cinsel şiddet vardır. Yani bu birazca geniş, derin ve uzunca bir konu. Onu parantez içine alarak bilginiz dahilinde olsun diye söylüyorum. Şiddetin her türlüşünden kesinlikle aile içerisinde kaçınılmalı. Çünkü sevginin olduğu yerde ya da olması gerektirdiği yerde, şiddetin bulunabilmesi mümkün değildir arkadaşlar. Sevginin bulunması gereken bir yerde şiddetin bulunabilmesi mümkün değildir. Bu evlatlar için de haliyle geçerlidir.

Bizim ülkemizde yapılan bir istatistiği paylaşıyorum sizinle. Çocuklarımızın %77'si bizim coğrafyamızda evlilik öncesi şiddet görmek-

teymişler arkadaşlar. %77'i. Kadına uygulanan şiddet bizim toplumda %33, Pakistan'da %99, Almanya'da %50, Amerika'da, %50, Mısır'da %34, Türkiye'de %33 Allaha şükür dedim. Bir hususta bari bütün o ileri ya da geri ülkelerden daha az bir seviyede bulunalım. Kadına uygulanan şiddet bu haliyle bile çok fazla ancak, bu şiddetten şikâyet eden, şikâyetçi olan kadınların nerdeyse tamamına yakını çocuğuna şiddet uygulamakta bir sakınca görmüyor; sizin öyle bir hakkınız yoktur. Size önce doğurun, sonra dövmün gibi bir hakkı kimse vermez. Şiddet uyguladığınız çocuk size saygısızlık edecektir, sizi dinlemeyecektir, size yalan söyleyecektir. Baştan da şiddet uyguladığınız için erkek ya da kız, sanal bile olsa sevgiye benzer bir şeyi kimde görürse ona gitmekten bir sakınca görmeyecektir; en tehlikelisi de budur.

Mesela on beş yaşındaki bir kız çocuğu, her iki ayda bir flört değiştiriyor. Mesela ben telefonun şeyini söylüyorum bir ders saatinde, ders saati kırk beş dakika, otuz mesaj yazıyor yan sınıftaki arkadaşına.

Arkadaşlar şiddet hayır doğurmaz. Kum torbalarını biliyorsunuz değil mi? Boksör çalıştıran. Torbaya bir tane yumruk atın sonra da bekleyin bakalım ne olur? Ne olur geri döner ve size vurur. Arkadaşlar hayat içerisinde de bu böyle oluyor; şiddet uygulamayın. Sonucu hayırlı gelmiyor. Ha sıkıntılarınız olacak; çocuk-

lar sizi zorlayacak. İşte çok çaresiz kaldığınız zamanlar olacak. Ee siz sabrı nerede öğreneceksiniz? Hani cennet annelerin ayakları altındaydı? Cennet, döven annelerin mi ayakları altındadır? Bir şairin mısraları vardı:

“Allahım! Çocukları hırpalayan anneleri koyma cennete.” diye. Ne dersiniz, sadece doğurmakla cennete gidilir mi? Doğurduk, öyleyse anne olduk, cennete gideriz; yok. O işi birer ikişer, nadiren üçer-dörder falan yapıyoruz. Hayvanlar beşer-onar hatta onbeşer yapabiliyor; hatta yüzlerce yapabiliyor. Küçük şeylerden, yumurtalılardan, sulardaki hayvanlardan bahsediyorum.

Dolayısıyla arkadaşlar, doğurmak anne olmak demek değildir. Anne olmak, epeyce farklı nitelikler, özellikler barındıran bir husustur. Yoksa döv, tokatla, hırpala, zulmün her türlü-sünü yap ondan sonra da cenneti bekle. Yok öyle. Bugüne kadar yanlışınız varsa bundan sonra vazgeçin. Bundan çocuklarınıza şiddet uygulamaktan el çekiyorsunuz; kesinlikle konuşacağız, tekrar konuşacağız, tekrar tekrar tekrar... Tabii ki konuşurken kendimiz doğru tavrı göstereceğiz; çocuklarımız için dua edeceğiz. Arkadaşlar er ya da geç düzelecek. Sizin evdeyken düzelmese bile evlendiğinde, kendisi evlenecek doğru tavrı çocuklarına göstermek için düzelecek; hiç merak etmeyin; hiç umudunuzu kesmeyin. Duaya devam; tabii ki düzelmeye de.

Her eşin özel alanı olmalıdır ve özel zevkleri de olmalıdır. Özel zevkleri esnasında eşler, evlatlar aynı şekilde, ailenin diğer bireyleri aynı şekilde diğerlerine kısıtlama getirmeyecek.

Mesela erkekler spordan hoşlanır ya da buna benzer farklı şeylerden. Haftanın bir iki günü gittiği yerler vardır.

-Ee sen hep gidiyorsun, bizi yalnız bırakıyorsun.

Haftanın iki gecesi iki saat gidiyor. Bazı kadınlar biraz daha usta oluyor:

-Sen gidiyorsun biz korkuyoruz.

Allah Allah. Hacer Annemiz kadar mı ortada kaldın. çölün ortasındaydı. Alemlerin Rabbi niye bunu anlatıyor. Niye Meryem annemizle oğlunu ikamete elverişli sulak bir tepeye mi yerleştirdi? Bakın. İki kişi annemiz ve kucağında bebek İsa aleyhisselam ya da annemiz, Hacer annemiz ve yanında küçücük çocuğu İsmail. Yaa bunlar size hiçbir şey söylemiyor mu?

Eşlerinizin, arkadaşlar özel alanlar dediğimiz kişisel alanlarına saygı gösterin. Muhakkak olmalı. Ya da adam işten güçten yorgun geliyor. Bazen eline bir kitap alıp boş bir odaya çekilip okuyacak ya da adam bilgisayarla alakalı bir şeyler yapmaktan hoşlanıyor. Kadın buna fitil oluyor. Yaa sana yeterli zamanı arada bir ayırıyorsa fitil olma, arada izin ver; o arada böyle bir şeyle uğraşırken sen de kendine dön. Neyle uğraşmaktan zevk alıyorsan sen de derhal ona yönel. Yani niye sıkıntılı hale getiriyorsun? Çünkü sen gitme desen de gidecek, git desen de gidecek. Hiç olmazsa git de, iyi kişi ol. Ya da niye sen o bilgisayarın başında oturuyorsun desen de oturacak, demesen de oturacak. Yarın sen de onun yerinde yerini al, yanına iki çikolata koy ya da lokum falan koyun tabağı önüne uzatın adamın. Adam bir rahatlasın, gerilimi gitsin. Bilgisayarın başına geçtim diye gene laf sayacak gibi böyle ya da surat asacak diye korkmasın. Bu adamların da evlerinde rahat etmeye hakkı var. Bu evde azıcık da onların değil mi? Evet evler, hepimizin birden huzur duyduğu, mutlu olduğu yerler olacak, sadece bizim değil. Hiç birimiz diğerimiz için bu anlamda huzursuzluk kaynağı olmayalım.

Arkadaşlar elbette bu tavır da çift taraflı olacak. Yani bir kadın eşine, evlatlarına bu anlamda gereken hoşgörüyü, zamanı, alanı açacak ve bunun doğal bir şey olduğunu bilecek. Yani size lütfediyorum edası olmasın. Terside de aynı şekilde geçerli. Bir erkek de hanımını sanki kendi ihtiyaçları için yaratılmış hizmetkârı gibi görmemeli. Onun da kendine has bazı zevkleri, bazı meşgaleleri, bazı istekleri, bazı ihtiyaçları, yapmaktan hoşlandığı bazı şeylerin olduğunu bilecek.

- Yaa ben burada oturuyorum da sen neredesin?

- Ben senden kahve bekliyorum da sen hala getiremedin de işte.

Yok. Yani birbirimizin hayatına yük ve sıkıntı oluşturacak şekilde davranmayacağız arkadaşlar. Birbirimizin hayatını rahatlaştıracak, kolaylaştıracak, dingileştirecek, birlikte olmaksızın huzur duyulacak şekilde birimizin hayatına yardımcı olacağız. Bunun için size şunu öneriyoruz:

Kocanız sizden boşansa evlendiğiniz tarihten önceye gitse yine sizinle evlenecek kadar ona huzur verin. Tamam mı? Eğer kocalarınız diyorsa ki:

Ahh o güne geri dönsem. Nerde. Vayy bu eşşekliği yapar mıydım?

Ya da işte kadın:

Ahh bir dönsem. Nişanlıymış, yüzük atmış demelerine aldırırmıydım, yaparmıydım bu hatayı?

Arkadaşlar bu olmamalı işte. Yani bizler her birimiz örnek bir hayat yaşayalım, yaşatalım ki eşlerimiz evlilik öncesine dönse, bir kere daha dönse, bir kere daha dönse, buradan öteye gitsek yine şunu dese:

Ben yine seni isterim, yine seni isterim. Ötede işte yine cennet eşleri yerine yine seni isterim. Haa cennet eşi de gelecekse kendi bilir.

Evet, yani bunu söyletirim.

Arkadaşlar kişisel gelişim dediğimiz bir saha var. Bu her ne kadar yani bunun suyu çıkarılan bir kısmı da varsa da, lüzumsuzlaşan bir kısmı da varsa da son yıllarda lüzumsuzlaştırılan, anlamlı ve değerli olan bir kısmı daha var.

Biz kendimiz için şu kararı almalıyız. Hani olgunluk yürüyüşümüz dedik ya, olgunluk yürüyüşümüz nasıl ömür boyunca sürecekse, kişisel gelişim dediğimiz niteliklerimizin artması, eğitim noktasında daha bir hale gelmemiz, eksik kalmış nede eksik kalmışsak o hususları da tamamlamamızda devam eder. Bunun için artık yani şu son yıllara gelindiğinde Türkiye’de şu da eksik diyebileceğimiz bir şey yok. Eskiden biz dışardaki ülkelerde duyardık. Mesela 35-40 yaşındaki adam işte farzedelim üniversiteye başlamış. Bu bizde olacak şey değil adamın ya da hanımın çocuğu o yaşta okula başlar. Gerçi bundan bir-birbuçuk yıl önce bir dede torunu ile aynı hukuk fakültesinden mezun oldu; biliyorsunuz belki haberlerde seyrettiniz ki ben çok güzel buldum.

Yani edinmek istediğiniz nitelik, vasıf, sizde eksik olduğunu düşündüğünüz herhangi bir eğitim her ne varsa bunun için zaman geçmiş değil. Konya’daki bir arkadaşımın çalışmasını paylaşmak istiyorum. Otuz yedi yaşında hafızlık için kursa başladı, kendisinden önce kızını başlattı. En son dedi bende yapabilirim diye düşündüm dedi. Halbuki bu beyinde de bir zehirlenme oldu, ciddi tahribat oldu. “Şu kararı aldım” dedi:

-Kırk yaşına hafız olarak gireceğim.

Kendisinden sonra zaten bir ilahiyatçı olan kocası da hafızlığa başladı kırk beşinde. Kırkbeşinde öğrenci, kırkbeşinde önünde diz çök-

tüğü hocası ise belki yirmi sekiz- otuz yaşında ama çökecek. Yani bir şeyi bilmek istiyorsak onun çıraklığına onun kalfalığına soyunacağız arkadaşlar. Bu mesela burada bir arkadaşımı örnek vereyim. İlkokuldan sonra imam-hatibi dışarıdan bitirmiş, Kur’an kursu öğretmeni olarak atandı. Daha sonra açık ilahiyata devam etme kararını ben öğrendiğim zaman çok sevindim. Şimdi açık ilahiyat öğrencisi ben onu daha da devam etmesi için teşvik ediyorum. Konyada bahsettiğim arkadaşım da aynı bizim gibi 28 Şubat’ta imam-hatibi bitirmiş ve orada kalmış. Geçen senede bir gittim, kırk yaşında açık ilahiyata kayıt yaptırdım. Doğrudan geçiş hakkı var ya, kayıt yapanda dedi ki şöyle biraz baktı dedi biraz yapıda iri:

“Ee biraz geç olmamış mı dedi” dedi. Bende:

- Yoo şimdi münasip oldu ne zaman münasipse o zaman en uygun vakittir hiç geç değildir. dedim.

Hiçbir şey için hayatta olduğunuz sürece geç kalmadınız.

Neyi arzu ediyorsanız, neyin hayalini kuruyorsanız elbette şartlarınızın, çoluk çocuğunuzun yaşını, ekonomik durumunuzu nazarı dikkate alarak yapabileceğiniz şeylere yapabileceğiniz şartlar oluştuğunda doğrudan başlayın. Eğer sizin yaş takıntınıza ya da bu erkeklerde de var erkeklerin bu yaş takıntısına biz hak verecek olursak mesela biz şöyle diyebilirdik:

Ya insan kırk yaşında peygamber mi olur?

Bak İsa Aleyhisselam daha doğduğunda konuşmaya başladı. Doğduğunda böyleydi. Hâlbuki Allahın elçisi, Rabbimizin son elçisi kırk yaşında peygamber oldu. Buranın da ortalaması işte kırk civarı olduğunu düşünüyorum, daha gençler çoğunlukta. Demek ki siz yapabileceğiniz şeyler için geç kalmadınız. Bir meslek mi edinmek mi istiyorsunuz? Herhangi bir sahanın eğitimini mi almak istiyorsunuz? Bu eğitim resmi ya da gayri resmi hangi yoldan olacak tespit edin, yolunu ve yöntemini belirleyin. Tabiki bunu yaparken evlatlarınızın sizden beklediği ilgiyi, ya da onlar sizin üzerinizdeki hakkını eşinizin hakkını ihmal etmeden yapabileceğinizi yapın arkadaşlar. Yani bunu toparlayalım. Her insanın olgunluk yürüyüşü ömür boyu devam etmek durumunda ise, kişisel gelişim de ömür boyu devam etmek durumundadır.

Bundan beş sene önce Hollanda’da çok sevdiğim bir arkadaşım emekli oldu ve kırkaltı ya-

şında Rotterdamda açılan İslam Üniveristesinde yüksek lisansa başladı. O, o zaman bana dedi ki; aynı yerden kaldık orda olduğumuz süre içerisinde ya dedi yaş kırkaltı olunca dedi tabi biraz şey oluyoruz garip oluyoruz dedi. Orada-kiler benim çocuklarım yaşında, ben bunu destekledim. Birinci senenin sonuna geldiğinde bir yığılacak gibi oldu sonra dedim ki;

Sakin öyle bir halt yemeye kalkma! Bak dedim ben seni anlatıyorum kırk altı yaşında arkadaşım yüksek lisansa başladı, beni dedim, örneksiz bırakma. Örneklere ihtiyacımız var. Yani şu hanım şunu yapmıştır, bu hanım bunu yapmıştır. Demek ki yapılabilir diye.

Bu arkadaşım yüksek lisansını bitirdi arkadaşlar. Kırk altı yaşındaki yüksek lisans emeklilikten sonra, emeklilikten sonra yani bir şey yapmak isterseniz onun için madem ki hayat-tasınız, madem ki enerjiniz, gücünüz var ve madem ki böyle bir arzunuz var sizi engelleyen nedir? İstek zaafından başka ya da kararsızlığınızdan başka güçlü bir karar, güçlü bir azim yokluğundan başka bir şey olmadığını düşünüyorum arkadaşlar.

Aile bireylerinin hepsi birbiriyle birer örnektir bunu da unutmayacağız. Bir genç kız annesine örnek olabilir. Siz otuz yaşındasınız, çocuklarınıza davranışınız, sizin elli altmış yaşındaki anne-babanıza örnek olabilir. Diyelim ki anneniz babanız adaletsiz. Siz ve kardeşleriniz arasında o bize öğretilen, Peygamberimizin sünnetinden öğretilen o adalet yok ama siz çocuklarınıza öyle bir adaletle uygulayın ki artık bir söze gerek kalmadan anne babanız kendi yanlışının farkına varsın. Olabilir mi, mümkün mü? Herkes birbirine örnektir arkadaşlar. Ve örneklik illa büyüğün küçüğe yaptığı bir şey değildir. Mesela benim yaş dönemime yakın olarak hayatında bir kırılma ve değişme olan nesil -yani biz buna işte 12 Eylül darbesi sonrası üniversite gençliği diyebiliriz- arkadaşlar bizim kuşak iki tarafa birden örnek olmak zorunda kaldı. Bir yandan anne babasına bir yandan dünyaya getirdiği evlatlarına. Ne yapalım takdir böyleymiş. Dolayısıyla da örnek olma noktasında da illa da büyükler bize örnek, iyisini de büyükler yapacak diye bir şey yok. Aile içerisinde de herkesin birbirine örnek olduğunu unutmayacağız.

İkinci eş konusu. Elimi sallasam ellisi, sağımı sallasam tellisi. Hadi salla da bakalım ya da bana karıdan çok ne var? Arkadaşlar, ben bir şey daha paylaşayım. Bu daha olalı çok ol-

madı, üç hafta önce yakınlarımdan birisi ciddi bir ameliyat geçirdi. İlk gün koydukları odada bir ameliyat olmuş anne var, iki tane kız var, bir tane adam var odada. İki tane hasta var. Biri benim yakınım, diğeri bu adamın hanımı ve bu kızların annesi ve oturacaktaki bir koltuk var. Koltuğu, -adam yaşlı bende de bel fıtığı var- adamla nöbetleşe kullanıyoruz, geriye kalanı da ayakta. Adam hanımın etrafında dönüyor, hanımın nazına oynuyor. Yani şöyle baktı iyi güzel. Tabi bir de aynı odada olduğumuz için bize tavsiyelerde de bulunuyor. Şu kadar günde geçer, şöyle iyi olur falan. Sonra yanındaki bulunan biriyle sohbet etmeye başladılar. Dedi ki adam:

İnsanın karısı, canının yarısı.

Benim ailemden bulunan beyefendi de dedi ki sadece o kadar mı? Yani sadece canının yarısı, canının yarısı gitse de yarısı kalacak.

Bu sefer artık devreye ben girdim. Bizim sahamız ya, topu biz koşturalım. Ne zamandan beri böyle söylüyorsunuz dedim. Çünkü adam bunu çok büyük bir aşkla, istekle söyledi. Şöyle bir durdu, adamın kıvrıracak alanı yok. Çünkü hanım üç günlük ameliyat olmuş orada ve kızlar da yanında.

-Yaa dedi, doğruyu söyleyecek olursak, dedi ki çaresi yok altı yıldır dedi. Ee adam ihtiyar.

- Ee altı yıl önce nasıldı? dedim.

- Altı yıl önce dedi, ben eve genellikle sarhoş geliyordum, yani küfelik olmuyordum, kimse beni sırtında taşıymıyordu, ben de kimseyi taşıymıyordum ama dedi yaşam tarzım buydu. Evet, yani dedi insan sarhoş olunca ne yaparsa bende öyleydim işte. Altı sene önce tövbe ettim, altı sene önce namaza başladım, Allah'a şükür daha bırakmadım, o günden beride öyle diyorum.

- Altı yıl önce ne diyordun?

- Valla hanım da var ya, diyordum ki ellimi sallasam ellisi.

Aynen benim biraz önce söylediğim cümle gibi;

- Bana karıdan çok ne var? Şimdi ne diyor-sun dedim.

- Yaa, dedi. Bizi bu yaştan sonra kim ne yapacak?

Adamın mantığı bu. Demek ki birisinin işine yarasa, hala o sözde duramayabilecek. Arka-

daşlar deminki bu sözler sizlerden çok erkek okuyucularımın ya da dinleyicilerimin gündemine alması gereken bir husus, gündeminde olması gereken bir husus.

Sevginin sınırı var mıdır? Coğrafyası var mıdır? Kilometresi var mıdır? Gramı, litresi var mıdır? Kantarı var mıdır? Her neyi varsa ve her ne kadarsa bir kadının önüne ikinci eş teklifi, tehdidi, önerisi, isteği ile arzusu ile bir erkek çıktığı zaman eşinin kendisine olan sevgisini öldürür. Önemli oranda tahrip eder. Çünkü sevilen şeyin paylaşılması, her zaman çok zordur. Hele de bu eş olduğu

zaman ve bizim toplumumuzda çok yaygın olan bir şey olmadığı için üzerine bu şekilde bir evlilik yapılmış bir kadın için düşünülen şey, adam neden ihtiyaç hissetti buna? Yani kadın hangi hususta yarım yamalaklı da adam yeniden evlendi? Yani adamla alakalı bir eleştiri gelmiyor bu sebepten. Kadın duygusal açıdan ciddi incinmeler yaşıyor.

Üzerinde duracağımız bir diğer husus bunu yapabilecek olan da elinde kullanıyor, yani ikinci evliliği yapamayacak olan da dilinden düşürmüyor. Arkadaşlar bu elden de düşün dilden de düşün. Asolan tektir, öbür türlü elbette olağanüstü çok çok olağanüstü zamanlarda başvurulabilecek bir durum ki biz şu anda Türkiye olarak olağanüstü bir durumda değiliz.

Bir diğeri arkadaşlar ikinci eş riski olduğu gibi ayrılma riski var. Boşanırım seninle, ayrılırım senden, bırakıp giderim seni bunu iki taraf da kullanıyor. Hangi taraf daha çok düşünse diğeri onu bu şekilde tehdit edebiliyor. İşte iki çocuğumu alıp bırakıp giderim seni, ne halin varsa gör. Adam da diyebiliyor bunu, yani anne de diyebiliyor bunu baba da diyebiliyor.

Sizin böyle bir hakkınız yok. İki çocuğu alıp gitme gibi hiç kimsenin bir hakkı, bir lüksü yok arkadaşlar. Bu hesabı ağır bir durumdur, çok ciddi bir şey olduğu zaman, bu çocuklar

Sevginin sınırı var mıdır? Coğrafyası var mıdır? Kilometresi var mıdır? Gramı, litresi var mıdır? Kantarı var mıdır? Her neyi varsa ve her ne kadarsa bir kadının önüne ikinci eş teklifi, tehdidi, önerisi, isteği ile arzusu ile bir erkek çıktığı zaman eşinin kendisine olan sevgisini öldürür. Önemli oranda tahrip eder. Çünkü sevilen şeyin paylaşılması, her zaman çok zordur.

annesiz ve babasız bırakılabilir. Yoksa öbür türlü sudan sebeplerle bir çocuğu hiç kimsenin annesiz ya da babasız bırakma hakkı yok. Akşamları benimle gezmeye gitmiyor, benim dünyamdaki yerini doldurmuyor, aramızdaki elektrik bitti. Hz. Ömer'e tamda böyle bir birisi geliyor:

- Yaa Hz. Ömer, diyor ayrılmak istiyorum.

- Niye? diyor

- Artık, diyor yani bizi sevgi anlamında bizi birbirimize bağlayacak şey yok. Şimdi elektrik ya demek ki o dönemde de farklı bir ton farklı bir şekli varmış. Onun da verdiği cevap şu, emir olduğu dönemde:

- Nerde kaldı ahde vefa, nerede kaldı sözünde durmak,

Ahde vefa biliyorsunuz mü'min olmanın alametlerinin üçte birisidir, değil mi? Sözünde durmak. Sen bir kızı ya da bir erkeği alırken ya da evlenirken iki çocuk dünyaya getiririm de sonra ayrılırım mı diye aldın? Nasıl aldın? Allah'ın izni ile nikâhladı kadın erkeği, erkek de kadını. Sıkışınca da çekip giderim yok arkadaşlar. Sıkıştıysak yeri genişleteceğiz, şartları daha uygun hale getireceğiz ama anlamsız ya da Rabbimizin anlam, vermeyeceği geçerlidir, olabilir bu demeyeceği hiçbir sebeplerle bir kadının veya bir erkeğin boşanma hakkı söz konusu değildir. Zaman zaman şunu sorun kendi kendinize:

- Eşiniz sizinle mutlu mu? Mutlu mu? Erkekler de mutlu olmalı. Acaba hanım sizinle mutlu mu? Bey sizinle mutlu mu? Değilse arkadaşlar, sebebini onun tedavi edelim. Nasıl grip olunca mesela c vitaminine yöneliyorsunuz değil mi? Ya da bazı ilaçlar alıyorsunuz. Mutlu değilse yapılması gerekeni yapın ve birlikteliğiniz mutluluk içerisinde ve huzur içinde devam etsin. Şu yalan dünyada, Müslüman kadın ve Müslüman erkekler, evlendikleri zaman bunlar da birbirlerine huzur, dirlik, düzen vermeyecekse daha kim verecek arkadaşlar daha kim verecek.

(Devam Edecek)

İmtihan

Ayşe Merve ADANUR

İmtihan... Anlamaların, kayıp diyarların daimi sakinleri olduğu çağımızda "imtihan" kelimesinin anlamını idraklerde zapt etmek takdire layık oldu... Dünyaya gelişi "imtihan" bilen, "Biz bu dünyaya niye geldik?" sorusuna alışmışlığımızın fiiliyle "imtihan için" diyen bizler, hayatı kavramaya çalışanlara çoğu zaman düşünmeden, ağırlığını tartmadan, "Omuzlarıma hangi sorumlulukları yükler" demeden doladık dilimize bu kelimeyi... Rahatlığımızın en büyük geliş-kisi, rahatsız edilmemiz gerektiğinin en büyük fermanı oldu bu kelime... Şimdi gerçek şu ki; rahatta olmayan imtihana, rahatsız olan bizler lazımsız..

"Kesin olarak insanı zorlukta (mücadele et-sin diye) yarattık." (Beled Suresi-4)

Zorlukta yaratıldığımız, mücadele için yaratıldığımız ayetle sabitken, nasıl yaptysak zorlukları görmezden gelip, mücadeleyi aklımıza getirmeden yaşamayı, bir şekilde yaşayabilmeyi, hayatı mutlu sonlandırmayı amaçladık. Yanlışın başladığı nokta "imtihan" kelimesinin anlamını kaybettiğimiz yerd. Sıkıntı, üzüntü, zahmet, musibet, zorluk, eziyet, sorumluluk, sabır, fedakârlık... Hepsi imtihanın beraberinde taşımaktan yılmadıkları, insana yüklemekten çekinmedikleri oldu asırlarca... Ve "sabredenlere müjdele" ayetince ayakta kaldık.. Her zorluk ayrı sabır, her zahmet ayrı fedakarlık oldu.. Hamurun yumruklarla yoğrulması gibi bizde sıkıntılarla yoğrulduk cennete layık olmak için... Her sıkıntıda, her zorlukta imtihanın en büyüğünü hatırlattı Rahman bizlere; candan geçmek, belki de daha zoru canında can olandan geçmek...

İmtihanın en büyüğü; Nefsi avucun içine alıp, Hz. Meryem misaliyle Allah'a adanmak, Hz. Hanne gibi Allah'a adamak belki de yıllarca beklediğimizi... "Benim" deyip sarılmadan önce "Allah'ın" diyebilmek imtihanın en yücesi... Hz. İbrahim'den böyle öğrendik asırlar önce... Sahip olduklarımız yalnızca emanetlerimizken, emanete ihanet etmemeyi bilmeyi, istendiğinde tereddüt etmemeyi bilmeliyiz Hz. İbrahim'ce bir itaat, Hz. İsmail'ce bir teslimiyetle...

"Babasıyla beraber yürüyüp gizecek çağa erişince; Yavrucuğum! Rüyada seni boğazladığımı görüyorum; bir düşün, ne dersin? dedi. O da cevaben: Babacığım! Emrolunduğun şeyi yap. İnşallah beni sabredenlerden bulursun, dedi." (Saffat-102)

İsmail... Güzelliğiyle babasını büyüleyen.. İsmail.. Babasının yıllarca bekleyişinin ismi... İsmail... Babasının en sevdiği... Şimdi bu yüzden öyle bir emir ki Hz. İbrahim'in omuzlarındaki, ne ateş ne firavun bu imtihana yetiştirdi.. Yıllarca bekleyip gelişi için dua ettiği oğlunun boğazına bıçağı dayamakla emrolunmuştu... Yüreğinin en değerlisini kurban etmekle emrolunmuştu...

Peki ya Rabbin asıl isteği? O yalnızca Hz. İbrahim'in imanının, Allah için oğlunu kurban edebilecek seviyeye gelmesini istemişti.. O İbrahim'e "Oğlundan vazgeç, Onun sevgisini benim sevgimin önüne geçirme" demişti... Hz. İbrahim, en değerlisini kurban edip Allah'a daha çok yaklaşmayı seçti... Elleri yaşlılıktan kırışacak kadar beklediği hayatının meyvesini, Allah için kendi elleriyle kurban etmeyi seçti...

Hatırla ki; Rabbin yerin, göğün, ikisi arasındakilerin, yüreğine sevgisini koyduklarının ve koymadıklarının, seni nimetlendirdiklerinin ve nimetlendirmediklerinin sahibidir! Rabbin senin sahibindir!

Ve İbrahim de hatırladı... Önce İsmail'in itaatiyle ödüllendi... Sonra İsmail'i kurban etmek üzere yatırdı...

"Her ikisi de teslim olup, onu alnı üzerine yatırınca: Ey İbrahim! Rühayı gerçekleştirdin. Biz iyileri böyle mükâfatlandırırız. Bu gerçekten çok açık bir imtihandır, diye seslendik." (Safat:103-106)

Ve itaatin ardından gelen rahmet... Son raddede gelen kurban... Bıçak İsmail'in boğazındayken gelen merhamet... Başarıyla geçilen imtihan..

"Andolsun onların (geçmiş peygamber ve ümmetlerinin) kıssalarında akıl sahipleri için pek çok ibretler vardır." (Yusuf-111)

Sıra geldi bizim imtihanımıza. Yapılması gereken ibret almak...Yapılması gereken Hz. İbrahim'in fiilini yaşamak.. Allah'a gidiş yolundaki engelleri kaldırmak... En sevdiğini kurban etmek... En vazgeçilmezini bulup onu kendi ellerinle Allah'a adamak.. İsmail'ini bul... Ve onu kurban et...

"Senin İsmail'in evladın olmayabilir. Biricik oğlun olmayabilir. Karın, kocan, mesleğin şöhetin, şehvetin, gücün, makamın... Olabilir.

"İbrahim'in gözünde İsmail'in yeri nasılsa, senin gözünde de bir İsmail vardır. Yükümlülükleri sırtlanırken, hakikat için çabalarken sana ket vuran, özgürlüğünü engelleyen, seni kendisiyle kalmaya çağıran, eğlendiren her şeydir. İsmail'ini koruyasın diye İblis'le aynı senaryoda çalışan; Hakk'ın bildirisine kulak tıkatan, anlayışını körelten, kalbini çirkinleştiren her şeydir. İmanın fermanına karşı isyan etmen ve ağır mesuliyetler yüklenmekten kaçınman için sana ustaca tefsirler empoze eden her şey. İsmail'ini koruyasın diye seni koruyan ve kollayan her şey, herkes!..."¹

İsmail'ini bul... Onu kurban et... Kolay olmayacak tıpkı Hz. İbrahim gibi... Ama sen yine de yap! Bul İsmail'ini onu yere yatır İbrahim'ce bir itaatle, İbrahim'ce bir inançla, imanla, sadakatle, cesaretle.. Öyle ki hüznünü bastırsın tüm bu duygular.. İsmail'ini kurban için kalk ayağa ki açılısın yolun... İsmail'inden vazgeç ki imtihanının yeni adı iman, başarı, cennet olsun...

Kader - V

Fazlı BİLİR

VE KADER...

Beşeriyetin ekserisi kendilerine bahşedilen cüz'î irade vesilesiyle arsızlaşmış ve Allah'ın (mutlak) hükümlanlığını tekzip etmişlerdir. Tekvir Suresi'nde kullar şöyle uyarılıyor:

"O halde nereye gidiyorsunuz? O, ancak bir öğüttür; âlemlere, Aranızdan dosdoğru yolda gitmek isteyenlere"¹ Bu ayetler inince Ebu Cehil şöyle demiştir: "O halde (hidayet) iş(i) bize kalmıştır. Dilersek yürümeyiz."² Bu şımarıkça laflara karşı şu ayet nazil olmuştur:

"Âlemlerin Rabbi olan Allah dilemedikçe de siz dileyemezsiniz."³

Yukarıdaki ferman ilk planda "Dilersek gökten üzerlerine bir ayet indiriveririz de ona boyunları eğile kalır"⁴ ayetine benzemektedir ve ilk anlamıyla kadere itiraza reddiyedir. Bununla birlikte insanın talebinin Aziz (cc)'nın dilemesiyle beraber olduğunu da hatırlatmaktadır.⁵

Beşer bir şey elde etmek ister de muradını elde edemeyebilir. Niceleri doğru gitmek ister de başı döner, düşer. O vakit Metin (cc) onun irade etmesini irade etmiş, fakat irade ettiği şeyin meydana gelmesini istememiş olur. De-

mek ki Kahhar (cc)'nın dilemesi, istenilen şeyin olmasını gerektirici, fakat kulun dilemesi, Kadir (cc) dilemedikçe istenilen şeyin olmasını gerektirici değildir.⁶

Ayetteki mananın, "Allah, sizin dilemenizi dilemedikçe" demek olduğu kuşkusuzdur. Dolayısıyla "doğru yolda olmayı dilemeniz de ancak Allah'ın dilemesiyledir" diye örtülü bir manada ayette vardır. Allah'ın dilemesi olmadıkça kulun hiçbir dilemesinin olamayacağı açık seçik ve ibare ile ifade edilmiş olur ki, bu da Ehl-i Sünnet'in tam görüşüdür.⁷

Ayette kulun iradesi yok sayılmamış yalnız Hak (cc)'nın dilemesi olmadan kulun dilemesinin olamayacağı kayıt altına alınmıştır. Rahim (cc)'nın dilemesi ile kulun da dileyebileceği ve hatta istediğinin olmasını gerektirecek bir dilemeye sahip olduğu gösterilmiştir.⁸ Burada, olsa olsa, bir şeyi yapmaya zorlama değil de "cebr-i mutavassıt" (orta derecede zorlama) denilen "dilemeye zorlama" düşünülebilir. Bu ise doğrudur.

Bununla beraber kulun dilemesi Kayyum (cc)'nın dilemesine göre olunca, ilâhî irade ne ile ilgili olursa, kulun iradesinin de o şekilde olması gerekir.

Şu halde Nur (cc)'nın dilemesi, kulun, iradesinde serbest olması şeklinde tecelli eder-

1 Tekvir Suresi:26-28

2 İmam Kurtubi; age, c.18, sh. 449

3 Tekvir Suresi:29

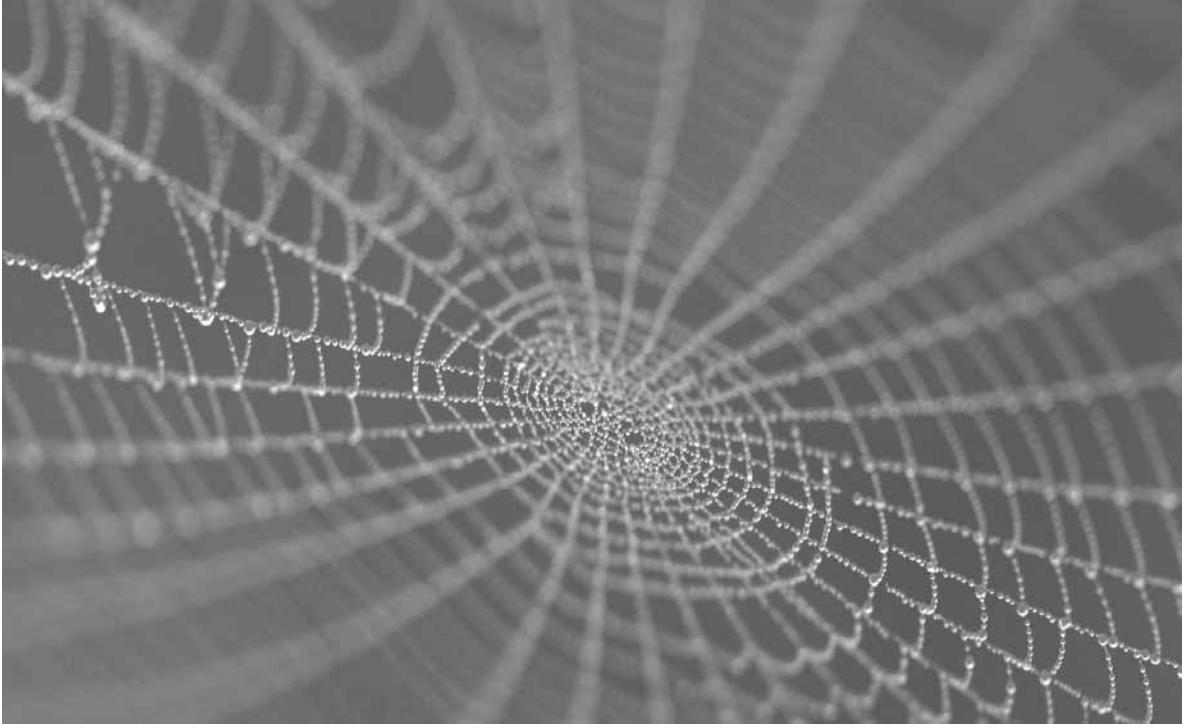
4 Şuara Suresi:4

5 M.Hamdi Yazır; age- Tekvir Suresi 26-29. Ayetin Tefsiri

6 M.Hamdi Yazır; age- Tekvir Suresi 26-29. Ayetin Tefsiri

7 M.Hamdi Yazır; age- Tekvir Suresi 26-29. Ayetin Tefsiri

8 M.Hamdi Yazır; age- Tekvir Suresi 26-29. Ayetin Tefsiri

se kul dilemesinde serbest bırakılmış olacağından cebr-i mutavassıtın da kalkmış olması mümkün olur. Nitekim Maturidiyye mezhebi bu esas üzerinedir.⁹ İnsanlar şunu da bilmeliler; kulun dilemesi Allah'tan ayrı ve zıt olmaz.

O, âlemlerin Rabbi'dir. İsteddiğini yapar.¹⁰

"Rabbin dilediğini yaratır ve seçer. Onlar için ise seçme hakkı yoktur"¹¹,

"İyi bilin ki, yaratmak ve emretmek ona mahsustur. O, âlemlerin Rabb'i olan Allah ne yücedir."¹²

Kısaca (Tekvir Suresindeki ayetler) cebrin olduğunu göstermek için değil, tamamen serbest bırakmanın olmadığını göstermek suretiyle doğru yolda olmayı Allah'tan dilemeye teşvik akışı içinde inmiştir.¹³ "De ki: Rabbimin kelimelerini yazmak) için denizler mürekkebe olsa, Rabbimin kelimeleri tükenmeden denizler tükenirdi. Bir o kadar daha getirsek bile!"¹⁴

Kader, hatta âlemdeki birçok hadise sırdır ve insanların bunu kaldırması çok zordur. Resul-i Ekrem (sav) bir hadisinde "Eğer benim bildiğimi siz bilseydiniz az güler çok ağlardınız"¹⁵ buyurmuştur. Bir başka hadisinde de şöyle buyurmuştur:

"Yıldızlardan bahsedildiği zaman, duraklayın! (Bu bahse girişmeyin). Kaderden bahsedildiği zaman, bu bahse dalmaktan sakının. Ashabımın bahsi yapıldığı zaman dilinizi tutun."¹⁶

İnsanlara kader meselesini anlatmak imkânsızdır. Zira kelimelerin gücü ve sınırı bu meseleyi anlatmaya acizdir. Fakat biz bir hikâyeye anlatacağız ve hikâyeye üzerinden bazı meseleleri anlatmaya çalışacağız.

"Arif, beyaz kâğıdın mürekkeple siyahlaştığını görünce kâğıda şöyle sordu: "Senin bembeyaz yüzüne ne oldu?"

Neden yüzün karardı?" Kâğıt; "O mürekkep, divitte toplanmıştı. Zulüm olarak yüzümün sahasına indi" dedi. Bunun üzerine, o zat kâğıda "Doğru söyledin!" dedi. Bu sefer, mürekkebe sordu. Mürekkep de;

"Ben sakın bir şekilde divitte bulunuyordum. Kalem bana saldırdı." Kişi, bunun üze-

9 M.Hamdi Yazır; age- Tekvir Suresi 26-29. Ayetin Tefsiri

10 M.Hamdi Yazır; age- Tekvir Suresi 26-29. Ayetin Tefsiri

11 Kasas Suresi:68

12 Araf Suresi: 54

13 M.Hamdi Yazır; age- Tekvir Suresi 26-29. Ayetin Tefsiri

14 Kehf Suresi:109

15 Müsned

16 Taberani

rine kaleme, sebebini sordu. Kalem; "Elden ve parmaklardan sor! Çünkü ben, nehirler kıyısında biten bir kışıttım. Sonra beni kalem haline getirdi" deyince adam ele şöyle sordu:

"Neden kalemi çalıştırıyorsun?" El, cevap olarak dedi ki: "Ben, et kemik ve kandan ibaretim. Hiç etin kendiliğinden harekete geçtiğini gördün mü? Beni harekete geçiren kudrettir. Benim durumumu kudretten sor!" Adam bu sefer kudrete durumu sordu. Kudret;

"Ben kendi halimdeydim de irade geldi beni zorladı. Ona itiraza kuvvetim yoktur" cevabını verdi. Kişi bu sefer iradeye; "Kudreti harekete geçirmeye seni cesaretlendiren nedir? Sorunca irade de: "Benim hakkımda acele hüküm verme! Ben ilim, akıl ve kalbin emrindeyim" diye cevap verdi. Kişi "doğru söyledin" deyip ilim, akıl ve kalbe yönelip meseleyi onlardan talep etti.

Akıl; "ben bir lambayım yanmadım, yakıldım" dedi.

Kalp ise; "ben de bir levhayım, yayılmadım yaydırıldım" diyerek zaafını itiraf etti.

İlim ise şöyle dedi: "Bana gelince, ben bir nakışım, akıl lambası üzerime doğduğunda kalp levhasının beyazlığına nakşedildim.

Kendi irademle yazmadım Bu levha daha önce nice seneler boştu. Bu bakımdan benim durumumu **kaleme sor; zira yazı ancak kalemlerle olur.**"

İşte o anda bu cevap adamı hoşnut etmedi ve şöyle söyledi: "Yeniden başa döndük. Bu nasıl kalemdir." Bunun üzerine ilim kişiye şöyle dedi: "Sen bu yolda ilerleyemezsin. Eğer hedefe ulaşmak istiyorsan kulağını bana ver. Bil ki; âlemler üçtür:

Birincisi gördüğün şahadet âlemidir.

İkincisi ceberrut âlemidir ki; kudret, irade ve ilim konaklarını geçtin. Bir diğer âlemde melekût âlemidir. O benim arkamdadır. Ben, şahadet âlemiyle melekût âlemi arasında bir vasıtayım. Melekût âleminde yürümek için yakın derecesinin artmasına bağlıdır."

Adam bu sözler üzerine; "İşte şimdi şaşırıdım. Melekût âleminde gezebilmenin bir alameti var mıdır?" dedi. İlim bu soruya da şöyle cevap verdi: "Evet vardır! Gözünü aç! Gözlerinin ışığını derle! Onu bana doğru tez bir şekilde yönelt!

Eğer kalbin levhası üzerinde, kendisiyle yazı yazdığın kalem sana görünürse, o takdirde bu yolun ehli olanlara benzemiş olursun; zira kim ceberrût âlemini geçip melekût âleminin kapılarından birini çalarsa, önce kalemi görür.

Görmez misin, Hz. Peygamber (sav) işin başlangıcında kalemin keşfine mazhar oldu; zira onun üzerine şu ayet nazil oldu:

"Yaratan rabbinin adıyla oku! O insanı kan pıhtısından yarattı. Oku! Senin rabbin nihayetsiz kerem sahibidir ki O, kâlemlerle öğretti. İnsana bilmediğini öğretti."¹⁷ Bunun üzerine sâlik dedi ki:

"Gözümü açtım ve keskinleştirdim. Allah'a yemin ederim. Ben ne kâş, ne de odun görmüyorum. Ben onun gibi hiçbir kalemi bilmiyorum." Bunun üzerine, ilim dedi ki:

"Talebi pek uzak gösterdim. Bilmiyor musun, evin eşyası ev sahibine benzer!

Bilmez misin, Allah Teâlâ'nın zatı, diğer zatlara benzemez, o halde O'nun eli ellere, kalemi kalemlere, kelâmı kelâmlara, yazısı da diğer yazılara benzemez. Bunlar melekût âleminden olan birtakım ilâhî işlerdir. Allah Teâlâ, cisim olmadığı gibi bir mekânda da değildir. Fakat Allah'tan başkası böyle değildir. O'nun eli et, kemik ve kandan değildir. Fakat diğer eller öyle değil. O'nun kalemi kâştan, levhası ağaçtan, kelâmı ses ve harften değildir. O'nun hattı rakam ve resim değildir. O'nun mürekkebi boyadan ibaret değildir. Eğer bunu böyle görmüyorsan, seni tenzihin koçluğu ile teşbihin dişiliği arasında erkek elbisesine bürünmüş bir kadın ve bununla diğeri arasında şaşkın şaşkın gezen bir kimse olarak görürüm.

Şimdi Mukaddes olan Tuva vâdisinde bulunuyorsun. O halde yolu acele geç. Kalbinin sırrıyla, vahyolunacak şeyi dinle! Umulur ki arşın çadırlarından Hz. Musa'ya haykırılan sesle sana da haykırılır! "Ey Musa! Haberin olsun! Ben senin rabbinim."¹⁸

Bu sözleri ilimden dinleyen adam nefsinin perdelerle kaplı olduğunu anlar ve kendisine kızmaya başlar.

Kalbi alev alev yanar.

Bu alevler kalbindeki perdeleri yakmaya başladı. İşte o anda ilim; "yolcu şimdi fırsatı

17 Alak Suresi:1-5

18 Taha Suresi:12

değerlendir. Gözün açılmaya başladı. Gözünü tam aç..." Yanan ateşin yanında belki de bir yol gösterici görürsün" dedi. Adam gözlerini açtı.

Bir de ne görsün!.. İlahi kalem karşısındaydı.

Ağaç ve kamıştan değildi. Ne ucu vardı ne de kuyruğu... **Durmadan bütün beşerin kalbinde ilmin çeşitlerini yazıyordu.** Kalem sordu: "Ey Kalem! Sen neden kalplere hükümler yazıyorsun, zira onunla iradeler kaderi hazırlamaya ve mukadderata yöneltmeye tahrik ediliyor?" Kalem ona şu cevabı verdi: "Sen mülk ve şahadet âleminde gördüğünü, zahir kalemin orada vermiş olduğu cevabı ve seni ele havale etmesini unuttun mu?"

Ben de o cevabı veriyorum. O halde, benim durumumu, Yemin'ül-Melik lakabıyla anılan zata sor. Beni getirip götüreren odur. Ben onun emrindeyim." "Yemin 'ül-Melik kimdir?"

Sen Allah Teâlâ'nın şu ayetini işitmedin mi? "Gökler de sağ elinde dürülmüştür."¹⁹ "Evet! Ben bu ayeti işittim."

"Kalemler de O'nun sağ elindedir. Kalemleri gezdiren O'dur!"

Bu konuşmadan sonra yolcu, Yemin'ül Mülke kalemi hareketlendirmesinin nedenini sordu. Yemin ona "Benim cevabım şahadet âleminde gördüğün elden dinlediğin cevabın benzeridir. O da kudrete havale etmektir; zira haddi zatında elin hükmü yoktur." Bunun üzerine arif zat, kudret'e yemin'i hareketlendirmesinin sebebini sordu. Kudret;

"Ben ancak bir sıfat ve niteliğim. Git Kadir'e sor." Fakat bu esnada Huzûr-i Rabbânî'nin çağrılarının perdelerinin öte-sinden çağrıldı.

"O (Allah) yaptığından sorulmaz, ama onlar sorulurlar."²⁰

Perdeler arkasından çağrıldı. Övgüye tamah etmekten ve peygamberlerin efendisinden fazlasını yapmaktan sakın ve ona dön.

Emredileni yap, yasaklanana bırak.

O sana ne demişse sen de onu söyle. Çünkü o bu huzurda şundan fazlasını söylemedi:

"Sen ortaktan münezzehsin. Senin kendini övdüğün gibi seni övmeye taka-

tim yetmiyor." Bunun üzerine kişi dedi ki:

"Yârab! Eğer dilin seni övmeye cüreti yoksa acaba kalbin seni tanımaya tamahı var mıdır? Yani kalp bu tamahı besleyebilir mi?" Bunun üzerine şöyle seslenildi:

"Sakın siddîkların boynuna basma! En büyük siddîk'ın (Hz. Ebu Bekir'in) yanına dön. **Ona uy!** Zira peygamberlerin efendisinin ashâbı yıldızlar gibidirler. Hangisine uyarsan doğru yolu bulursun. Sen onun şöyle dediğini duymadın mı:

İdrâkin terkinden aciz olmak da idrâktir!" Bu noktadan arif kişi döndü ve dönerken soru sorduğu ve kınadığı herkesten özür diledi. Şöyle dedi:

"Sizler ancak O'nun kahir ve kudreti altında müsahhar, O'nun kabzasında girdip gelenlersiniz. Evvel, âhir, zâhir, bâtin ancak O'dur."

Bütün insanlara denir ki; "Âlemin ilahı birdir. Âlemi tedbir eden birdir; zira yer ve gökte Allah'tan başka ilahlar olsaydı, muhakkak yer ile gök fesada uğrardı." Allah Teâlâ, peygamberlere ve varislerine, insanların akıllarına göre konuşmalarını zorunlu kılmıştır. Bunun için Kur'an, Arapların konuşmalarındaki âdetleri üzerine Arap diliyle inmiştir."²¹

Sonuç

Netice olarak kader meselesinde de görüldüğü gibi hâkimiyet kayıtsız ve şartsız Allahü Teâlâ (cc)'ya aittir. Kulları yaratan ve yazgılarını yazan Allah'tır. Bizim iman etmemiz gereken hususta budur. Evet, her şeyimiz önceden yazılmıştır. Böyle iman etmedikten sonra imanımızın herhangi bir kıymetinden bahsedemeyiz.

Bizim amellerimiz var ve ondan sorumluyuz. Ve yine bizim amellerimiz de önceden kaderimizde mevcuttur.

Bu ikisi bir arada nasıl oluyor?

İşte bunu bilemeyiz.

Sadece inanırız. Çünkü Allah ve Hz. Muhammed (sav) **her zaman** doğru söyler. Makalede baştan sona vurguladık; kader anlaşılır iman edilir. Esasen makalenin yazılma gayesi de sadece bu cümleyi vurgulamaktı:

Kader anlaşılır iman edilir.

Üç Ayları Nasıl İhyâ Etmeli? - I

Muhammed Zahid RAMAZANOĞLU

“Üç aylar” diye adlandırılan Receb, Şaban ve Ramazan ayları mübarek aylar olarak kabul edilir. Bu yıl mübarek üç aylar Diyanet takvimine göre 3 Haziran 2011 Cuma günü başladı. Üç ayların İslam âlemi için hayırlara vesile olmasını temenni ederim.

Üç ayların Müslümanlarca önemli ölçüde değer kazanmasının sebepleri arasında Hz. Peygamber (sav)’ın bu aylar hakkında verdiği haberler gösterilebilir. Geniş halk kitleleri tarafından özel bir hassasiyet gösterilerek çeşitli ibadetlerle ihya edile gelen ayları ihyâ ve bu üç aydaki “Kandil Geceleri” adı altında “kutsal veya mübarek” olarak ilan edilen geceleri kutlamak konusunda öteden beri farklı yorumların yapıldığı herkesin malumu.

İfrat görüşü benimseyenler, Ramazan ayına girene kadar Receb ve Şaban aylarının tamamını oruçla geçirmeyi ve bu iki aya özgü olduğu kanaatiyle bazı namazlar kılmayı adet haline getirmişlerken, Tefrit görüşü benimseyenler, Üç aylar dediğimiz zaman dilimine herhangi bir özellik tanımanın doğru olmadığını, bu zaman diliminde tutulan oruçların, kılınan namazların ve yapılan diğer ibadetlerin tümüyle bid’at olduğunu ileri sürmüşlerdir. Bu iki kesimin her birinin, zaman zaman diğerini en ağır şekilde suçlayıcı ve itham edici tavırlar sergilediği hatta tekfirleştirdiği de görülmektedir.

Bu yazı dizimizde, gerek “Üç aylar” geleceğine karşı çıkan bazı çevrelerin, gerekse bu gelenek konusunda aşırı bir hassasiyet gösterdiği ve bu sebeple bazı bid’at tutumları sergilediği gözlenen kesimlerin birbirine taban tabana zıt olan bu anlayışları konusunda Sünnet-i

seniyye’ye ve Selef-i salihin’in davranışına uygun olan orta yolu ifade etmeye çalışacağız. Tevfik Allah (cc)’dandır.

Üç aylarla ilgili rivayetlere ve bu aylarda kutsal addedilen gecelerle ilgili bilgilere geçmeden önce İslâm’ın zaman kavramına bakışını kısaca inceleyelim:

A) KUR’ÂN’DA VE SÜNNET’TE ZAMAN

Evreni ve evrendeki her şeyi yoktan var eden Allah, yaratılmış şeyleri “zaman” ile sınırlandırmıştır. Zamanın belli dilimlere bölünmesiyle yıllar, aylar, haftalar ve günler oluşmuştur.

İslam dininin iki temel kaynağı olan Kur’ân-ı Kerîm ve Sünnet; yıllık, aylık, haftalık ve bilhassa günlük hayatın değerlendirilmesiyle ilgili ince detaylara yer vermektedir. Diğer yandan bazı ibadetler ve özellikle namazın zamanla doğrudan ilgisi vardır. Hatta farz, vacip ve nafile namazlar, zaman tanzimine yönelik gayeler taşımaktadır.¹

Kur’ân-ı Kerîm’de bizzat zaman kelimesine rastlanmamakla birlikte, zaman mefhumu çok çeşitli kelime ve kavramlarla ifade edilmiştir. Kur’ân-ı Kerîm, zaman bildiren kelimeler içinde en çok “yevm/gün” üzerinde durmaktadır. Yevm kelimesi, Kur’ân’da çeşitli şekillerde (müfred, tesniye, cemi, marife, nekre) 474 defa zikredilmektedir.² Âyetlerde zikredilen gün -değişik anlamları olmakla beraber- daha çok âhîret

1 İbrahim Canan, İslam’da Zaman Tanzimi, s. 23- 24, İstanbul, 1991.

2 Zeynep Şahin, Günler İle İlgili Hadisler, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, Sh:3, İstanbul, 2007

günü anlamındadır. Bununla birlikte dünya günü manasında kullanılmış olan yevm kelimesine de rastlanmaktadır. Allah Teâlâ, yılın her gününü bir tutmamış, kapalı veya açık biçimde bazılarının daha faziletli olduğunu belirtmiştir. Kur'ân'da faziletine vurgu yapılan günler arasında Zilhicce'nin ilk on günü³, Kurban bayramı ve Arefe günleri⁴ ile Kadir Gecesi⁵ sayılabilir.

Haftanın günlerinden bir kısmı özel ismiyle Kur'ân'da yer almıştır. Örneğin, hafta manasına gelen Cuma kelimesi, haftalık farz namazı tespit etmek için bir kere zikredilmiş ve geçtiği sûreye ad olmuştur. Kur'ân-ı Kerîm'de günün belli kısımları (leyl, fecr, nehar) üzerine yemin edilmiş ve yine günün belli dilimleri bazı sûrelere isim olmuştur (Leyl, Duhâ, Asr, Fecr). Bu da zamanın Allah katındaki değerini ve Kur'ân-ı Kerîm'in zaman tanzimine verdiği önemi göstermektedir.

Kur'ân-ı Kerîm'de olduğu gibi hadis-i şeriflerde de zaman kavramı çeşitli türevleriyle çokça zikredilmiştir. Kıyamet alametleriyle ilgili bir hadiste; "Zaman yakınlaşmadıkça kıyamet kopmaz. Bu yaklaşma öyle olur ki, bir yıl bir ay gibi, ay hafta gibi, hafta gün gibi, gün saat gibi, saat debir çıra tutuşması gibi (kısa) olur."⁶ Buyrulmaktadır. Yine Efendimiz, kıyamet alametlerinden bahsederken, Deccal'in inişini de zikretmiş, orada bulunanlar onun dünyada ne kadar kalacağını sorduklarında Rasûl-i Ekrem: "Kırk gün (kalacak). (Onun) bir günü bir sene gibidir. Bir günü, bir ay gibidir. Bir günü bir hafta gibidir. Diğer günleri, sizin günleriniz gibidir"⁷ buyurmuşlardır.

Mutlak olarak gün kavramının ele alındığı hadislerin hâricinde, haftanın yedi günü, özel günler ve hicri aylar hakkında da hadisler rivâyet edilmiştir. Hz. Peygamber, aynı ölçüde olmamakla birlikte her günün faziletini belirtmiş, bu günlerde vukû bulan hadiseleri haber vermiş ve günlerle ilgili önemli tespitlerde bulunarak, belli günlerde bazı işlerin yapılmasını teşvik etmiştir.⁸

Ümmetine oruç tutmayı tavsiye eden Hz. Peygamber, bu tavsiyesini bazı günlerde yo-

ğunlaştırmıştır. Bunlardan Pazartesi ve Perşembe günlerini ay boyunca oruçlu geçirmeye güç yetiremeyenlere, o hicri ayın ilk Pazartesi ve Perşembe gününde oruç tutmaları önerilmiştir. Çünkü bu dönemde oruç ibadeti, ayın diğer zamanlarına göre bünyeyi daha az yormakta, kişiye daha kolay gelmektedir. Yine dolunaydan sonraki dönemle ilgili olarak hadislerde kan aldirılması (Hacamat) tavsiye edilmiştir. Ancak bunun özellikle hicrî ayın on yedinci gününde yapılmasının istenmesinin ardında bir hikmet bulunmaktadır. Zira dolunayın zararlı etkilerine maruz kalan insanların bünyeleri bu dönemde zayıflamakta, damarlarındaki kan miktarı azalmaktadır. İşte tam bu noktada O'nun her sözünün ardında bir hikmetin bulunduğu ortaya çıkmaktadır. Zira günümüzde ilim adamlarının belirttiği hususları, Allah Rasûlü bundan asırlar öncesinde dile getirmiştir.

Haftanın günlerini değerlendirme konusunda Müslümanlara tavsiyelerde bulunan Hz. Peygamber'in, hicrî ayların belirli günleri hakkında da bazı emir, tavsiye ve yasakları bulunmaktadır.

Hadislerde ayın ve yılın belli günleri sair zaman dilimleri içinde ayrıcalıklı bir yere konmuş, bir kısım özel günlerin faziletine işaret edilmiştir. Haftanın günleri arasında, fazileti hakkında en fazla hadis rivayet edilen gün Cuma'dır. İçerisinde duaların reddedilmediği bir saatin bulunduğu bu gün, diğer günlerin efendisi olarak nitelendirilmiştir. Cuma'nın ardından Pazartesi ve Perşembe günleri, Hz. Peygamber tarafından seçkin kabul edilen günler olarak karşımıza çıkmaktadır.¹⁰

Şüphesiz ki Allah Rasûlü haftanın her gününü ve zamanını kulluk şuuru içerisinde, ibadet ve hayırlarla dolu olarak geçirmiştir. Ancak, araştırmalardan çıkan sonuç, O'nun bazı günleri ve zamanları diğerlerinden daha faziletli kabul ettiği ve bu günlerde ve zamanlarda zikir, dua ve ibadetini arttırdığıdır.

B) ÜÇ AYLAR

"Üç Aylar" Recep ayı ile başlayıp, Ramazan ayı ile biten feyizli ve bereketli bir maneviyat mevsimidir. Bu aylar, rahmet dalgalarının başladığı, manevi huzur ve sükûnun kalplere doğduğu, ilahi rahmetin coştığı aylardır. Bu aylar girince, mü'minlerin ruhlarını manevi bir hava kaplar. Bu ayların Müslümanlarca önemli ölçü-

3 El-Fecr Suresi ,2

4 el-Fecr 89/1-5.

5 el-Kadir 97/3.

6 Tirmizî, Zühd 24.

7 Ebû Dâvûd, Melâhim 14.

8 Bu konuda geniş bilgi için: Zeynep Şahin, Günler İle İlgili Hadisler, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, İstanbul, 2007

9 Ahmet F. Yüksel, "Astro Ay", Astroloji, 1998, <http://sufizmveinsan.com/astroay.html> (15 Nisan 2007), s. 3-4.

10 Zeynep Şahin, Günler İle İlgili Hadisler, Sh:136

de değer kazanmasının sebepleri arasında Hz. Peygamber (sav)'ın bu aylar hakkında verdiği haberler gösterilir. Nitekim Enes b. Mâlik (r.a)'den şöyle rivayet edilmiştir: "Receb ayı girdiğinde Hz. Peygamber (sav) şöyle dedi: Allah'ım! Receb ve Şaban'ı bize mübarek kıl ve bizi Ramazan'a ulaştır."¹¹

Üç ayların değerini ifade eden diğer bir önemli özellik ise, "Kandil Geceleri" adı altında "kutsal veya mübarek" olarak ilan edilen beş mübarek kandil¹² gecesinden dördünün bu aylar içinde olmasıdır. Regaib gecesine, Recep ayının ilk cuma gecesine; Mirac gecesine, Receb ayının yirmi yedinci gecesine; Berat gecesine, Şaban ayının on beşinci gecesine; Kadir gecesine ise Ramazan ayının yirmi yedinci gecesine rastlar.

1) RECEB AYI: Muharrem ile başlayan ve Zilhicce ile sona eren Kamerî takvim aylarının yedincisi olan Receb, aynı zamanda "üç aylar"ın ilkidir. Hz. Peygamber (sav)'ın Receb ayı girdiğinde: "Allah'ım! Receb ve Şaban'ı bize mübarek kıl ve bizi Ramazan'a ulaştır." diye dua ettiğini nakletmiştik. Halk arasında meşhur olan, "Receb Allah'ın ayıdır; Şaban benim ayımdır; Ramazan ise ümmetimin ayıdır" şeklindeki muhaddislerin çoğunca uydurma sayıldığını da burada ifade etmiş olalım. ¹³Nitekim günümüz İs-

"Üç Aylar" Receb ayı ile başlayıp, Ramazan ayı ile biten feyizli ve bereketli bir maneviyat mevsimidir. Bu aylar, rahmet dalgalarının başladığı, manevi huzur ve sükûnun kalplere doğduğu, ilahi rahmetin coştığı aylardır. Bu aylar girince, mü'minlerin ruhlarını manevi bir hava kaplar. Bu ayların Müslümanlarca önemli ölçüde değer kazanmasının sebepleri arasında Hz. Peygamber (sav)'ın bu aylar hakkında verdiği haberler gösterilir. Nitekim Enes b. Mâlik (r.a)'den şöyle rivayet edilmiştir: "Receb ayı girdiğinde Hz. Peygamber (sav) şöyle dedi: Allah'ım! Receb ve Şaban'ı bize mübarek kıl ve bizi Ramazan'a ulaştır."

lam âlimlerinden Yusuf el Kardavi de bu rivayetle ilgili şunları söylüyor: "Receb, Allah'ın ayıdır..." diye başlayan hadis münker ve çok zayıf bir hadistir. Hatta âlimlerin çoğu ona "Mevzu" demişlerdir. Yani Allah Rasulü (sav) adına uydurulmuştur. Dini ve ilmi yönden herhangi bir kıymeti yoktur. Âlimlere düşen insanları sakındırmak için bu yalan ve uydurulmuş hadislerden insanları haberdar etmektir." ¹⁴

Hz. Peygamber (sav), Receb ayında çok sık oruç tutmuştur. İbn-i Abbâs (ra) şöyle demiştir: "Resulullah (sav) Receb ayında bazı yıllarda öyle oruç tutardı ki biz, 'Gâliba) hiç yemeyecek (ayın her gününde tutacak)' derdik. (Bazı yıllarda da öyle) yerd ki biz; '(Galiba) hiç tutmayacak' derdik."¹⁵ Hz. Peygamber (sav), her ay üç gün oruç tutardı. Bu üç günü, bazen ayın başına, bazen ortasına (eyyâm-ı bîd: kamerî ayların 13, 14 ve 15./dolunay geceleri), bazen da sonuna rastlatırdı. Özellikle dolunay günlerinde oruç tutmayı tavsiye ettiği nakledilir. Hatta bu günlerde orucu emrettiği ve faziletini belirttiği olmuştur: Abdullah İbn-i el-Kaysî, babasından anlatıyor: "Resulullah (s.a.v), bize eyyam-ı bi'z'de yani ayın onüç, ondört ve onbeşinci günlerinde oruç tutmamızı emrederdi ve 'Bunlar yıl orucu vaziyetindedir' derdi." Bu hadislerle dayanarak, her ay üç gün oruç tutmak, nafîle oruçları arasında sayılmıştır. Ve dahi Ramazan'dan sonra en sevaplı nafîle oruçlar, Receb ve Şaban aylarında tutulan oruçlardır. Ama şunu söylemekte fayda var: Receb ayını tamamen oruçlu geçirme ve bu aya mahsus özel bir oruç tutmanın faziletine dair de ne Hz. Peygamber (sav)'den, ne de Sahabe'den (Allah onlardan razı olsun) gelmiş sahih bir riva-

11 Ahmed b. Hanbel, **Müsned**, 1/259. Ebû Nu'aym, "Hilyetu'l-Evliyâ"da ve ed-Deylemî, "Müsnedu'l-Firdevs"te rivayet etmişlerdir. Ancak isnadında zayıflık vardır. Bkz. el-Münâvî, "Feydu'l-Kadîr", IV, 18.

12 Eski devirlerde cami görevlileri Regaib, Berat, Mi'rac gibi gecelerde minareleri kandillerle donatırlar, minare aralarına gecenin anlamını belirten mahyalar (ışıklandırılmış yazı ve şekiller) asarlardı. Bu mübarek gecelerde minarelerin kandillerle donatılmasından dolayı, halk arasında bu gecelerin "kandil geceleri" şeklinde isimlendirilmesi yaygınlık kazanmıştır. Geniş bilgi için bak: Nebi Bozkurt, "Kandil", c. 24, Sh: 300, **Diyanet İslam Ansiklopedisi (DİA)**, İstanbul, 2001.

13 Muhammed b. Ali eş-Şevkânî, **el-Fevâidü'l-Mecmûa fi'l-Ehâdisi'l-Mevdûa**, Sh:100,2. Baskı, el-Mektebû'l-İslâmî, Beyrut, 1392; Aclûnî, **Keşfü'l-Hafâ ve Müzîlû'l-İlbâs**, c: 1, s: 423-424, hadis no: 1358.3. Baskı, Dâru'l-

Kütübî'l-İlmiyye, Beyrut, 1998.

14 Prof. Dr. Yusuf El- Kardavi **Çağdaş Meselelere Fetvalar**, c.2,Sh:55-57,Tahir Yayıncılık, İstanbul, 1994.

15Buharî, savm 53; Müslim, sıyâm 179, no:1157; Ebu Davud, savm 55, no:2430.

yet yoktur.¹⁶ Üç ayları hiç ara vermeden tutmak sünnet ve müstehap da değildir, hatta bunun bid'at olduğu âlimlerin cumhurunun görüşüdür.¹⁷

Recep ayının içinde özellikle ülkemizde kut-sal sayılan iki gece bulunmaktadır. Birincisi, Recep ayının ilk Cuma gecesidir. Recep ayının ilk Perşembe gününü Cuma gününe bağlayan gece "Regaib geces"i olarak kutlanır. Birtakım takvim yaprakları ve ehil kimseler tarafından yazılmamış olan "Namaz Hocas"ı, "Dua Kitab"ı türünden kitaplarda, Hz. Peygamberin Regaip gecesinde ana rahmine düştüğü, Recep ayının ilk Perşembe günü oruç tutup gecesinde Regaip namazı adıyla bir namaz kılmanın sevap olduğu ve bu gecenin birçok faziletinin bulunduğu yönündeki rivayetlerin "asılsız" olduğu hadis âlimlerince belirtilmiştir.¹⁸Nitekim Ali el-Karî ve Şevkânî gibi âlimler şöyle derler: "Receb ayının ilk geces"i veya herhangi bir geces"i belli bir namaz kılmaya teşvik eden hadisler uydurmadır."¹⁹Yine İbn-i Hacer şöyle der: "Receb ayının ilk cuma geces"i -ki "Regaib Kandili" olarak anılmaktadır- belli bir namaz kılmaya teşvik eden hadisler arasında da Hz. Peygamber (sav)'den sağlam tariklerle gelen bir rivayet yoktur."²⁰

Günümüz âlimlerinden Vehbe Zuhayli de şöyle demektedir: "Her ne kadar bazı rivayetlerde Regaib ve Berât kandillerinde kılınacak nafilâ namaz çeşidinden bahsediliyorsa da muhakkik hadisçiler bu rivayetlerin uydurma olduğunu, dolayısıyla sırf bazı kandillere has nafilâ namaz bulunmadığını ispat etmişlerdir. Hatta herhangi bir şer'î dayanağı bulunmadığı halde halk arasında yaygın hale getirilmiş olan ve bazı mübarek gecelere mahsus olduğu zannedilen namazları cemaatle kılmak bidat olduğu için mekruhtur. Halk arasında Regaib geces"i namazı diye meşhur olan ve tamamen uydurma olan namazda olduğu gibi. Çünkü sahih hadis kitaplarında böyle ve bu isimle bilinen herhangi bir namaz yoktur."²¹

16 İbn Receb, "Tebînu'l-Aceb bimâ Verede fî Fadli Receb" 'den naklen Ebubekir Sifî. Üç Aylar Üzerine, <http://www.ebubekirsifil.com/index.php?sayfa=detay&tur=makale&no=10>

17 Prof.Dr. Vecdi Akyüz, Mukayeseli İbadetler İlmihali, C. 2, sh. 244, İz yayıncılık, 1995 baskısı.

18 Hamdi Tekeli, "Regâip Geces"i, c: 34, Sh: 535, DİA, İstanbul, 2007

19 "el-Masnû", 259; el-Leknevî, "el-Âsârü'l-Merfû'a", 58 vd.; eş-Şevkânî, "el-Fevâidu'l-Mecmû'a", 47.

20 İbn Receb, "Letâifu'l-Ma'ârif", 131.

21 Vehbe Zuhayli, İslâm Fıkhı Ansiklopedisi, C.2, Sh.179,

Tasavvuf kitaplarında yer alan: "O ayda bulunan İlk Cuma gecesinden gafil olmayın. Çünkü o, meleklerin regaip diye isimlendirdikleri bir gecedir. Kim recae ayının ilk Perşembe gününü oruç tutar ve o günün, akşamla yatsı arası on iki rekât namaz kılsa, (namazın keyfiyetini açıkladıktan sonra) Allahu Teala o kimsenin günahlarını bağışlar"²² rivayeti hakkında İbnü'l-Cevzi şunları söyler: "Bu hadis Allah Rasulü (sav) üzerine uydurmadır. Ali İbn Abdillah bu rivayetiyle ilim ehli tarafından itham olunup yalancı sayılmıştır. ...Ben doğrusu ramazan ve teravih namazlarına nazaran insanların bunda, nasıl izdihamlaştıklarını garipseyorum. Çünkü bu namaz halk indinde diğerlerinden daha büyük ve değerlidir. Çünkü bu namazda diğer beş vakit namaza gelmeyenler hazır bulunmaktalar."²³ İbnü'l-Cevzi'nin garipseyerek söylediği durumun ülkemizde şuan fazlasıyla olduğunu söylememiz yanlış olmayacaktır. Farz namazları kılmayan nice kimselerin kandil gecelerinde cami cami dolaştıklarını görmekteyiz ve duymaktayız. Dine karşı kayıtsız davranışlarda bulunan ve yılın çoğunda Allah için alınlarını secdeye koymayan milyonlarca insanın "kutsal" görülen bu gecelerde yüzlerce rekât namaz kılıp sabahlamaları gerçekten içler acısı ve ağlanacak bir durumdur. Üzümlere ifade etmek gerekir ki, cami ve mescidlerini kabir haline getirip, Kur'an'a hayatlarında sırt dönenlere, gaflet ve isyan içinde yaşayanlara, Kandiller, Mevlidler değil, Kur'an ve Sünnet bilgisi gerekmekte. Râsul-i Ekrem (sav)'in: "Dinimizden olmayan herhangi bir şeyi uyduranın ortaya koyduğu merduttur. (reddedilmiştir). Her bid'at dalalettir."²⁴ buyurduğu bilinmektedir. Bu hadisteki "Küllü bid'atün dalaletün" hükmü umumi bir beyandır. Bugün; kandil gecelerinde devlet televizyonlarından mevlidler okunmakta ve dua edilmektedir. Bu dualarda Allahu Teala'nın dinine karşı savaşı ve binlerce mü'mini şehid eden tağutlara bile dua edilmektedir. Bu husus göz ardı edilmemelidir.²⁵

Recae ayındaki ikinci kutsal görülen gece; Receb ayının yirmi yedinci geces"i olan "Mi'rac geces"idir. Hz. Peygamber(sav)'in, hicretten bir süre önce, Allah'ın emri ile Mescid-i Harâm'dan

Risale Yayınları, İstanbul-1990.

22 Ebu Şame, el-Baisu Ala inkarî'l-Bida'i ve'l-Havadisi, s. 39-40.

23 İbnü'l-Cevzi, el-Mevdu'at, c.2, s. 125-127.

24 (Sahih-i Müslim, C/1, sh:592. Had. No:867. İst. 1401)

25 Yusuf Kerimoğlu, Fıkhî Meseleler, c.2, Sh:333, Ölçü Yayınları, İstanbul-1985

Kudüs'te bulunan Mescid-i Aksâ'ya götürüldüğü, oradan semaları katedip Rabbi'ne yükseldiği tarihen sabit gerçek bir olaydır ve buna Mi'rac denir.²⁶ Ancak bu geceye mahsus herhangi bir ibadet sahih olarak nakledilmiş değildir. Bazı tasavvufi eserlerde "Miraç gecesi kılınacak namaz on iki rekâttır. İki rekatte bir selam verilerek kılınacak olan namaz on iki rekât ile bitirilir. Her rekatte Fatihadan sonra on kere ihlâs okunur."²⁷ gibi ifadeler vardır. İmam Aclûnî bu tür rivayetler hakkında şöyle der: **"Bu rivayetlerin Kûtu'l-Kulûb, İhyâu Ulûmiddîn, Tefsîr-i Sa'lebî gibi (tasavvuf ağırlıklı) kitaplarda yer almasına aldanılmasın. Her ne kadar İhyâu Ulûmiddîn, Kûtu'l-Kulûb adlı kitapların yazarları (İmam Gazali ve Ebû Talib el-Mekkî) bu hadisleri zikretse de bu konuda ne sünnette ne de hadis imamlarının yanında herhangi bir (sahih hadis) bulunmaktadır. Çünkü sünnet (onların demesiyle değil) ancak Peygamberin sözü, fiili ve takriri ile sabit olur."**²⁸ Söz **Kûtu'l-Kulûb**, Gunyetü'l-Talibîn ve **İhyâu Ulûmiddîn gibi kitaplardan açılmışken İmam Leknevi'nin** şu güzel tespiti aktaralım: "(Bu tür namazların) Gunyetü'l-Talibin ve sufilerin diğer kitaplarında zikredilmesinin herhangi bir önemi yoktur. Bu konuda itibar edilecek olan, hadisin sübûtu için hadis âlimlerinin rivayet ve şahadetleridir, kişilerin keşifleri değildir. Muhaddislerin bu konuda şiddetli davranmaları gerçekten çok yerindedir. Çünkü onlar baktılar ki bu namazlar, havas ve avam herkes arasında Allah Rasûlü'nden (sav) rivayeti sabit olduğu zannıyla yayılmakta, onlar da bu namazlar hakkında açıklamada bulunup bu konudaki hadislerin uydurma ve çok çirkin olduğunu söylemeyi kendilerine görev bildiler. Eğer bunu yapmasalardı, avam bir tarafta havasın çoğu bile tasavvuf ehli kimselerin kitaplarında bu namazın zikri geçtiği için buna aldanacaklardı."²⁹

Hasaneyn Muhammed Mahluf da İsrâ ve Miraç gecesi ile ilgili olarak der ki: "Eski zaman-

lardan beri Müslümanlar Miraç gecesini Allah'a şükürle ikame edip, bu gecedeki büyük fazileti aramışlardır. O gece Allah'a insan yaklaştıran nafil ibadetler eda edilebilir, tasaddukta bulunulup yakınlar ziyaret edilebilir, dualar edilebilir. Ancak, bilinmesi gerekir ki, bu gecede Allah'a şükür için kıyamda bulunmak sadece bu geceye özgü bir vacib değil bilakis o gecede Allah'a yaklaştıran ameller caiz olduğu gibi, başka gecelerde de caizdir. Bu gecelerdeki kıyam(nafil ibadet), eğer bunun vacib olduğundan hali olursa herhangi bir sakıncası olmaz. Ancak sakıncalı ve sakınılması gereken, bu gecede herhangi bir namaz kılmanın, Allah'ın vacib kıldığı veya Rasûl'den (sav) bu konuda bir Sünnet olduğu veya sahabe ile ümmetin selefinden bir eser (haber) olduğu şeklindeki itikaddır."³⁰

Mi'rac, Hz. Peygamber'e büyük bir ihsan, eşsiz bir armağandır; ümmetinin de bundan büyük bir nasibi vardır. Mi'rac gecesi Hz. Peygamber'i, başta mirac olmak üzere genellikle mucizeleri, o gece armağan edilen namaz ibadetinin önemini, İsrâ sûresini ve orada geçen dini, ahlaki hükümleri anmak, anlatmak, temsil etmek elbette yararlıdır ve yapılmalıdır. Toplumumuzda Miraç gecesine Resûlullah (sav)'ın Kur'an-ı Kerim'den sonraki en büyük mucizesi olan İsrâ ve Miraç mucizesinin yıldönümü olması itibarıyla ayrı bir anlam verilmekte ve kutlamalar yapılmaktadır. Ancak ne yazık ki o kutsal mekânlar bugün Yüce Allah'ın haklarında: "İnsanların içinde iman edenlere düşmanlıkta en katı olanların Yahudilerle müşrikler olduğunu görürsün."³¹ diye buyurduğu Siyonistlerin işgali altındadır. İsrail Terör devletinin ne kadar zalim olduğu en son geçen yıl İnsani Yardım Vakfı(İHH)'nın yardım filosuna karşı yapılan alçakça saldırıdan da anlaşılmıştır. Müslümanlar olarak İsrâ ve Miraç gecesini kutlarken, bu mübarek geceyi ihya ederken bu hakikatleri de aklımıza getirmeli ve oraların işgalden kurtarılacak yeniden İslami kimliğine kavuşturulmasının bütün Müslümanların görevi olduğunu düşünmeliyiz. Mescid-i Aksa davasının bütün Müslümanların davası olduğunu bilmeliyiz.

(Devam edecek)

26 Miraç olayı Resulullah (s.a.s.)'ın Kur'an-ı Kerim'den sonra en büyük mucizesidir. Miraç konusunda günümüz modernistlerinin şazz yani şer'î açıdan geçersiz hatalı düşünceleri vardır. Bu iddiada bulunanlar miracın Kur'anî delilinin olmadığını ileri sürüyorlar. Onlardan bazıları İsrâ olayını da anlamakta zorluk çekmekte ve Kur'an'da sözü edilen Mescidi Aksa'nın Kudüs'teki Mescidi Aksa değil Mekke'de bir yerlerde küçük bir mescid olduğunu ileri sürmektedirler. Bu konudaki iddiaların geçersizliği ve tutarsızlığı hakkında bak: Ahmet Varol, Miraç dosyası. <http://www.vahdet.com.tr/>

27 el-Leknevi, el-Asar el-Merfua Fi'l-Ahbari'l-Mevdua; s. 112

28 İsmail b. Muhammed el-Aclûnî, **Keşfü'l-Hafâ ve Müzîlü'l-İlbâs**, c: 2, s: 410-419

29 el-Leknevi. el-Asar el-Merfua Fi'l-Aiibari'l-Mevdua, s: 76

30 Hasaneyn Muhammed Mahluf, Feteve Şer'iyye, c.2, Sh: 129-134'den nakleden M. Emin Akın, Kandil Geceleri ve Bin Yıllık Bir Yanılı, Sh: 135-137, Esra Yayınları.

31 Maide, 82

İslamî Eğitimin İlkeleri - I

Serdar KOYUN

Prensip; Kendisinden fikirlerin türediği kapsamlı ve genel düşünceleri ihtiva eder.

Araştırma, kıssa, yasa, tabii ilimler, genel fikirler.

Bir kısmı Kuran ve Sünnet'te açık olarak ifade edilmiştir. Örn; yetimin gözetilmesi, fitratın korunması, insani değerlerin hıfzı, öğrenim ve öğretimin farz oluşu gibi ilkeler.

"İslam'da yazılı hukukun dışında bir de yazılı olmayan hukuk vardır."

Bir kısmı ise yani açıkça belirtilmeyenler ise Hz. Peygamber(sav)'ın ve Kuran'ın insan ve toplumla olan karşılıklı ilişki ve iletişiminden çıkarılır. Örn; Şahsiyet eğitimi, ferdi farklılıkların gözetilmesi gibi.

İslami eğitim prensipleri incelendiğinde **soy-luluk, pratiklilik, uygulamadaki kapsamlılık** gibi özelliklerinin ön plana çıktığı görülür. Bu prensipler **eğitimde ihlâs, öğretimde dikkat** esasları üzerine hareket edilirse, eğitsel çalışmalarda **samimiyet**, tatbikatta da **kapsamlı olma** özelliği oluşur. Çünkü İslami eğitim yapısını semanın vahyinden, nübüvvetin hikmet pınarından almıştır.

Birinci Prensip

ÖĞRENİM HER FERDE FARZDIR

Tüm çağdaş eğitim bilimciler, eğitim düşüncülerini, eğitim psikologları şunu iyi bilsinler ki, İslam onlardan önce öğrenime ve öğrenimi yönlendirmeye ilgi göstermiş ve ümmetin bilginlerini bu işe çağırmıştır. Üstelik toplum içinde ilim sevgisini diriltmiş ve bireyleri öğrenime sevk etmiştir. Bunu yaparken de en doğru ma-

nası ve bu çağda mümkün olan en üstün üslupla bunu yapmıştır.

Bir eğitim psikologu öğrenimi şöyle tarif etmiş; **Öğrenim, tecrübe kazanmak suretiyle gerçekleşen davranış değişikliğidir. Ona göre bu değişiklik dürtüleri tatmin etme ve hedefe ulaşma esnasında oluşur. Buradan hareketle öğrenim yeni konumlarla birlikte keyfiyet kazanır. Fakat bu keyfiyet kazanma da alıştırmaya yapmaya muhtaçtır.** Psikolog bu nedenle alıştırmayı şöyle tarif eder: **Alıştırma, bireyin yeni konumunu başarılı bir şekilde benimsemesi için yaptığı tekrarlanan çabalar**dır.¹

Modern çalışmalarda öğrenim unsurlarına bakacak olursak;

Yeni kabuller ya da uygun davranışlar gerektiren yeni konumlar.

Geçmişte bulunduğu konuma alışmamış ya da kabullenememiş birey.

Yeni konumlara uygun yeni davranışları düzgün bir şekilde yerleştirmek için tekraren yapılan çabalar, alıştırmalar ve girişimler.

Bu unsurlar her öğrenim sisteminde var olan unsurlardır. Fakat bunların gösterdiği şeyler, eğitimcinin hedefleri, inancı ve hayat anlayışı ile paralel olarak çoğu kez farklılık gösterir.

İslami eğitimde öğrenim;

Öğrenim unsurlarından **konum**, İslami eğitimde eğitimci ve eğitilenin her ikisini de kuşatan soyut bir bütün değildir. Bilakis o insanın

1 İlmü'n Nefsi't- terbuvi; Arthur Gates ve diğerleri

kişiliğinden kaynaklanır ve değişmez bir akide üzerine yapılan bilinçtir. Bu sabit akide belirtilen bilince uygun olarak onun beklentilerini gerçekleştirmek üzere diğer etkenlerle uyum içerisindedir.

Bu sebeple Müslüman eğitimcinin yerine getireceği **ilk çalışma İslami eğitimin esaslarını yerleştirmek olmalıdır.** Eğitilenin fikir ve duygularını inandığı hedefe ve akidesine uygun olarak şekillendirmelidir. Böylece bireyin hayata, evrene, kendi nefesine ve toplumuna karşı konumu belirginleşir. Diğer bir ifadeyle; kişinin hayatta karşılaşacağı durumlar karşısında kabulleri, infialleri ve düşünceleri açıklık kazanır.

Şurası bir gerçektir; İslami eğitim yalnızca hayata karşı belli bir konum edinip öylece durmaz. Aksine herhangi bir konuda, herhangi bir toplumda veya herhangi bir varlık karşısında takındığımız tutuma uygun olarak ve içimizden geçirip hissettiğimiz duygulara uygun olarak hemen hayatımızı ve davranışlarımızı organize edip egzersiz yapmaya geçeriz.

Bu nedenle,

İslam'da eğitim zorunludur.

Bu zorunluluğu, fertlerin davranış ve ilişkilerini düzenleme, ümmetin ve toplumun işlerini belli bir sisteme sokma ihtiyacı gerekli kılmıştır.

Öğrenim İslam'ın gereklerindendir;

İslam'ın doğuşundan itibaren öğrenim ve öğretim işlevine bakacak olursak;

Müslümanlar bu dine boyun eğdikleri andan itibaren hayatın tüm sorunları karşısında yeni bir konum edindiler. Ailevi ve toplumsal ilişkilerinde, kâinata bakışlarında, kendileri ve dünyadaki misyonları konusunda yeni bir tavır takındılar. Üstelik bu yeni konum akli ve nakli delile dayanan, ikna eden, sahih bir iman üzerine yapılanmış olan bir konumdu. Onları bireysel ve toplumsal olarak davranış değişikliğine zorlamıştır.

Müslümanlar bu dine boyun eğdikleri andan itibaren hayatın tüm sorunları karşısında yeni bir konum edindiler. Ailevi ve toplumsal ilişkilerinde, kâinata bakışlarında, kendileri ve dünyadaki misyonları konusunda yeni bir tavır takındılar. Üstelik bu yeni konum akli ve nakli delile dayanan, ikna eden, sahih bir iman üzerine yapılanmış olan bir konumdu. Onları bireysel ve toplumsal olarak davranış değişikliğine zorlamıştır.

Özellikle ilk Müslümanlar yüzlerini Allah (c.c)'a ve O'nun yasalarına teslim ettikleri, kalplerini ve davranışlarını O'nun hoşlanacağı şeylere yönlendirdikleri, ilişkilerini ve amellerini O'nun dinine, Kitabına ve elçisinin sünnetine uygun olarak düzenledikleri zaman hayatlarında davranış değişikliği kaçınılmaz oldu. **İslam'ın (teslimiyete dayalı bir yaşam biçimi) içeriğini gerçekleştirirken, metoda dayalı birleştirici bir öğrenim ümmetin tüm bireyleri için kesin bir zorunluluk haline gelmişti.**

Şu halde İslam'ın ge-

reklerinden biri de;

Müslüman İslam'la ilgili hususları Rabb'ani kaynaktan almalıdır.

"Müslüman, akide gerçeği, varlıklar üzerine genel düşünüş, ibadet ile ilgili hususlar, ahlak, davranış, değerler ve ölçüler, siyasi sistemlerdeki esaslar, toplumsal ve iktisadi düzenlemelerdeki usuller gibi konuları, insan dinamizmini uyandıran faktörlerin izahını ve insanlık tarihinin hareket seyrine ilişkin açıklamaları ancak böyle bir Rabb'ani kaynaktan ve bu konularda dininden emin olduğu, pratik hayatta akidesine bağlılığına güvendiği bir Müslüman'dan alabilir."²

Bütün bunlar öğrenim ile elde edilir. Şu halde öğrenim İslami bir zorunluluktur. Zira teslimiyet ancak öğrenimle gerçekleşebilir.

Öğrenimin gerekliliğine dair deliller;

İslam (teslimiyet) öğrenimle tahakkuk ettiğinden dolayı bu konuda inmiş ayetler, hem öğrenimin gerekliliğini açıklar, hem de öğrenime teşvik edip onu yönlendirir.

Kur'an'da öğrenimin gerekliliğini en açık bir şekilde gösteren belki de şu ayettir:

"Müminlerin topluca savaşa çıkmaları gerekmez. Öyleyse onlardan bir grup savaşa çıktığın-

2 Mealim fit-Tarik, Seyyid Kutup, s:126.

da bir grup kalsın. Dinde anlayış kazansınlar, giden grup geri döndüğünde onları uyarsınlar. Belki sakınırlar.” (Tevbe-122)

İbn Abbas (r.a) bu ayetin tefsiri hakkında sunları söylemektedir;

“Bir grup savaşa çıksın. Bir grupta Allah Resulü (sav) ile birlikte geride kalsın. Resulullah (sav) ile birlikte kalanlar dini işlerde ince anlayış kazanırlar. Savaşta döndüklerinde kardeşlerini uyarırlar. Umulur ki, savaştan dönenler Allah’ın kitabı ve hadleri hakkında onlar savaşa gittikten sonra inen Allah’ın hükümlerini öğrenip sakınırlar.”³

Öğrenimin ümmetin tüm fertlerine farz olduğunu gösteren ayetin kısmı şu şekildedir; “Kavimleri kendilerine döndüklerinde onları uyarsınlar.” (Tevbe-122)

Buna göre öğrenimin farziyeti umumidir, geneldir.

Allah-u Teâlâ’nın ümmetin tüm fertlerini dinde anlayış sahibi olmaya yönlendirmesi, dini işlerde bireyleri uyarmaya teşvik etmesi, topluca savaşa çıkmanın men edilmesinin sebebidir.

Çünkü topluca savaşa çıkıldığında ümmetin âlimlerinin şehit olması ve geride kalan bireyle rin öğreniminin eksik kalma riski vardır.

Her bir grup için öğrenim ve öğretim ile cihada çıkan ilim talebesi bir topluluk tertip edilmiştir. Öyleyse öğrenim ve öğretim önemi cihaddan daha az olmayan bir farzdır. Çünkü öğrenim hem dinin hem de akidenin savunulması ve müdafaa edilmesidir.

Zaten din ve akideyi savunup yaymak cihadın birinci amacıdır.

Konunun sünnetten deliline gelince de en açık örnek; Allah Resulü’nün şu sözüdür;

“İlim öğrenmek her Müslüman’a farzdır.”

İbn Kayyim el-Cevziye bu hadisi şöyle açıklar:

“İman her ferde farzdır. İman ilim ve amel den oluşur. İlim ve amel olmazsa imanda olmaz.”

Kulların tamamına bir zorunluluktur Allah’a ibadet etmek. Allah’a ibadet ise ancak ilimle mümkün olabilir. Söz konusu ibadetleri kişi önce tanır ve bilir ondan sonra yerine getirir.

Örnek hadisler;

“Kim ilim arayarak bir yol tutarsa Allah ona cennet yolunu kolaylaştırır.”⁴

“Kim de ilim isteyerek bir yola çıkmışsa, döne ne kadar o kişi Allah yolundadır”⁵

Bu hadislerle göre; İslam, öğrenme ve ilim aramayı insanın üzerine ecir ve sevap alacağı, aynı zamanda Allah katında kendisi ile yer edineceği ibadetlerden saymıştır.

Öte yandan âlimleri ve ilim talebelerini mücahitler ve şehitler gibi saymıştır. Hatta onları peygamberlerin varisi kılmıştır.

“Kim bir ilim arzu ederek bir yol tutarsa Allah ona cennetin yolunu kolaylaştırır. Doğrusu melekler onun yaptığı şeye hoşnutluklarını göstermek için ilim talibinin üzerine kanatlarını yayarlar. Yer ve gökteki varlıklar hatta sudaki balıklara varana dek ilim öğrenen için istiğfar ederler. Âlimin abide olan üstünlüğü ayın diğer yıldızlara olan üstünlüğü gibidir. Âlimler peygamber varisidirler. Peygamberlerde dinar ve dirhem miras bırakmazlar. Onların mirası ilimdir. Kim onu alırsa doğrusu bol bir nasip almıştır.”⁶

Devam edecek...

4 Riyazus’s-Salihin min kelamı Seyyidi’l-Mürselin s:245, 246.

5 A.g.e.s: 246.

6 Riyazus’s-Salihin, s:396.

İslam Kardeşliği İçin El Ele...

Furkan Alper ULUĞ

"İşte benim yolum budur. Ben ve bana uyanlar, insanları Allah'ın yoluna körü körüne değil, bilgiyle davet ederiz. Allah'ı, layık olmadığı şeylerden tenzih ederim. Ben müşriklerden değilim."

"Müminler, ancak kardeşlerdir. O halde kardeşlerinizin arasını bulup barıştırın. Allah'tan korkun ki, merhamet edilesiniz." (Hucurat 49/10)

Hamd Allah'adır. Salât ve selam kulu ve elçisi Hz. Muhammed(s.a.v)'e onun âli ve Ehli Beyti'ne olsun. Bizi doğru yola erdiren Allah'a hamd olsun. O dilemese biz hidayete kavuşamazdık. Allah'ım! Geçmişteki kusurlarımızı affet; gelecekte de bizi razı olacağın işlere muvaffak kıl! Allah'ım! Biz senden yardım ve kurtuluş umarız! Bize fazlınla karşılık ver! Bizi doğru yolundan ayırma! Din ve dünya işlerimizde basiret ver! Bizi bir an bile olsa nefislerimize bırakma! Bizi zalimlere "fitne" yapma! Allah'ım! Günahlarımızı ve işlerimizde yaptığımız israfı başışla! Bizi yolumda ayak diretebilenlerden eyle! Kalplerimizi disiplin altına al! Bize va'dettiğin zaferini ver!

Yeni bir Mavi Marmara'nın sulara açılacağı, üçüncü bir İntifada'nın başlatıldığı bir dönemde İslam kardeşliğini konu edinip onun hakkında konuşmamız yerinde olur herhalde. Özellikle İslam'ın her yerinde ateş, açlık ve kanın olduğu şu dönemde, Müslümanların kardeşliği, önümüzde ehemmiyetle bekleyen en büyük konudur.

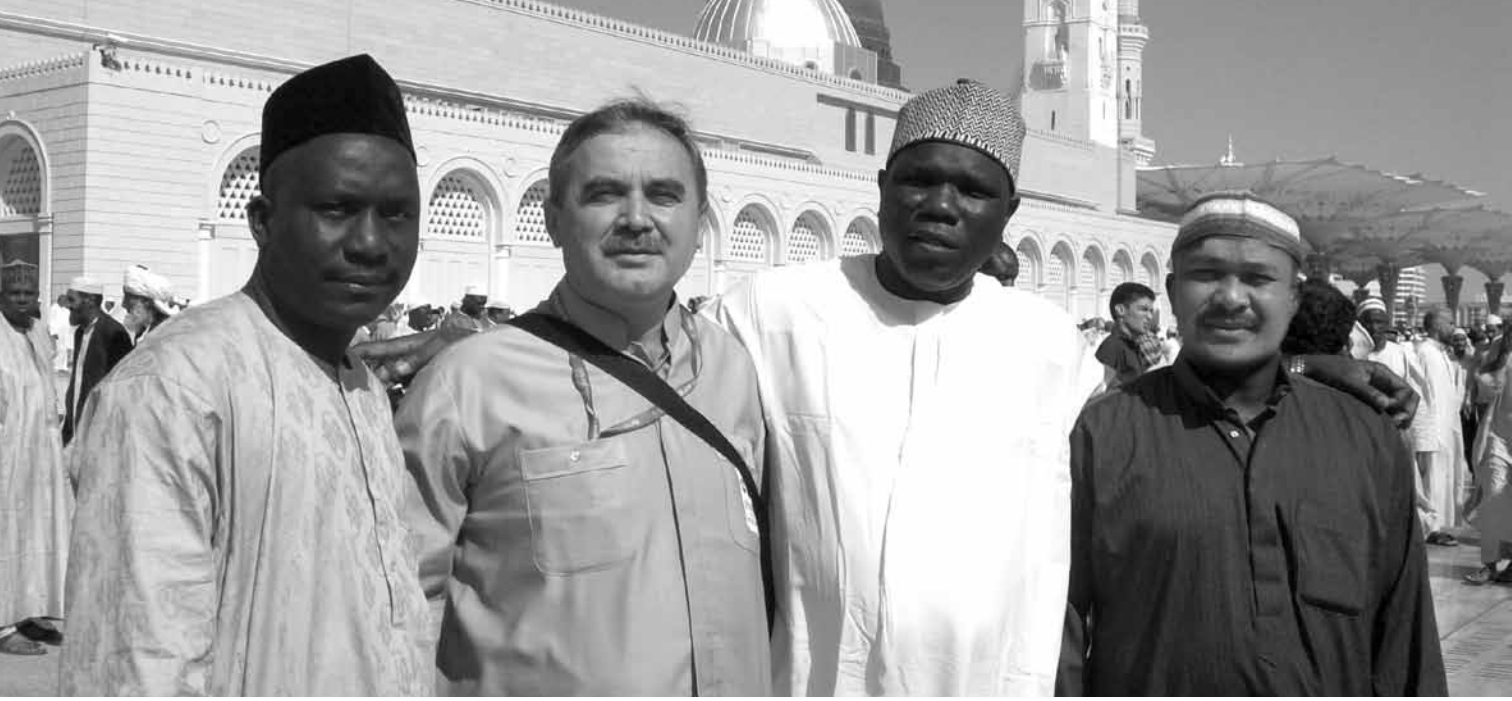
Batı ve Amerika'nın Müslümanlar üzerindeki planları biraz daha ortaya dökülürken, Mısır'da, Suriye'de, Tunus'ta ve tüm Ortadoğu ve hatta tüm İslam âleminde yaşananlar, bize İslam kardeşliğinin yeniden masaya yatırılıp, acil bir çözüme kavuşturulmasını gerekli kılıyor. "Demokrasi

geliyor.", "Yeni milliyetçi akımlar" gibi ifadelerle İslam'daki bölünme ve tefrikaları en uç noktaya çıkaracak söylemlere göz yumamayız. Zaten yeteri kadar -hatta fazla bile- uzun bir süredir halifesiz kalan İslam dünyası yeni bölünme ve ayrışmalara dayanacak güçte değildir. Burada biz Müslümanlara düşen görev Allah'tan yardım isteyerek sağlanması yolunda çalışacağımız İslam kardeşliğidir. Binâleyh biz Kuran'a ve sahih sünnete sarılarak ancak bu görevi yerine getirebiliriz. Bu konuda Allah-ü Teala (c.c) şöyle buyuruyor:

"Hep birlikte Allah'ın ipine sınımsız sarılın ve sakın ayrılığa düşmeyin. Allah'ın, üzerinizdeki nimetini hatırlayın. Hani siz, birbirinize düşman idiniz, Allah, kalplerinizi birbirine ısındırıp kaynaştırdı da onun nimetiyle kardeşler oldunuz. Siz, bir ateş çukurunun kenarında idiniz, Allah sizi oradan kurtardı. İşte Allah, ayetlerini size böyle açıklıyor ki hidayete eresiniz." (Al-i İmran/103)

İslam kardeşliği için yola çıkan Müslümanlar, yola çıktıkları anda önlerinde örnek olarak ilk önce Rasul'ün (s.a.v) modelliğinde gelişen muhacir-ensar kardeşliğini görürler. Geçmişten günümüze İslam kardeşliğini kendine şiar edinen tüm oluşum ve hareketlerde bu örneklik kısmen veya daha belirgin şekilde kendini hissettirmiştir. Günümüzde de İslam kardeşliği için yola çıkan Müslümanlara apaçık örnekliği yine o sahabe nesli -tarihin bir daha eşine rastlamadığı hakiki Kur'an nesli- yapacaktır.

İlk Müslümanlara, günümüzdeki sıkıntılar ve onların çektikleri sıkıntılar göz önüne alınarak baktığımızda, onların o yıllarda Kur'an eğitimiyle ulaştıkları kardeşlik bilincinin ve onlardan sonra-

ki, onlara kucak açan Müslümanlardaki kardeşlik bilincinin onları o kardeşliğe götüren en önemli etmen olduğunu söyleyebiliriz. O ensar ki, kendilerine evsiz barksız, hiç paraları olmadan gelen muhacirleri kendilerine tercih edebilmiş bir oluşumdur.

Bu özelliklerini Kur'an'da Allah(c.c) şöyle anlatıyor bize; "Daha önceden Medine'yi yurt edinip imanı kalplerine yerleştirenler, hicret edip kendilerine gelen müminleri severler. Onlara verilen ganimet mallarından dolayı içlerinde hiçbir çekememezlik duymazlar. İhtiyaç içinde olsalar bile, onları kendilerine tercih ederler. Nefsinin cimriliğinden korunmuş kimseler, işte onlar, kurtuluşa erenlerdir." (Haşr/9)

Muhacirler de kendilerini nefislerine tercih eden ensar'a şükür ve minnet duygularını yine Kur'an'da geçen "Bir de bunlardan sonra gelen müminler şöyle dua ederler; "Ey rabbimiz, bizi ve bizden önce iman etmiş olan kardeşlerimizi bağışla. Müminlere karşı kalbimizde bir kin bırakma. Ey rabbimiz, şüphesiz ki sen, çok şefkatli ve merhametlisin." (Haşr/10) ifadeleriyle belirtirler.

İslam'ın ilk neferleri olan muhacir ve ensar, aslında kendilerinden sonra gelen Müslümanlara bizzat yaşadıkları kardeşlik örneği ile, "Ey Müslümanlar! Kardeşler olun. İslam bizi birbirimize kardeş kıldı ve bizden sonrakiler de birbirinin kardeşidir diye öğretti. O halde İslam' a kulak verin ve ona uyun." diye büyük bir çağrı yapıyor. Bize düşen de onlara ve onların yoluna uymaktır.

Son iki yüz yılda -hatta daha fazla- en buhranlı dönemlerinden birini yaşayan İslam âlemi hâlâ kendini ayağa kaldıracak ve Allah'ın hâkimiyetini getirip-Allah zaten tüm âlemlere hâkimdir. Hâkimiyetten kasıt Allah'ın kanunları olan Kur'an'ın dünyaya hükmettiği böylece dünyada Allah'ın nizamının hüküm sürdüğü düzendir.- tevhid bayrağını göğüsleyecek nitelikte bir birlik kur-

muş değildir. Her ne kadar böyle bir birlik için yola çıkan birçok grup olmuşsa da birtakım çözümlerle büyük çapta bir başarı sağlanamamıştır. Bunun sebeplerinden bazıları itikadi ve fıkhi ayrılıkların yanı sıra İslam halifesinin olmadığı İslam'ın sadece ferdi olarak yaşandığı bir toplulukta -tüm İslam ülkeleri için geçerli olan- İslam'a mensup olanların bir ortak yol izleyememeleridir. Avrupa ve Amerika'dan teknolojik anlamda geri kalsak da İslam'ın ehemmiyetle vurguladığı kardeşlik duygularımız hala onların bencil hayatlarının bir hayli üzerindedir. Biz İslam'ın bizden istediği kardeşliği hayatımıza aksettirebilirsek zaten Allah'ın yardımıyla her konuda üstünlük yeniden İslam'ın olacaktır. Yeter ki biz bizdeki cevheri Allah'ın istediği şekilde yeniden yaşatabilelim.

Büyük bir birlik için yola çıkıp, ardından takipçisi kalmayan her kıyam büyük ses getirmesine rağmen büyük bir birlik getirmemiştir Müslümanlara. Bu nedenle biz eğer büyük, devamlı ve her atılan adımda arkası kesilmeyen bir birlikle yola çıkmalıyız. Böyle bir toplum da ancak sağlam bir akide üzerine, kardeşlik duyguları en sıkı bir temelle atılmış her biri diğerinin yekpare dostu ve sırdaşı en başta yoldaşı olan İslam neferleriyle mümkündür. O halde biz önce hem bu nesli hem de gelecek olan nesli ve devamı gelecek şekilde tüm gelecek nesilleri, en güzel bir biçimde sağlam akideye sahip, donanımlı birer Müslüman yapmalıyız.

Günümüzde birçok siyasi ve fıkhi gruplara ayrılmış İslam âlemi için, bu durum birlik ve kardeşliğin oluşması karşısında en önemli konulardan birisidir. Tabi ben burada fıkhi ve itikadi meselelere girip tartışmaya yol açmadan şunu söylemek isterim ki; Ortaçağ ve Yeniçağ'da birçok savaşla birbirini kırıp geçiren Hristiyan millet ve kavimler, bunca savaş ve ortaya çıkan onlarca mezhebe rağmen akıl ve bilim çağı diyerek, hem ekonomik hem de siyasi tüm yönleriyle İslam'ı

yıkarak için bir araya gelirken, Avrupa birlikleri, Avrupa konseyleri oluştururken, biz Müslümanlar İslam için bir birlik kurmaya neden bir sebep aramıyoruz? Neden bir birlik kuramıyoruz?”

Evet, bu soruya “Fakat onların durumuyla bizimki aynı değil, onlar farklı bizimki farklı” diyenler olabilir. Ben de buna karşı çıkmıyorum, fakat o zaman her ne şartta olursa olsun onlar bir birlik kurup, üzerimizde birçok kanlı planlarını oynarlarken, bizden ne yapmamızı bekliyorlar acaba? Bizim ancak bir birlik kurmamız ve uğradığımız zulümlere artık bir son vermemiz gerekir. Burada Allah’ın Kur’an-ı Kerim’de bizleri uyardığı ayeti sizinle yeniden paylaşmak istiyorum:

“Hep birlikte Allah’ın ipine sımsıkı sarılın ve sakın ayrılığa düşmeyin. Allah’ın, üzerinizdeki nimetini hatırlayın. Hani siz, birbirinize düşman idiniz, Allah, kalplerinizi birbirine ısındırıp kaynaştırdı da onun nimetiyle kardeşler oldunuz. Siz, bir ateş çukurunun kenarında idiniz, Allah sizi oradan kurtardı. İşte Allah, ayetlerini size böyle açıklıyor ki hidayete eresiniz.” (Al-i İmran/103)

Bilindiği üzere insanın fitratından olan “sevgi” duygusu, İslam kardeşliğinin temel niteliğindeki bölümünü oluşturur. Eğer İslam birliği kurmak istiyorsak tüm Müslümanların birbirlerini eskisinden daha çok ve İslam kardeşliği mahiyetinde sevmeleri gerekir. Bu konuda Rasul-i Ekrem efendimiz (s.a.v) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyorlar; “İman etmedikçe cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe de (gerçek anlamda) iman etmiş olamazsınız.” (Müslim, İman, 93)

O halde hayattaki tek örneğimize uyup din kardeşimizi sevmeli, imanımızı böylece arttırmalıyız. Cehaleti güzel ve sakın bir şekilde karşılamalı her insana Müslüman olabilme potansiyeli ile bakmalıyız*.Çünkü Allah-ü Teala Kur’an’da bizleri cahillerin İslam ile müşerref olmalarından sonra onlara nasıl davranacağımız hakkında bizi şöyle uyarıyor:

“Eğer onlar tevbe eder, namazı gereği gibi kılarlar ve zekâtı verilerse artık dinde kardeşleriniz olurlar. Biz, ayetleri, bilen bir kavim için geniş olarak açıklarız.” (Tevbe/11)

Bizim kardeşlerimize olan sevgimiz, çıkar ilişkisinden ibaret, kısa süreli, bir şey vaad etmeyen, dünyevi bir kardeşlik değil; tam tersine yalnız Allah rızası için ve yalnız onun rızasını umarak, dünyevi ve uhrevi tüm hayatımızı kapsayan, büyük bir İslam birliği vadeden bir sevgidir. Böylece Allah rızası için, ondan ecrini bekleyenlere Allah’ın vaadi kudsi bir hadiste şöyle belirtiyor; “Allah-ü Teala (c.c) birbirini Allah rızası için sevenlere şöyle der; ‘Benim için birbirini sevenler nerededirler? Gelsinler, arşımın gölgesinden baş-

ka hiçbir gölgenin bulunmadığı bugün, onları gölgelendireyim.” (Müslim, Birr, 37)

İslam birliği için Müslümanların dikkat etmeleri gereken önemli hususlardan birisi de aralarında çıkan veya çıkabilecek olası husumetlere karşı birbirlerine hoşgörü ve güzel ahlak gereği davranmalarıdır. “İslam, güzel ahlakıdır.” (Ken-zül Ummal, 3/17) diyen bir peygamberin ümmeti olarak, belki bir hata veya yanlış anlamadan belki de kâfir ve münafıkların nifak tohumlarıyla aramızda çıkan sorunlara İslam’ın gösterdiği şekilde çözüm aramalı, İslam’ın men ettiği hased, kin kötülük, buğz, münakaşa gibi fiil ve davranışlardan kaçınmalıyız. Bu konuda yine peygamber efendimizden öğütler alıp inşallah hemen yerine getirmeye gayret gösteriyoruz;

“Birbirinize buğuz etmeyin, birbirinize hased etmeyin, birbirinize arka çevirmeyin; ey Allah’ın kulları, kardeş olun. Bir Müslüman’a, üç günden fazla (din) kardeşi ile dargın durması helal olmaz.” (Buhari, Edep,57-58)

“(Mü’min) kardeşinle münakaşa etme, onun hoşuna gitmeyecek şakalar yapma ve ona yerine getiremeyeceğin bir söz verme.” (Tirmizi, Birr, 58)

Biz insanlar olarak aciz ve günah işleme, hata yapma potansiyeli ve meyli olan kullarız. Müslüman kardeşimiz hata yapmış olabilir, biz de hatalar yaptık veya yapmış olabiliriz, fakat bu fitri olayları İslam çerçevesinde ele alıp ona göre kardeşlerimize iyi ve yumuşak davranmalıyız. Affetmeyi bilmeliyiz. Çünkü insanda en önemli hasletlerden birisi sabırdır. Eğer insan kendisine yapılan bir hataya sabredip onu affetme becerisini gösteriyorsa zaten Allah’ın rahmetini de kazanmıştır demektir. Burada yine Rasul-i Ekrem efendimiz(s.a.v)’in şu hadis-i şerifini vurgulamak gerekir; “İnsanlara merhamet etmeye Allah merhamet etmez.” (Müslim, Fedail, 66) (Tirmizi, Birr, 16)

Aramızdaki husumetlerin çözümü için gerekli olan yöntemi de yine hadis-i şeriflerden öğreniyoruz. Aşağıda sıralanan hadisler İslam birliği için yola çıkan Müslümanların uymaları gereken hadislerdir. Yaşayıp tatbik ettikçe bunun farkına varacağız. İşte o güzel fakat öğüt verici ve uyarıcı hadisler:

“Kolaylaştırınız, güçleştirmeyiniz, müjdeleyiniz, nefret ettirmeyiniz.” (Buhari, İlim, 11)(Müslim, Cihad,6)

Allah’ın insanlar için belirlediği yol vasat (orta) yol ve insanlığa sunduğu ilk nesil de vasat ümmet, vasat nesildir. O halde bize düşen görev de her konuda orta yolu tercih etmektir.

"Nerede olursan ol Allah'a karşı gelmekten sakın; yaptığın kötülüğün arkasından bir iyilik yap ki bu onu yok etsin. İnsanlara güzel ahlakın gereğine göre davran." (Tirmizi, Birr, 55)

Yine vurguladığımız gibi hata yapabiliriz fakat ardından hemen bir iyilikle Allah'tan af dilemeliyiz. Bir daha da aynı hataya düşmemeye çalışmalı güzel ahlak sahibi olmaya çalışmalıyız.

"Allah, sizden birinizin yaptığı işi, ameli ve görevi sağlam ve iyi yapmasından hoşnut olur." (Taberani, el-Mucmeul Evsat, 1/275) (Beyhaki, Fiu-abul İman, 4/334)

Eğer biz üzerimize düşen görevi en iyi şekilde ikame edip ondan sonra Allah'a tevekkül edersek hem işler dosdoğru yolunda gider hem de aksi takdirde oluşabilecek aksaklıklar karşısında Müslümanların bize olan güvenlerini sarsmamış, onları kırmamış oluruz.

"Başkalarına zarar vermek ve zarara zararlar karşılık vermek yoktur." (İbni Mace, Ahkâm,17)

Zararları önleyebilirsek ardından faydaların geldiğini görürüz. Yine burada sabır ve affetme faktörü ile oluşan zarara zararlar karşılık verilmesi isteniyor.

"Müslüman Müslüman'ın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu (düşmanına) teslim etmez. Kim, (mü'min) kardeşinin bir ihtiyacını giderirse, Allah da onun bir ihtiyacını giderir. Kim Müslüman bir sıkıntıdan kurtarırsa, bu sebeple Allah da onu kıyamet günü sıkıntılarından birinden kurtarır. Kim bir Müslüman (ın kusurunu) örterse, Allah da Kıyamet günü onu (n bir kusurunu) örter." (Buhari, Mezalim, 3) (Müslim, Birr, 58)

İslam bir toplumdur. Ve bu topluluğun her bireyi ne kadar şartları mevkileri farklı da olsa aynı amaç için çalışır. Bazen yapılabilecek hataları birlik içerisinde örtüp yok saymak, telefisini bekleyerek yumuşak davranmak en olgun ve güzel harekettir bizim için.

"Müslüman, müslümanların elinden ve dilinden emin olduğu kimsedir. Mü'min ise, insanların canları ve malları konusunda kendisinden emin olduğu kimsedir." (Tirmizi, İman, 12) (Nesai, İman, 8)

Bir Müslüman dünyadaki görevini bilip ona göre yaşadığında, hayatının her kesiminde bir örnek insan olması gerektiğini anlayacaktır. Bu hal gereği de Müslümanlar ve hatta tüm insanlar kendinden emin olacak ve o bu sıfatıyla İslam'ı en güzel şekilde temsil ve tebliğ edecektir.

Allah-ü Teala (c.c) bizleri bu hadisler çerçevesinde yaşamaya muvaffak kılsın inşallah.

İslam birliği için önemli bir diğer husus ise birlik çağrısı yapan diğer bazı gruplardır ki onlar da İslam birliğine çağırıyorlar hatta tüm insanların birliği (!) vb. gibi.. İfadeler kullanıyorlardı. Fakat çıktıkları yollardan kendilerini soyutlayıp başka yönlelere kaymışlar ve peşi sıra giden Müslüman halkı da sürükleyip götürmüşlerdir. Böylece saf ve duru bir akidenin üzerine binaen kardeşlik bağı ile güçlenecek olan İslam birliği böyle kitleler tarafından kısıtlanmaktadır. İslam birliği için yola çıkanlar ise yoldaki diken ve tümseklerle aldırmandan yolun sonundaki tevhid bayraklı, iman dolu, mutlu sonucu (İslam Birliğini) düşünen ve oraya doğru yılmadan çalışırlar.

Artık bundan sonra ne yeni bir peygamber gelecek ve de ne yani bir din. O halde hepimiz ancak İslam için çalışıp ancak ona hizmet etmeliyiz. Artık bize doğru yol gösterilmişken birleşip kardeşler olalım ve Allah'ın dinini hâkim kılalım. Bununla ilgili ayet şöyledir:

"Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra bölünen ve ihtilafa düşenler gibi olmayın. İşte onlara büyük bir azap vardır." (Al-i İmran/105)

Bundan başka hak bir yol yoktur. Doğru yol yalnız İslam'dır. Hepimiz onu yaşayıp onu anlatmakla mükellefiz. O'nun yolundan ayrılıp kâfirleri dost edinmeyiz. Ayet açıktır:

"Müminler, müminleri bırakıp ta kâfirleri dost edinmesinler. Kim böyle yaparsa, Allah'tan bekleyeceği hiçbir şey yoktur. Ancak onlardan sakınmanız hali müstesnadır. Allah sizi, kendisinden sakındırır. Sonunda dönüş ancak Allah'adır." (Al-i İmran/28)

O halde yalnız Allah'a sığınıp, yalnız O'ndan yardım diler ve şöyle dua ederiz:

"Ya Rab! Sen bizim Rabbimizsin. Eğer sen dilerken biz birleşip bir birlik kurabiliriz. Sen bizlere İslam birliği nasip et. Sen bizim hatalarımızı ve günahlarımızı bağışla. Sensin ancak dualara icabet eden."

"Ey iman edenler, eğer siz, Allah'ın dinine yardım ederseniz, Allah da size yardım eder ve ayaklarınızı sabit kılar."

"Allah işinde galiptir. Ancak insanların çoğu bilmezler."

Elbette bizim de hatalarımız vardır. Fakat; "Her insan hata eder. Hata işleyenlerin en hayırlıları tevbe edenlerdir." Biz de hata ve kusurlarımıza tevbe ediyoruz. Allah-ü Teala (c.c.) bizleri bağışlasın. Bizleri kardeş eylesin.

Selam ve dua ile... Esselamu aleyküm ve rahmetullah ve berekatüh.

İmani Kardeşlik

Ömer Faruk KAPAN

“Müminler, ancak kardeşirler. O halde kardeşlerinizin arasını bulup barıştırın. Allah’tan korkun ki, merhamet edilesiniz.” (Hucurat 49/10)

Seneler Hz. Âdem’in dünyaya teşrifini gösteriyordu. Hz. Âdem dünyaya inecek ve insanın dünyadaki hilafeti başlayacaktı. Bu hilafet aslında bir sürgün sayılırdı. Âdemoğlu çoğalacak ırklara, kavimlere, gruplara, cemaatlara ayrılacaktı. Ve böylece seneler birbirini takip edecek Allah (c.c) onlara kardeşçe ve mü’mince yaşamaları için uyarıcı elçiler gönderecekti. Amaç insanlığı kardeş olduğunu, kul olduğunu, tek bir yaratıcıya ait olduğunu ve o yaratıcıya döndürüleceğini unutturmamak, gerekiyorsa tekrar tekrar hatırlamak idi.

İnsanoğlu dünyanın dört bir yanına dağılmış ve Allah’ı unutmuştu. Ta ki son nebi Hz. Muhammed (s.a.v) gelene kadar. O insanlığı tevhid bayrağı altında kardeşlik bağıyla güçlendirerek toplamak istiyordu. Tabii olacaktı ona engel olmak isteyen Ebu Cehiller, Ebu Lehebler. Ama onun yardımcısı Hakk idi. O son nebinin tebliğ ettiği, öğrettiği, öğütlediği, yaşadığı Kur’an-ı Kerim’de “Müminler, ancak kardeşirler.” ayeti geçiyordu. Peki, nasıl bir kardeşlik? Bu sorunun cevabı için Rasûlün örnekliğine, sahabenin imanına bakıyoruz ve görüyoruz ki bugünkü kardeşlik anlayışından uzak; samimi, hakiki, gerçek kardeşliği görüyoruz.

Evet, onların kardeşlik anlayışı günümüzden çok farklı idi. Ama neydi bu fark? Bu fark kardeşi kendinden üstün tutmaktı. Yani Bedir’de, Uhud’da ve diğer bütün gazvelerde kendi canından geçerken kardeşinin ayağına batan dikenin acısını yüreğinde hissetmekti. Taif’te, atılan taşların önünde durabilmektir kardeşlik. Gazze’de tankların önünde durabilmek, Afganistan’da so-

ğuğa, açlığa dayanmak, Keşmir’de bombalanmak, Libya’da dövülmek, Suriye’de kovulmaktır kardeşlik. İşte hakiki kardeşlik buydu yoksa kardeşim deyip arkasından olmadık kumpaslar kurmak değil. Hakiki kardeşlik Gazze’deki feryadı, Afganistan’daki acıyı yüreğinde duyabilmek, onlar için dua edebilmektir belki. Belki de canı pahasına canana gitmek, kanı pahasına kardeşi sevmektir kardeşlik.

Kapitalist, realist, Marksist, sosyalist dünyada unutilan şeylerin başındaydı kardeşlik. Sadece batı ve onun zihniyetindekiler mi unutmuştu kardeşliği? Hayır, hayır batı kadar bugün kendine mü’min diyen yüzlerce Müslüman da unutmuştu kardeşliği. Yoksa ağlar mıydı Gazzeli bacı, acı duyar mıydı Çeçen mücahid? Kardeşlik, belki unuttuğumuz, hasretini duyduğumuz, kokusunu özlediğimiz haslet. Öyle bir kardeşliği özlüyorum ki; Rasûl örnek alan ve ben öyle bir kardeşlik istiyorum ki; Ensar ile Muhacir misali uzağı yakınlaştıran, nefreti sevgiye döndüren.

Ben bugün ihtiyacımız olan en büyük hasletin Muhacir misali kardeş olmak olduğunu düşünüyorum. Çünkü kardeş olduğumuz vakit Hablullah’ın ipine topluca sarılacağız ve bu sarılma ebediyete kadar sürecek olan büyük bir İslami Hareket’in tetikçisi olacak.

Düşünsene kardeş el ele tutuştüğümüzü, düşünsene kardeş tanka, tağuta karşı durduğumuzu, özlesene kardeş Gazze’de, Uhud’da, Bedir’de omuz omuza olduğumuzu.

İşte Rasûl ve onun ashâbı gibi ilk örnek nesil ve asrısaaadet gibi bir kardeşliğin özlemi ve öyle bir kardeşliğin gelmesi duasıyla. Allah’(c.c) a emanet olun.

Zalime Meyletme Ey Oğul!

İdris GÖKALP

Ey Oğul!

Zulmün, cahiliyenin, şirkin ve karanlığın ümmet coğrafyasını tarumar ettiği, insanlık tarihinin en acımasız ve pervasız zalimlerinin türediği, milyonlarca insanın savaşımlardan ve açlıktan öldüğü, Karunvârî emperyalist güçlerin nesli ve ekini ifsad ettiği bir çağda dünyaya geldin.

Ey Oğul!

Sana iç acıtıcı ve yürek burkucu şeyler söyleyeceğim. Lakin ümitsizliğe ve karamsarlığa kapılma. Ancak kâfirler Allah'tan ümidini keser. Ben, senin dünya ve ahiret saadetini düşündüğüm için söyleyeceklerime kulak ver ve uyarılarımı dikkate al.

Ey Oğul!

Unutma ki, Rabbimiz Allah, kendi yolunda çektiğimiz acı ve üzüntülerin karşılığını kat kat verecek olan, çok bağışlayıcı, şükredenlere karşı sonsuz merhametli, nankörlere karşı adaletli ve müntakim'dir.

Ey oğul!

Ümmetin hal-i pür melali içler acısı. Bu asırda İslam âlemi, düşmanları tarafından tarihte eşi ve benzeri görülmemiş bir şekilde işgal edildi. İslam birliğinin yeryüzünden kaldırılması için batı ve doğu ittifakı korkunç planlarını uyguladı. Ve İslam âlemi, ekonomik, siyasi, dini ve kültürel yönden tam bir yıkıma ve bozulmaya uğradı.

Ey Oğul!

Bu bozulma, kokuşma ve yıkımdan en büyük nasibi bizim coğrafyamız aldı. Yerli devşir-

meler ve işbirlikçiler, bizi işgal eden emperyalist güçlerin bile bu topraklarda cesaret edemediği melaneti ve zulmü icra ettiler. Başsız bırakılmış bir ümmet, imamesi dağılmış tespih tanesi gibi dört bir yana savruldu. Irkçılığın, şeytanı bile kıskandıracak örnekleri sergilendi bu topraklarda. Gardırop devrimleriyle muasır medeniyet seviyesine ulaşılacağımız zannedildi; lakin yanlışlı büyüktü, ancak gaflet ve dalalet daha da büyüktü.

Ey Oğul!

Zalim güçler bununla da yetinmedi ve ümmetin kalbine korku, ümitsizlik, tembellik ve dünya sevgisini musallat etti. Müslüman oldukları halde zulme ve zalime karşı olmayı gereksiz gören ne idüğü belirsiz bir din anlayışı türedi. Hâlbuki ey oğul, bizim geleneğimizde zulme karşı susan, dilsiz şeytan olarak adlandırıldı. Ve Yüce Rabbimizin Kur'an'da "*Zalimlere meyletmeyin, sonra size ateş dokunur. Sizin Allah'tan başka dostlarınız yoktur. Sonra yardım olunmazsınız.*" (Hud 113) emri biz Müslümanlaraydı.

Ey Oğul!

Zalime meyletmek demek, onları sevmek, onlara itaat edip boyun eğmek ve onların amellerinden razı olmaktır. Ey oğul! Zalim, ekonomik, siyasi ve askeri açıdan güçlü diye ondan korkma ve ona kalben dahi olsa meyletme. Her daim Hakkın ve haklının yanında, adaletin ve mustazafların yanında yer al. Haddi aşan tağutlara ve zorba zalimlere dayanma. "*Kâfirlere ve münafıklara boyun eğme. Onların eziyetlerine aldırma. Allah'a güvenip dayan, vekil olarak Allah yeter*" (Ahzab 48)

Ey Oğul!

Ashab-ı Kehf gibi, Rablerine yürekten inanan, zalim toplumun kirliliklerinden hicret eden, mücadelenin tıkanıp dönemlerde zalime değil, Allah'a sığınan ve sadece O'ndan yardım umanlardan ol.

Ey Oğul!

Allah Teala İslam ümmetini diğer ümmetlere üstün kılmıştır. Yüce Rabbimiz "Siz, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmet-siniz; iyiliği emreder, kötülükten men eder ve Allah'a inanırsınız." (Ali İmran 110) buyuruyor. Ancak ey oğul, biz emaneti zayı ettik. Dinimizi ne kendimiz yaşadık ne de başkalarına yaşattık. Büyük bir cezayı hak ettik. Şimdi bunu çekiyoruz.

Ey Oğul!

Ümmet fırkalara ayrılıp bölünmüşken, toplumsal hastalıklar Müslüman halkları kırıp geçirirken, devletler ırkçılık mücadelesine düşmüşken, düşman mukaddesata el uzatmışken ve dünya çapında Siyonizm ve Kapitalizm hareketi devam ederken, "Şeref hilali ne zaman görülecek ve yeniden şafak söküp İslam güneşi yeniden ne zaman doğacak?" diye haklı bir soru sarabilirsin. Ey oğul! İçinde bulunduğumuz bu zelil duruma nasıl düştüğümüzü düşünüp, kurtuluş çareleri ararsak, şartlar değişecek, beklentiler bir bir gerçekleşecek ve uyuyan dev yerinden kalkacaktır inşaallah.

"O gün mü'minler de Allah'ın yardımıyla sevineceklerdir. Allah dilediğine yardım eder, galip kılar. O, mutlak güç sahibidir, çok esirgeyicidir. Bu, Allah'ın vaad ettiğiidir. Allah vaadinden caymaz, fakat insanların çoğu bilmezler." (Rum 4-6)

Ey oğul!

"Öyle bir fitneden sakın ki, o sadece zulmedenlere erişmekle kalmaz. Tüm topluma sirayet eder ve hepimizi perişan kılar."(bkz 8/25)

Unutma ki, ümmet bir beden gibidir. Bedendeki bir uzvun rahatı, diğer uzuvların rahatına bağlıdır. Başka bir ifadeyle ferdin kurtuluşu ümmetin kurtuluşuna bağlıdır. Bu nedenle ey oğul, toplumda zulüm ve pislik çoğalır ve sen bu duruma "Bana ne!" dersen, içinde bulunduğun toplumun iyileri bile helakten kurtulamazlar. Ey oğul, eğer zulüm, bozgunculuk ve kötülük yaygınlık kazanmışken, sen hiçbir şey yapmadan yerinde oturuyorsan bil ki, Allah'ın azabı ağır ve çetindir.

Ey Oğul!

Mazluma da, zalime de yardım et. "Mazluma yardımı anladık da, zalime nasıl yardım ederim?" diye sorarsan Resulallah'a (sav) kulak ver: "Zalimin zulmüne engel olmaya çalışın, bu da ona bir yardımdır." Ey Oğul! Hesabi değil, hasbi davranan yiğit yürekli gibi çık meydana ve zalime "Sen zalimsin!" de. Peygamberimiz (sav) "Bu ümmet zalime "Zalim" deme cesareti göstermediği zaman kıyameti bekle." Buyuruyor. Yine O(sav) "Cihadın en büyüğü, zalim yöneticiye hakkı söylemektir." Buyuruyor.

Ey Oğul!

Bölgesel kurtuluş yoktur Müslümanlar için. Şu ya da bir ırkın ve kavmin tek tek kurtuluşu yoktur. Müslümanlar kurtulacaksa hep beraber kurtulacaklardır. Bu kurtuluş Müslümanların bilincinde olması gereken "İslam kardeşliği" ortak paydasıyla olur. Ey Oğul, Müslüman topraklarını kuşatan iç ve dış zulümden kurtuluşun yollarını aramalı ve kardeşlik bilinci içinde yerli ve yabancı zalimlerin tümüne "hayır" diyebilmelisin.

Ey Oğul!

Hz. Ömer'in dediği gibi: "Şiddet göstermeksiz kuvvetli, zayıflık belirtmeksiz yumuşak ol."

Kur'an şairi Akif'in dediğini de unutma:

"Zulmü alkışlayamam, zalimi asla sevemem;
Gelenin keyfi için geçmişe kalkıp sövemem.
Biri ecdadıma saldırdı mı, hatta boğarım!...
- Boğamazsın ki!
- Hiç olmazsa yanımdan kovarım.

Üçbuçuk soysuzun ardından zağarlık yapamam;
Hele hak namına haksızlığa ölsem tapamam.
Doğduğumdan beridir, aşığım istiklale;
Bana hiç tasmalık etmiş değil altın lale!

Yumuşak başlı isem, kim dedi uysal koyunum
Kesilir belki, fakat çekmeye gelmez boyunum!
Kanayan bir yara gördüm mü yanar ta ciğerim,
Onu dindirmek için kamçı yerim, çifte yerim!

Adam aldırırda geç git, diyemem aldırırım.
Çiğnerim, çiğnenirim, hakkı tutar kaldırım!
Zalimin hasmıyım amma severim mazlumumu...
İrticanın şu sizin lehçede ma'nası bu mu?

BATIL MUTLAK YOK OLACAK

Kur'an bizim hayatımız
Yolumuz yoldaşımız
Şanımız ayarımız
Kurtuluş coğrafyamız

Kıyamımız durmayacak
Cephemiz boş kalmayacak
Yer yerinden oynayacak
Batıl mutlak yok olacak

Biz Allah'ın emrindeyiz
Zülme izin vermeyiz
Şehitlerin izinindeyiz
Zalimleri tepeleriz

Kıyamımız durmayacak
Cephemiz boş kalmayacak
Yer yerinden oynayacak
Batıl mutlak yok olacak

Yeryüzü kanımızla sulansın
Tevhidi ruh canlansın
Esaret zincirleri parçalansın
Hakikat kâinatı kaplansın

Kıyamımız durmayacak
Cephemiz boş kalmayacak
Yer yerinden oynayacak
Batıl mutlak yok olacak

İSLAM İÇİN BAYRAKLAŞ

Zulme boyun eğme
Dayatmaları kır
Vahdetini sağla
Direnenler kazanır

Allah'a adan
Artsın imanın
Şehâdeti kuşan
Dik dursun başın

Yüreğini ele geçirmesin yaran
Zorluklarla dolu yeryüzü
Uyan mü'mince davran
Cennet görsün yüzünü

Allah'a adan
Artsın imanın
Şehâdeti kuşan
Dik dursun başın

İkilemlerden kurtul
Kur'an'la berraklaş
Ayet ayet doğrul
İslam için bayraklaş

Allah'a adan
Artsın imanın
Şehâdeti kuşan
Dik dursun başın

Şiirler: Necdet YÜKSEL

İNNA LİLLAHİ VE İNNA İLEYHİ RACİÛN

Okurlarımızdan Sn. Abdullah Uyanıkoğlu'nun oğlu vefat etmiştir.
Merhuma Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

Okurlarımızdan Dr. Sn. Adnan Kaya ve Dr. Sn. Kenan Kaya'nın anneleri ve Diş Dr. İsmail Kaya'nın
halası vefat etmiştir. Merhumeye Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

Okurlarımızdan Sn. Mehmet ve Ahmet İmamoğlu'nun amcaoğlunun eşi bir trafik kazasında vefat
etmiştir. Merhumeye Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

Okurlarımızdan Sn. Veli Özel vefat etmiştir. Merhuma Allah'tan (C.C.) rahmet,
yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

Okurlarımızdan Sn. Gökhan Kanıgür'ün dayısı vefat etmiştir.
Merhuma Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.

Okurlarımızdan Sn. Mustafa Enes'in annesi vefat etmiştir.
Merhumeye Allah'tan (C.C.) rahmet, yakınlarına sabrı cemil niyaz ederiz.